

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

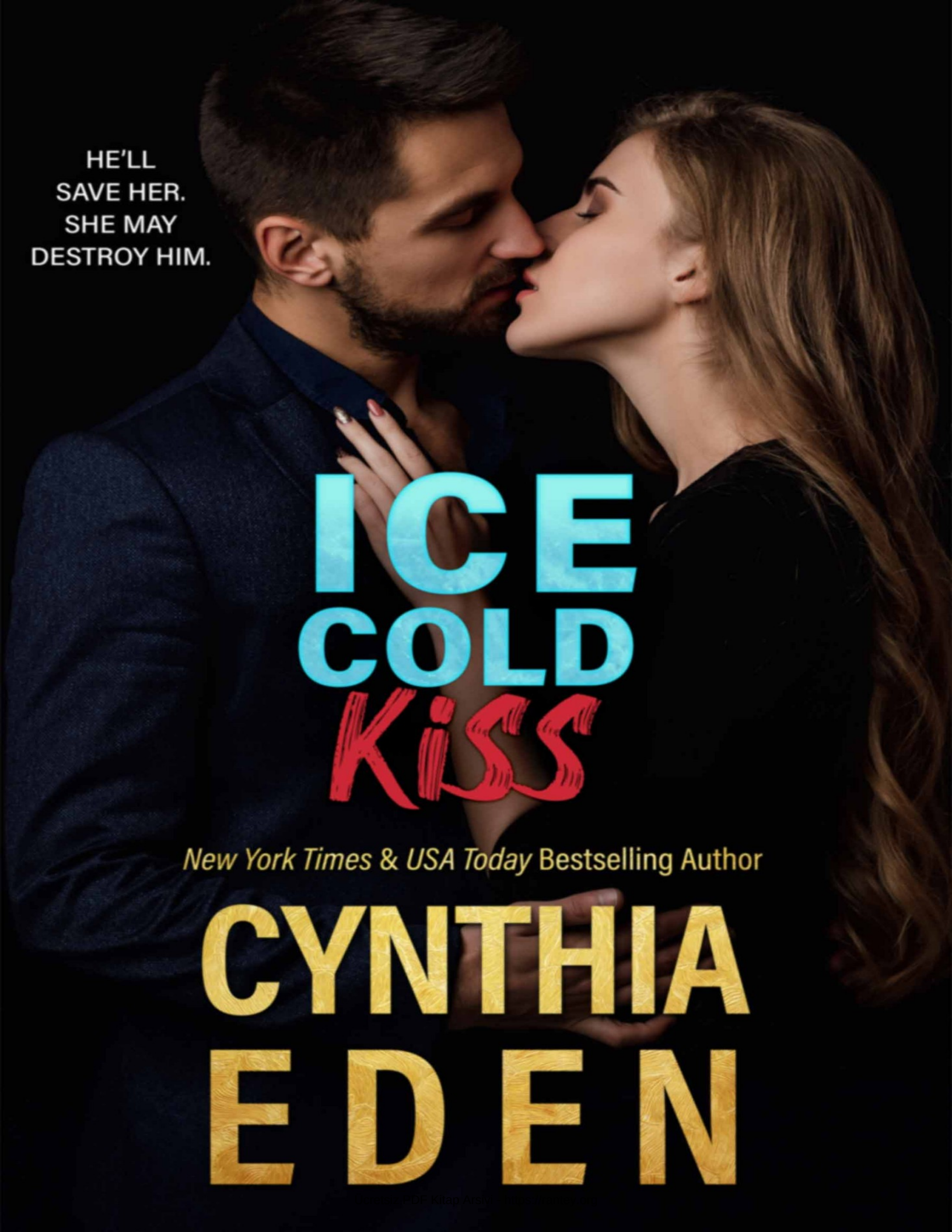
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and a woman with long hair are shown in profile, facing each other and about to kiss. The man is wearing a dark blue jacket, and the woman is wearing a black top. The background is dark.

HE'LL
SAVE HER.
SHE MAY
DESTROY HIM.

ICE
COLD
KISS

New York Times & USA Today Bestselling Author

CYNTHIA
EDEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bir seri katilin oğlu. Şeytanın ete kemiğe bürünmüş hali.

Midas Monroe, iri cüssesinin pek çok insanın gözünü biliyor ve çarpık geçmişini öğrendiklerinde? Çoğu insan kaçır.

Ama basında hala dolaşan hikayelere rağmen, sevgili yaşlı canavar babası gibi değil. O bir koruma. Korumak ve savunmak onun işi. Duygusal bağlılık yok, asla. Ve hata yapmaz.

Son davası aynı eski rutin değil. Birkaç sürprizle birlikte geliyor... Birinci sürpriz mi? Koruduğu kadın, onun kendisi olduğunu bilmiyor. koruma. Sanki bu iş onun için ekstra bir acı-

Buz. Alina Bellamy buzun hüküm süren kraliçesi. Parlayacağı anı bekleyen bir Olimpiyat yarışmacısı. Ve aynı zamanda hayatına yeni giren iri yarı, kaslı ve muhteşem yabancıya hızla aşık olan bir kadındır.

Birbirlerine dokunduklarında, sonunda

Onu sonsuza dek çevreleyen soğuktan başka bir şey.

Alındı. Dehşete düştüm. Kayıp...

Alina'nın mükemmel dünyası kaçırıldığında paramparça olur. Gecenin bir yarısı kaçırılan Alina, asla hayatta kalamayacağından korkmaktadır, *ta ki adam onu* kurtarmaya gelene kadar. Onun Midas'ı. Büyük, cesur ve tehlikeli. Onu kaçırılanlar peşine düşse bile onu kaçırır.

Alina kaçırılan ilk kurban değildir ve onu kaçırılanlar öylece gitmesine izin vermeyecektir. Kaçırılma sadece bir başlangıçtır.

Alina'yı bekleyen kabus. Peki ya Midas? Bazen bir şeytanın oğlunun, saklanmayı seven en karanlık canavarlarla savaşması gerekir.

Göz göre göre.

Midas bir kavgadan asla geri adım atmaz. Çoğunlukla çünkü o

öldürücü bir vuruşu var..

Buz Kırıcılar geri döndü! Ve Midas bunu öğrenmek üzere
Bazen bir dava çok ama çok kişisel hale gelebilir. Soğuk davalar
Midas bir katili ararken ve eski bir deyişin doğru olabileceğini öğrenirken
Alina'yı çevreleyen ateş fırtınasıyla çarpışır... *Ne kadar büyük olurlarsa
o kadar sert düşerler.* Çünkü Midas hiçbir zaman gerçekten sahip
olamayacağı bir kadın için çok sert düşüyor olabilir.

ICE COLD KISS

Yazan: Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir ve tamamen tesadüflerin sonucudur.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar hayal ürünüdür.

Telif Hakkı ©2024 Cindy Roussos tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın çoğaltılamaz,
küçük alıntılarının veya alıntılarının kullanımı dışında yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde dağıtılamaz veya iletilemez.

kitap incelemelerinde kullanılır.

Metin düzenleme: JRT Editing

(yapı 2)

İÇİNDEKİLER

- [Başlık Sayfası](#)
- [Telif Hakkı Sayfası](#)

Buz Gibi Soğuk Öpücük

- [Önsöz](#)
- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Beşinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [On İkinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [Bölüm On Dört](#)
- [On Beşinci Bölüm](#)
- [On Altıncı Bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On Sekizinci Bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirminci Bölüm](#)
- [Bölüm Yirmi Bir](#)
- [Yirmi İkinci Bölüm](#)

- [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [Sonsöz - Birinci Bölüm - Midas ve Alina](#)
- [Sonsöz - İkinci Bölüm - Henry](#)

[Yazar NotuHakkında](#)

[Yazarın](#)

ÖNSÖZ

"Sağduyuya ihtiyacım var. Nezakete ihtiyacım var. Her zaman kontrolü elinde tutacak birine ihtiyacım var."

Midas Monroe deri koltuğa uzandı ve dudaklarında yavaş bir gülümsemenin kıvrılmasına izin verdi. "Gizlilik benim göbek adımdır." Hayır, gerçekten öyle değildi. Bir omzunu rahat bir şekilde silkti. "Ya da belki de nezakettir. Konu incelik olduğunda ben bir ustayımdır." Kontrolü elinde tutmaya gelince... "Kontrol eksikliğimle ilgili tek bir şikâyet bile almadım. Tüm işlerimi tamamen profesyonelce yaparım ve sorumluluğumu *her zaman* korurum." Ne de olsa onun işi buydu - koruma. Kendilerini tehlikede bulan kişileri korumak.

Belki de takip ediliyorlardı.

Belki de peşini bırakmayan bir eski sevgilileri vardı.

Belki de şimdi pişmanlık duydukları tehlikeli bir işe dalmışlardı.

İnsanlar ona her türlü nedenden dolayı gelirdi. Midas için *nedenin* pek bir önemi yoktu. O her zaman onların kışını kollardı. Ve iş bittiğinde güzel, dolgun bir maaş alırdı.

Bakışları çalışma odasının içinde gezindi ve sağ taraftaki büyük resimli pencereye doğru kayd. Pencere uzun, sık ağaçlara ve uzaktaki karla kaplı dağa bakıyordu. Milyon dolarlık bir manzara. Gerçekten. Tabii ki evin kendisi de aşağı yukarı dört milyon dolar ediyordu. Ev para kokuyordu ve karşısındaki adam? Ryker Bellamy. Eski paraydı. Nesilden nesile aktarıldı. Ryker bu konuda üzerine düşeni yapmamış değildi.

aile potuna eklemek. Adam Ivy League üniversitesinden adımını attığından beri emlak işindeydi.

Parayı yakmak için.

Midas'inkinden çok ama çok farklı bir hayat.

Tabii ki çoğu insanın hayatı onunkinden çok ama çok farklıydı. Çünkü herkesin babası bir seri katil değildi. *Ben sadece şanslı olanım.*

Şanssız olan.

Lanetli.

"Ben... senin geçmişini biliyorum," diye mırıldandı Ryker.

Kravat.

Midas şok olmuş gibi davranmayı düşündü. Düşündü ki çenesinin dramatik bir şekilde düşmesine izin verdi. Bazen insanlarla uğraşmaktan gerçekten keyif alıyordu. Ama hayır. Bu sefer sadece gözlerini devirdi. "Ve belli ki bunun bir önemi yok, yoksa burada olmazdım."

"Sen... Federallerle epey çalışıyorsun."

Özellikle bir Fed ile çalışmış. Teknik olarak, şimdi eski bir Fed. Arkadaşı, Oliver Foxx.

"Özel Ajan Foxx, sizi bu iş için tavsiye eden kişi. Ben."

Midas şimdi doğruldu. Belki de son müşterisinin Ryker'a hizmetlerinden bahsetmişti. Ne de olsa iri yarı aksiyon yıldızının Colorado Springs, Colorado'da da bir yeri vardı. *Bu adam kışından ısırılrsa bile gerçek aksiyonu bilemezdi.* Elbette Midas'a bu yüzden ihtiyacı vardı ve Midas da ödeme gününü seve seve kabul etmişti.

ve hatta aktöre bir sonraki filminde kullanması için birkaç numara gösterdi-

"Foxy tedbirli olabileceğinizi söyledi."

Ona geri mi ? Midas homurdandı.

"Kurnazca."

Ryker listeyi tekrar gözden geçiriyordu. Midas sol işaret parmağını sandalyenin koluna vurmaya başladı. "Sadede ister misin?"

"Kızım."

Sadece bu iki kelime. Başka bir şey değil. Cidden, Ryker Bellamy ile diş çekmek gibiydi. Ama Midas söz konusu kadın hakkında epeyce şey biliyordu. Midas bu buluşmaya gelmeden önce Ryker'ı ve ailesini araştırmıştı. Bir duruma hazırlıksız girdiği hiç görülmemişti. Bu yüzden adamın kızını çok iyi tanıyordu. "Alina Bellamy." Annesi, Ryker'la Paris'te tanıştıktan sonra onunla evlenen bir Rus güzeliydi. Annesinin ikinci evliliği idi. Her şeye rağmen mutlu bir evlilikti. Ta ki Alina'nın annesi bir kayak kazasında ölene kadar. Alina'nın on birinci doğum gününden iki gün sonra. *Bu onu mahvetmiş olmalı.* "Alina artistik patinajcı," dedi Midas, sesi düz ve duygusuzdu. Çünkü istediği zaman duygusuz olabiliyordu.

Ryker sertleşti. "O *sadece* bir artistik patinajcı değil. Alina bir sonraki Olimpiyatlarda altın madalya kazanacak. Şu anda kadınlar artistik patinajda dünya şampiyonu. Buz üzerinde ondan daha iyi kimse yok. Hiç kimse."

Birinin buz pateni konusunda tutkulu olduğu belliydi. "Endişelendiğın bir takipçisi mi var? Ona çılgın e-postalar ve mektuplar gönderen bir hayranı mı?" Bunu pek çok kez görmüştü. Göz önündeki insanlar dikkat çekerci. İyi ve kötü ilgi.

Genellikle kötü ilgiyle başa çıkmak için çağrılan kişiydi. Onun uzmanlık alanı.

"Onun gibi bir şey." Ryker burnunu çekti. "Daha önce de muhafız tutmaya çalışmıştım. Alina onlardan hoşlanmadı."

Midas'tan bir kahkaha yükseldi. "O da benden hoşlanmayacak." Çok az insan severdi. "Fark etmez. Ben seilmek için bu işte değilim. Suçlularımı hayatta tutma işindeyim. Yüksek bir ücret karşılığında onları koruyorum." Gülümsedi. En iyisi şimdi ücret işini aradan çıkarmaktı.

Ryker bir kez daha kravatını çekiştirdi. "Tam olarak anladığınızı sanmıyorum."

Muhtemelen birileri lafı dolandırdığı ve sadede gelmediğı içindir.

"Alina'nın senden hoşlanması bir gereklilik."

İyi. Her neyse. "O zaman en iyi şekilde davranacağım." Yine de onun bir pislik olduğunu düşünecekti. Çünkü öyleydi. Hayatın gerçeğı. Ama onun iyi bir gardiyan, hayır, harika bir gardiyan olduğunu görünce yola gelecekti.

"Hayır, sen... *sağduyu*, hatırladın mı? Taktik. Ve-

"Tanrım, listeyi tekrar gözden geçirme. Beni çok sıkıyorsun." Midas sandalyeden kalktı ve boyunun tamamına kadar yükseldi. Öyle bir boy ki, Ryker'ın üzerinde yükseliyordu. Midas genel olarak

çoğu insandan daha fazla. Midas saatine baktı ve Ryker'in geri kaçışını görmemiş gibi davrandı. "Bak dostum, gitmem gereken yerler var. Diğer potansiyel müşteriler bekliyor." Aslında bekleyen başka kimse yoktu. Ryker o gün için programında olan tek kişiydi. "Eğer beni bu için işe almayacaksan, gidip bir sonraki işi kabul etmem gerekiyor." Sanki gerçekten de gitmek üzereymiş gibi yana döndü.

"Bekle!"

Belki ücretimi biraz daha artırırım. Çünkü Ryker'in sesi umutsuz geliyordu. Umutsuz insanlar umutsuz miktarlar ödemeye istekli olma eğilimindedir. Midas ona tekrar baktı.

Ryker'dan bir koklama daha. "Senin onun koruması olduğunu bilmemeli." Midas güldü.

Ryker yapmadı.

"Yanlış duymuş olmalıyım," dedi Midas. Sıra dışı bir olaydı çünkü olağanüstü bir işitme yeteneği vardı. "Alina'nın onu koruduğumu bilmemesi gerektiğini söylediğini sanmıştım."

Ryker'dan bir baş sallama. "Bu... evet, ben de öyle dedim."

Midas dudaklarını büzdü. Durumu düşündü. "Tam olarak neden bilemiyor?"

"Onun... endişelenmesini istemiyorum."

"Onun bir yetişkin olduğuna inanıyorum, çocuk değil, bu yüzden endişelenmek gerçekten paketin bir parçası." Sanki aşırı korumacı baba saçmalıklarıyla uğraşması gerekiyormuş gibi. Midas için tamamen yabancı bir durumdu. Kendi babasının yaptıklarını düşününce... *Sapık orospu çocuğu. Oraya geri dönmeyeceğim.*

"Alina'nın buz patenine odaklanmasını istiyorum. Konsantrasyonu bozulursa, dengesiz bir taraftarın tribünden onu izleyebileceğinden ya da antrenman onu takip edebileceğinden korkarsa, bu endişe hatalara yol açabilir. Alina'nın hata yapma lüksü yoktur."

Harika. Açıkça anlaşılсын diye söylüyorum, babası onun formunun zirvesinde kalmasını istiyordu, böylece eve altın getirecekti. Midas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onun koruması olduğumu bilmeyen birini nasıl öneriyorsun? Onu tehditlerden koruyacak kadar yaklaşmak oldukça zor olacak."

"Oliver Foxx bana her türlü mücadeleye hazır olduğunu söyledi." Arkadaşı Oliver Midas'ı kızdırmaya başlamıştı-

"Normal ücretinizi iki katına çıkaracağım elbette. Nasıl olacağını görmek dezavantajlı bir şekilde çalışmak ve gizli olmak zorunda kalmak." Bir .
"Müşterinizden."

Normal ücretinin iki katı. Adama henüz normal ücretini bile söylememişti. "Müşteri o değil," dedi yumuşak bir sesle. ". O benim sorumluluğumda olacak." Ve bu çılgın davaya başlamadan önce...
"Benim ünümün farkında mı?"

Güzel bir ifade tarzı.

Çok ünlü falan değildi. Aslında, kötü şöhretliydi. Ama sadece belli çevrelerde. Cinayet ve suçu takip eden çevrelerde. Çünkü bir süredir yüzü haberlerde patlıyordu.

Ama bu yıllar önceydi. Çoğu insan unutmuştu. Zaman, hayatın pürüzlü, çirkin parçalarını bulanıklaştırmanın bir yolunu bulmuştu. Yine de bir suçlunun ne bildiğini öğrenmenin zararı olmazdı. Özellikle de onun koruması değilmiş gibi davranarak gidiyorsa.

"Alina asla fazla televizyon izlemez. Böyle şeyler için zamanı yok. Antrenmana odaklanmış durumda. Haftanın altı günü, günde beş saate kadar buzda. Buz pateni yapmadığı zamanlarda da egzersiz yapıyor. Formunu en üst seviyede tutmak zorunda." Başını küçümseyici bir şekilde salladı. "Kendi sosyal medyasıyla bile ilgilenmiyor. Bunun için bir adamım var."

Senin için harika. "Yani Alina yalıtılmış." *Ve dışarıda ona karşı tehditler olduğuna dair hiçbir fikri yok mu?* Bu kuzuyu kesime götürmek gibi bir şeydi.

"Alina senin geçmişini bilmiyor. Onun için tamamen yabancı olacaksın." Ryker nefesini tutmuş gibiydi. "O... kimseyle ilişkisi yok. da, belki sen-" Kızardı.

"Benden kızınızı baştan çıkarmamı mı istiyorsunuz?" Midas kasıtlı olarak çizdi. Sonra hatırladı, tüh, nezaket sahibi olması gerekiyordu. Nezaket onun göbek adı mıydı? Yoksa belki de kontrol müydü?

"Hayır! Kesinlikle olmaz! Baştan çıkarma yok. O kadar ileri gitmeye gerek yok." Ryker'in yanakları daha da kızardı. "Paten kaymaya odaklanmalı."

Kontrol et. Paten. Sanki kaçırabilirmiş gibi. Midas bir göz devirmesini daha zor zapt etti. Altın madalya Alina'nın mı yoksa Ryker'in mi olacaktı?

"Ama... kızım pek kimseyle çıkmaz. Ve sanırım sizin ilginiz onun gururunu okşamış ."

Midas gözlerini devirmek yerine Ryker'a dikti. "O çok utangaç. Çekingen. Erkekler konusunda tecrübesiz."

Kesilecek kuzu.

"Ama ilgileniyormuş gibi yaparak, ona yakınlaşmanın bir yolu olabilir. Sadece platonik olarak tabii ki. Gerçek bir baştan çıkarma değil."

Kontrol et. Adam Midas'ın Alina'yı becermesini istemiyordu. "Platonik benim göbek adımdır."

Ryker bir adım geri çekildi. "Bunun incelik olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Her neyse." Sonra koruma işi için bir rakam söyledi. Her zamanki ücretinin iki katı olması gerekiyordu, değil mi? *Ya büyük oyna ya da evine git.* Bu lanet sözü çok severdi. Çoğunlukla çok büyük olduğu için.

Ryker gözünü bile kırpmadı. Sadece "Ne zaman başlayabilirsin?" diye sordu.

Tabii ki evet. Bakışları resimli pencereye kaydı. Batmakta olan güneş gökyüzünü koyu kırmızıya alan parlak bir altına çevirmişti. "Sabah ilk işe ne dersin?"

Ryker elini Midas'a uzattı. "Sağduyu. Taktik."

Midas uzatılan eli kavradı. "Tam kontrol. Merak etme, ben hallederim."

BİRİNCİ BÖLÜM

Hızını artırdıkça patenleri buzun üzerinde kayıyordu. Etrafını sessizlik sarmıştı; ara sıra havaya fırlayıp dönerken bıçaklarının çıkardığı sesler dışında sessizlik yoktu. *Bir dönüş, iki.*

Yere indi. Daha hızlı itti. Daha hızlı ve daha hızlı. Soğuğu hissetmedi. Buza adımını attığı anda, soğuk onun için her zaman ortadan kaybolurdu. Eğitim tesisinde başka kimse yoktu. Onun günü. Onun zamanı. Antrenörünün gelmesi planlanandan çok önce gelmişti ve saatlerdir paten kayıyordu. Tüm binadaki tek aydınlık, doğrudan buzun üzerine vuran ışıklardı. Diğer her yer karanlıktı. Onun seçimiydi çünkü önemli olabilecek tek şey buzdu.

Hayatı boyunca ona böyle söylenmemiş miydi? Önemli olan tek şey-

Alina Bellany dörtlü aksa başladı. İlk dönüşte kalbi hızla çarpıyordu. İkincisinde nefesi kesildi. Üçüncüsü onu-

Vücudu buza zedeleyici bir güçle çarptı. Bir an için hiç hareket etmedi. Hareket edemedi. Nefesi kesilmişti.

"Kahretsin, çok acımasız görünüyordu."

Bir erkek sesi. Karanlıktan geliyordu. Orada olmaması gereken bir ses.

Kendini yukarı kaldırırken ellerini beyaz buz tabakasına bastırdı. Kalbi şimdi hızla çarpıyordu ama bu çarpıntıdan değil

en zor buz pateni hareketini denemenin adrenalini. Hayır, kontrolden çıkan vuruşlar korkudan kaynaklanıyordu.

Burada başka kimse olmamalı.

Kesinlikle hayır.

Buzun kenarında duran uzun boylu, kaslı yabancı değil. Piste girmesini sağlayan küçük yarım kapıyı açmıştı. Arkasında karanlık uzanıyordu ama pistin üzerindeki ışık vücudunun ön tarafına vuruyordu.

Büyük. Çok büyük.

Siyah bir sweatshirt giymişti ama şişkin kasları giysiyi zorluyor gibiydi. Solmuş kot pantolonu güçlü kalçalarını sarıyordu. Tenis ayakkabıları büyük ayaklarını örtüyordu.

Tenis ayakkabısı mı?

Saçları gürdü ve koyu sarı parçalarla doluydu. Yüzü... Sık kırılmış bir sakal yüzünün alt kısmını kaplıyordu. Sert, kare çenesini daha da sert gösteriyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Yüzünü buruşturarak buzun üzerine bir tenis ayakkabısı koydu. "Umarım kıcımlı yırtmak üzere değilimdir."

Kıçına tekmeyi basmak mı?

Sonra sadece biraz kayarak buzun üzerine çıktı ve ona doğru koştu.

Ayağa kalktı. Ayağa kalktı ve denge için sağ ayak parmağını aşağı doğru eğdi. Ve ağzını açtı.

İlk bakışta fark ettiğinden çok daha iriydi. Büyük, muhteşem bir ayı gibi bir adam ona doğru fırladı. Düşünüldüğünde

Boyu 1.80'di, çoğu insan ondan daha iriydi, ama bu yabancı...

Kim bu adam? Kocaman. Güçlü. Ölümüne yakışıklı. Bir an için kafasını buza çarpmış olabileceğini ve tüm bunların çılgınca bir halüsinasyon olduğunu düşündü. Çünkü bu kadar yakışıklı bir adamın buzun üzerinden ona doğru koşmasının imkânı yoktu.

Burada olmamalıydı. Benden başka kimse burada olmamalı. Ve bu bir halüsinasyon gibi hissettirmiyor. Tamamen gerçek gibi. Düştüğü için vücudu hâlâ ağrıyordu. Ve eğer her şey gerçek olsaydı.

Kim o?

Çok geç, geri çekilmeye başladı. Ama o-

"Yakaladım seni." Tam geri çekilmeye hazırlanırken eli sağ bileğine dolandı. Ve Alina şaşırdı çünkü ilk kez hissetti-

Sıcak.

Ona dokunduğu yerden yukarı doğru kayıyor. Tenini ısıtıyor. Kanını. Bir elektrik atışı tüm vücudunu sarmış gibiydi. Bu sıcaklığın şokuyla ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

"Bu çok kötü bir düşüştü." Adamın gözleri -sıcak, derin kehribar rengi- kızın üzerinde gezindi. "Ayakta iyi duruyorsun, sanırım bir yerin kırılmadı?"

"Her düşünüyorum," diye ağzından kaçırdı.

Kehribar rengi gözleri kızın yüzüne

kilitlendi. "Sadece ayağa kalkıyorum."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Elbette biliyorsun."

"Ayağa kalkmak zorundasınız. Buzun üzerinde yayılarak kalmak bir seçenek değil. Bir müsabakada düşersiniz, ayağa kalkarsınız ve kaymaya devam edersiniz. Kaybettiğiniz puanları telafi etmeye çalışırsınız. Asla yerde kalmazsın." Alina saçmalıyordu ve bunu biliyordu. Bilmediği şey neydi? Saçmalamayı nasıl durduracağını... Çünkü ağzını açtı ve şöyle dedi: "Ben de antrenmanlarda düşüyorum. Önce düşmeden asla yeni bir şey öğrenemezsin."

Yavaşça başını salladı. "Bunu unutmayacağım." Parmakları biraz büküldü Onu.

daha fazla sıcaklık aktı. "Sen... garip bir şekilde ." Adam güldü.

Ve yüzü alev alev yandı. "Demek istediğim... elin gerçekten sıcak. bana karşı." Serbest kalmaya çalıştı.

Gitmesine izin vermedi. Ona doğru eğildi. Yakından bakınca daha da iriydi. Alina adamın 1.75 boylarında, hatta belki de 1.80 boylarında olduğunu düşündü. Adam cüssesiyle onu yutuyordu.

bir tedirginlik kapladı.

"Kendimi sıcak hissediyorum çünkü sen buz gibisin. Burası buz gibi." "Buz soğuk olmak zorunda."

Gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Evet, bu eğlencenin farkındayım Bilim gerçeği. Ama donmak zorunda değilsin. Vücudunuz titriyor."

Soğuktan değil. Onunla ilgili o garip farkındalıktan. Ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Elbette, karşı cinsle çok fazla deneyimi olmayabilirdi ama İskandinav tanrısına benzeyen biri yoluna çıktığında, bir kadın şehvetin farkına varırdı.

Şehvet.

Anlık cazibe.

Kendisinden çok ama çok uzakta olan bir adam için. "Yaralanmadım. Bana dokunmayı bırakabilirsin." Bu durumu bir an önce kontrol altına alması gerekiyordu. "Bak, kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyorum.

."

Elini yavaşça geri çekti. "Midas."

"Affedersiniz?"

"Benim adım. Midas."

Gözlerini kırptırdı. "Dokunduğu her şeyi altına çeviren kral gibi mi?"

"Tabii, evet. Onun gibi. Sadece altına dönüşmedin, değil mi?"

Hayır, ama bir tarafının o kadar sıcakladığına yemin edebilirdi ki erimeye yakın hissediyordu. Hepsi bir yabancıнын önünde durmaktan kaynaklanıyordu. Onun bileğine dokunduğunu hissetmek. Onun sıcaklığının uzandığını ve onu sardığını hissetmek.

Hayatında pek çok yakışıklı erkekle tanışmıştı. Fiziksel olarak formda olan pek çok erkek buz pateni yapardı. Ama bir buz patencisinin vücudu ve Midas'ın vücudu.

Tamamen farklı iki şey. "Neden buradasın?" diye nefes aldı. Hayır, lanet olsun. Nefes nefese kalmak ve bu yabancıya doğru eğilmek doğru bir davranış değildi. Onun nesi vardı? Omurgası dikleşti. "Bu alan benim özel muayenehanem için kapalı. Binada başka kimse olmamalı."

"Huh. Kapı kilitli değildi. Öylece içeri girdim."

Hayır, hayır, girdikten sonra kilitlemişti. Bunu hep yapardı.

Sonra koçu geldi ve anahtarıyla kilidi açtı ve-

"Neden burada olduğuma gelince, senin için geldim, Alina."

Şimdi omurgasından aşağı bir ürperti yayılıyordu ama bunun buzla hiçbir ilgisi yoktu. Tedirginlik günlerdir onu rahatsız ediyordu. Birinin onu izliyor olabileceği hissi. Yalnız olması gerekirken her zaman yalnız olmadığı hissi.

Tıpkı burada yalnız olduğumu düşündüğüm gibi. Ama değilim. Bu büyük yabancı burada. Onun yolunu kesen bir yabancı. Ondan çok daha büyük bir yabancı. Tam olarak kim olduğunu bilen bir yabancı.

"Hayır." Düz. Bakışlarındaki tüm eğlence kaybolmuştu. "Benden korkmana gerek yok. Hiçbir zaman. Muhtemelen benim hakkımda bilmen gereken ilk şey bu. Sana asla zarar vermem."

Nefesi kesildi. "Neden böyle söyledin?"

"Çünkü korku gözlerini doldurdu. Benden korkmanı istemiyorum." Kocaman omuzlarını silktilti. "Ve seni asla incitmeyeceğim için. Sadece bir gerçeği ifade ediyordum."

"Neden sen-"

Karanlık. Kekeleyerek sorduğu soruyu tamamlayamadı çünkü pistin üzerindeki ışıklar az önce sönmüş ve her yer tamamen karanlığa gömülmüştü. Nefes nefese kaldı ve bir kez daha geri geri gitmeye başladı.

Büyük, sıcak eli tekrar bileğinin etrafında kıvrıldı. "Sorun yok." Hırıltılı. Gürültülü. "Seni tuttum."

Ama belki de sorun buydu?

"Ben antrenman sahasının yeni güvenlik şefiyim. Ben de tam size kendimi tanıtmaya geliyordum."

Nefesi rahatlayarak titredi.

"Ve tabii ki ben yeni adamım, ama ışıkların bir eğitim seansı sırasında patlaması gerekiyordu."

Geri çekilmek yerine ona yaklaştı. "Hayır, değiller." Bir fısıltı. "Biri onları kapatmadığı sürece kapanmayacaklar."

"Bunu duymak hiç hoş değil."

Hayır, bunu duymak iyi bir şey değildi. Kötüydü. Korkutucuydu.

" şey göremiyorum," diye homurdandı Midas. "Işığımı açmam gerekiyor."

Ve yaptı da. Sol elinden küçük, iğne ucu kadar bir ışık yükseldi. Otomatik olarak ışığa baktı. Bir el feneri. Şu kalem fenerlerinden biri.

"Eğer dışarıda bizi izleyen biri varsa, bu ışık onlara tam olarak nerede olduğumuzu gösterecek," diye uyardı Midas onu.

Neden biri izlesin ki?

"Yani benim tarafımı tutacaksın, anladın mı? Birinci adım seni bu buzdan çıkarmak. İkinci adım, pistimde kimin olduğunu bulmak."

Pisti mi? Daha işe yeni başlamışken bu kadar sahiplenici mi? Ama şikâyet edecek değildi. Çünkü karanlıkta yalnız olmak bir şeydi. Korkunç bir şey. Ama pistin devasa, kaslı güvenlik şefiyle birlikte olmak? Bir dünya daha iyiydi.

Buzdan çıkmayı başardılar. Patenlerinin üzerinde dengede duruyordu çünkü bu onun için ikinci bir doğaydı. Sağ elini bileğine dolamıştı, sanki onu tutmak onun için ikinci bir doğaymış gibi.

"Çevreyi kontrol etmek istiyorum." eğdi ve nefesi kızın kulağının kenarından geçti. "Ama seni yalnız bırakmayacağım. Patenleri bırak ve birlikte arayalım."

Patenlerden kurtulmak biraz çaba gerektirecekti. "I-"

Işıklar yanıp söndü. Sadece pistin üzerindeki ışıklar değil, binadaki tüm ışıklar aynı anda yanıyor gibiydi. Sonra ayak sesleri onlara doğru koştu.

Daha bir nefes daha alamadan Midas onu bedeninin arkasına itmişti. Onun bedeninin arkasında olmak dev bir tuğla duvarın arkasında olmak gibiydi. Yaklaşan kişiyi göremiyordu. Tamamen gizlenmişti.

"Sen de kimsin be?" Tanıdık bir ses hırladı. Rus aksanı öfkeli soruyu kalınlaştırıyordu. "Ve neden benim pistimdesin?"

Tanıdıktı çünkü onun koçuydu. Dimitri Sokolov. İki kez altın madalya kazanmış eski Olimpiyat artistik patinaj şampiyonu. Buz üzerinde mutlak bir deha ve hayatının diğer her anında mutlak bir canavar gibi zorlu bir eğitmen. Dimitri'nin yörüngesinde mükemmellikten daha azına yer yoktu.

Midas cevap vermeden önce Alina pozisyonunu değiştirdi ve gözlerini Dimitri'ye dikebilmek için başını yana çevirdi. "O benimle birlikte."

Midas gerildi.

"Ne?" Dimitri ona bön bön baktı. "Sen... antrenmana *kişisel* bir arkadaşını mı getirdin?"

Hayır, antrenmanlara hiç arkadaş getirmezdi. Çünkü çok fazla arkadaşı yoktu. Ya da hiç. Sadece paten kayardı. Yıllar boyunca yaptığı şey buydu. Yıllarca kırılan kemikler. Ağrıyan kaslar. Tekrar tekrar buza düşmeler.

Ama tekrar ayağa kalkıyorum. Her zaman ayağa kalkmak zorundasın.

"Evet, beni o getirdi. Işıklarla oyun oynayan pislik sen miydin?" Midas sordu.

Çenesi neredeyse yere çarpıyordu. Bildiği kadarıyla hiç kimse Dimitri'ye pislik dememişti. En azından yüzüne karşı.

Yüzünden bahsetmişken, yüzü doğal olmayan bir kırmızıya dönüştü. Daha çok kırmızımsı mor gibi.

"Işıklar söndüğünde buzun üzerindeydi," diye devam etti Midas, görünüşe göre Dimitri'nin yüzünün tuhaf rengini umursamıyordu, "ve kendine zarar verebilirdi. Alina kadar yetenekli biri bile zifiri karanlıkta kayamaz."

"Ben hiçbir şeyi ," diye karşılık verdi Dimitri. "İçeri girdim ve her şeyi açtım. Alina'yı tehlikeye atacak bir şey *asla* yapmam! O benim ödüllü patencim."

"Sahiplenici *benim*'i gerçekten sevmiyorum. Söz konusu Alina olduğunda değil," dedi Midas. "Bunu tekrar gözden geçireceğiz." Ona doğru döndü. "Dangalakla kal."

Gözleri büyüdü. O *yapmamıştı*-

"Çevreyi kontrol edip senin için geri geleceğim." Eli kalktı ve kızın yanağını okşadı. "Sen... oldukça farklısın, Alina Bellamy."

Sonra gitti. Kendi cüssesinde biri için çok hızlı hareket ediyordu. Arkasından bakakaldı.

"Hayır." Dimitri onun yoluna çıktı ve Midas'ın kararlı adımlarla uzaklaşan figürünü görmesini engelledi. "Kimseyle ilişkiye girmeyeceksin."

Midas'la bir ilişkisi yoktu. Sadece tanışmışlardı.

"Dikkatiniz buzda olsun. Yüzde yüz buzun üzerinde."

Hep öyle değil miydi? Herkesin normal bir hayatı varken. Normal ilişkileri.

"O sana göre değil, Alina. Şimdi buza geri dön. Daha birkaç saatlik antrenmanın var. O dörtlü aksı çivileyemezsin."

Çünkü çoğu kadın artistik patinajcı bunu başaramadı. En nadir atlayış olmasının bir sebebi vardı.

"Buzun üzerinde," diye tersledi. "Ve havaya. Başka hiçbir şey için vaktin yok. Bu senin hayatın."

Midas ortadan

kaybolmuştu. Buz

bekledi.

Koçundan döndü. Buza geri döndü. Patenleri önce yavaşça ama sonra gittikçe hızlanarak ilerledi. Etrafına sessizlik çökmüştü. Sessizlik ve ara sıra patenlerinin çıkardığı sesler.

Hayır, soğuğu hissetmedi. Yine buzun üzerindeydi. O zaman soğuğu hissetmedi-

Belki de tek hissettiğim şey soğuktur. Belki de o kadar çok hissediyorum ki ne zaman üşüdüğümü anlamıyorum.

Belki... belki sadece üşümediği zaman fark . Sıcaklık ona dokunduğunda.

Midas ona dokunduğunda.

Havaya fırladı. Bir dönüş. İki dönüş. Üç.

Dört-

Buza çarptı. O kadar sertti ki tüm vücudu titredi. Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

"Kalk!" diye gürledi Dimitri.

Alina ayağa kalktı ve tekrar paten kaymaya başladı.

Eğer Alina bir kez daha düşerse, Midas o lanet buzun üzerinde yürüyecek ve onu kendisi taşıyacaktı. Ya o hıyar koç? Sağa sola talimatlar yağdırıyordu. Tam bir pislikti. Alina'ya verdiği her emirde sesi daha da sertleşiyordu. Ya onun hakkında sahiplenici bir şekilde konuşması? Ona emir verme şekli?

Midas'ın boğazında bir hırıltı yükseldi. Tesisin her santimini kontrol etmişti. Orada başka birinin olduğuna dair bir işaret bulamamıştı. Işıkların neden söndüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

Ryker bir gece önce ona davayla ilgili en ufak ayrıntıları vermişti. Birisi tehdit e-postaları gönderiyormuş. Mektuplar. Sosyal medyada da bazı tehditler yapılmıştı. Babası bu tehditlerin Alina tarafından okunmadığından emin olmuştu. Tehditlerin hiçbir fail ya da ilişkilendirilememişti. Fakat

Olimpiyat yarışma sezonu kızışırken Ryker, Alina'nın yanında bir muhafız olduğundan emin olmak istemişti.

Onun gizli koruyucusu.

İşte buradaydı. Onun paten kayışını izliyordu. O koç bozuntusunun Alina'ya farklı bir manevra yapmasını emrettiği her seferde içinde garip bir öfke kıvılcımı hissediyordu. Alina saatlerdir paten kayıyordu. Bir molaya ihtiyacı vardı. Yüzünde ter parıldıyor, alnında ve kıvrımlı elmacık kemiklerinde hafifçe parlıyordu. Saçları hâlâ sıkı topuzunun içindeydi ama birkaç tutam yüzünün etrafında dans etmek için kaçmıştı. Buzun hızla ilerlerken hoparlörlerden klasik müzik çalıyordu ve dönmeye başladığında narin vücudu, görülmesi gerçekten çok etkileyici olan vahşi bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Dönmeye ve dönmeye devam etti. Gözlerini ondan alamıyordu ve sonra-

Müzik durdu.

O da öyle yaptı. Sırtını dikleştirdi, göğsünü kabarttı ve ellerini havaya kaldırdı.

Mükemmel.

Alkıışladı.

Başını ona doğru çevirdi. Gözlerinde şaşkınlık parladı. Şaşırtıcı gözler. Karanlık ve derin gözler. Hızlı bir gülümseme dudaklarını büktü. Alina'nın gamzeleri yoktu. Ama gamzeye ihtiyacı yoktu. Gülümsemesi kesinlikle muhteşemdi.

Dimitri ona, "Yarın burada olmayacaksın," diye haber verdi. Rus aksanı kelimelere sert bir şekilde yansyordu. "W" sesi yoktu. Sadece sert bir "V."

"Oh, kesinlikle burada olacağım." Midas başını çevirdi ve kendisinden çok daha küçük olan adama baktı. *Seni tek bir düşünceyle bile parçalayabilirim, pislik herif.* "Yarın, ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün de burada olacağım. ihtiyaç duyulduğu sürece burada olacağım."

"Size ihtiyaç yok."

"Babasını hatırlıyorsun, değil mi? Size para ödeyen adam? Bu güzel tesisi kim inşa etti? Beni o tuttu. İşlere göz kulak olmamı istiyor. Ryker, binanın Alina ve diğer patenciler için güvenli olduğundan emin olmamı istiyor. Emin olun, işimi çok ciddiye alıyorum." Gerçekten de öyle. Onun gözetiminde hiçbir suçluya zarar gelmemişti.

Dimitri, "Uzaktan izleyebilirsin," dedi. "Alina'nın dikkatini dağıtmayacaksın." Alina onlara katılmak için kayarken ona doğru döndü. "Yeterli performans. Yarın için fazladan bir saat ekle. İhtiyacın olacak." Sonra da uzaklaştı.

"Yeterli, kırımın kenarı," diye bilgilendirdi Midas onu. Yüksek sesle. Aletin onu duymasını istiyordu. "Bu inanılmazdı. Senin gibi kayan birini hiç görmedim. Sen olağanüstüsün."

Yanaklarını hafif bir pembe renk kaplarken başı öne eğildi. "Teşekkür ederim."

Eli kalktı ve çenesinin altında kıvrıldı. Yüzünü yukarı kaldırdı çünkü onun o inanılmaz gözlerine tekrar bakmak istiyordu.

Vay be. Yavaş ol, dostum. İlgilenen talip rolünü oynuyorsun. Bu gerçek bir anlaşma değil. Suçlularına genellikle söylediği büyük bir kuralı vardı... *Bana aşık olmayın.* Evet, muhtemelen ihtiyaçları olmayan saçma bir uyarıydı ama bu uyarıyı yapardı çünkü duygusal bağlara asla ve asla izin vermezdi. Bu bağlar her zaman işin önüne geçerdi.

"Yeterli aslında Dimitri için gerçekten büyük bir iltifat," diye mırıldandı. "Etkilenmediğinde ne dediğini duymalısın."

"Hayır, bunu duymam gerektiğini sanmıyorum." Bu onu sadece kızdırırdı ve Midas zaten bu pislikten hoşlanmıyordu. Başparmağı kızın alt dudağında gezindi.

Nefesi kesildi.

Ne yapıyorum lan ben? Başparmağının okşayıcı hareketi içgüdüsel oldu. Muhteşem dudakları vardı. Dolgun. Yay şeklinde. Öpülebilir.

Ve geri çekilmesi gerekiyordu. Çekingen olan oydu. Utangaç olan. Babasının erkeklerle pek tecrübesi olmadığını söylediği kişiydi. Eğer çok güçlü gelirse, kaçacaktı.

Elini bıraktı ve geri çekildi.

Sıraya doğru ilerledi ve patenlerini çıkarmaya başladı.

Kahretsin ama küçüktü. Ellerine baktı. Korkunç ayı pençeleri. Adam kadının üzerinde yükseliyordu. Kadın balerine benzer hatlara sahipti. Bu artistik patinajcılara özgü bir şey miydi? Havada tüm o çılgınlıkları yapabilmeleri için küçük olmaları mı gerekiyordu? Bir tür jimnastikçi gibi ya da

Bir şey mi? Bekle, artistik patinaja tamamen geçmeden önce bir süre jimnastikte yarıştığını okuduğunu hatırlıyordu.

"Işıkların neden söndüğünü bulabildin mi?" Tenis ayakkabılarını bağladı. Üzerinde siyah yoga pantolonuna benzeyen bir şey ve formda siyah bir bluz vardı. Küçük ama yuvarlak göğüslerini saran bir üst. Ve evet, kahretsin, bakışları bir iki kez o göğüslere kaymıştı.

Ya da on.

Boğazını temizledi. Pantolonu yoga pantolonu *değildi*. Onlar için özel bir paten adı olduğundan emindi. Midas'ın bu ismin ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. O izlerken Alina omuzlarına beyaz, kabarık bir palto geçirdi ve fermuarını çekti.

Sonra onun önünde durmak için ayağa kalktı.

"Kahretsin," diye . "Düşündüğümde de küçükmüşsün."

Başını salladı. "Aynı boydayım. Sadece artık bıçakların üzerinde durmuyorum." Elini kaldırdı ve saçlarını topuzdan kurtardı. İpeksi kütle omuzlarına uzun bir iç geçirdi. "Oh, çok daha iyi."

Yutkundu.

"Peki, ışıkların neden söndüğünü bulabildin mi?" Alina tekrar sordu.

"Şu anda elektrik panosunu araştıran bir ekip var. Baş bakım elemanı kısa devre olabileceğini düşünüyor." Kesinlikle bir olasılık. Ama durumla ilgili onu rahatsız eden birkaç şey vardı.

Bir... O geldiğinde tesisin kapısı kilitli değildi.

İki... Dimitri düğmeleri çevirdiğinde tüm ışıklar kolayca yanmıştı. Ve tabii ki Midas onu sorguladığında, Dimitri bir şeyleri çevirmeye başlamadan önce pistin üzerindeki ışıkların *kapatılıp kapatılmadığını* söyleyememişti. Rus koçun neyi açıp neyi açmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Üç... Tek *başına antrenman yapmasından hoşlanmıyorum*. "Sabahları antrenman yaparken yanında biri olmalı."

Ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. Garip bir şekilde seksi bir gülümseme. "Bu benim *yalnız* zamanım. Dimitri bana hırlamadan buzun üzerinde kayma zamanım."

Evet, o şerefsizden uzak kalmak istemesini anlayabiliyordu ama... "Bundan sonra sabahları sen gelmeden önce burada olacağım."

Kaşları çatıldı. "Son güvenlik şefi bu kadar erken gelmemişti."

"O zaman işini doğru yapmıyordu. Ben burada seninle olacağım. Karanlıkta tek başına paten kaydığın başka durumlar olmayacak." Pistin yeni güvenlik şefi olduğunu söyleme fikri? Tamamen onun fikriydi. Midas gerçekleri ve yalanları mümkün olduğunca birbirine yakın tutmayı severdi. Ryker'ın birine ihtiyacı *vardı* ve Midas en nitelikli kişiydi. Tesise göz kulak olacak ve Alina'yı korumak için ekstra özen gösterecekti.

Alina alt dudağını .

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Kızın ona sabah paten kaymak için "yalnız kalmak" istediğini söyleyeceğinden emindi.

çok kötü olacaktı çünkü onu korumak için oradaydı. Ne olursa olsun işi halledecekti. O-

"Benimle çıkmak ister misin? Bir randevu gibi mi?" Midas gözlerini kırptırdı.

"Yoksa babam seni burada çalışman için tuttuğu için mi garip geliyor?" O hızlı bir adım geri çekildi. "Ya da belki de ilgilenmediğin için garip geliyordur ve ben de hiçbir şey söylememeliydim. Unut gitsin." Dönerek uzaklaştı. Saçları arkasından dalgalandı.

Sersemlemiş halinden kurtulması yaklaşık iki saniye sürdü. Sonra saldırdı ve elini kızın omzuna doladı. "Bekle!"

Ona tekrar baktı. Önce onun eline, sonra karanlık bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi.

Hay sikeyim. Onun kara gözlerinde bir şey vardı.

"Çok ilgimi çekti." Başka bir gerçek. Beklemediği bir şey. Tamam, iyi, biraz ilgi bekliyordu. Alina güzel bir kadındı. İlgi duyması normaldi.

Genellikle uzun boylu, iri yapılı ve günlerce kıvrımları olan kadınlarla çıkıyordu.

Ama Alina... küçük, narin...

O gözler.

Ona ilk kez dokunduğu anda, şehvet patlaması içini yakıp kavurmuştu. *Bu tekmeyi beklemiyordu.* Ve onu izledikçe, kendini tekrar tekrar zorladıkça, bir kez bile şikayet etmedikçe veya pes etmedikçe... güzellik, zarafet, güç...

Dudaklarını yaladı.

Seksilik.

Elinde bir sorun olabilir.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordu.

Akşam yemeği, tatlı, her şey. Hayır, hayır. Bunu söylememeli ya da düşünmemeliydim. Çizgiyi aşmayan platonik bir erkek arkadaş olacaktı.

Sanki hayatında hiç çizgiyi aşmış gibi.

"Bunun muhtemelen çılgınca göründüğünü biliyorum, özellikle de yeni tanıştığımızı düşünürsek," diye devam etti Alina, boğuk sesinde sinirleri titreyerek.

Konuşmadı. Ne söyleyeceğini bulmaya çalışmakla meşguldü. Evet, kız onun için işleri çok daha kolaylaştırmıştı. Ona yakın kalabilmek için bir sonraki seviyeye geçmenin bir yolunu arıyordu ve o-

Ona bu yolu gümüş tepside sunuyordu.

"Bana dokunduğunda bir şeyler hissediyorum," diye itiraf etti Alina usulca. Dürüstlüğü onu derinden sarsmıştı.

"Isı tüm vücuduma yayılıyor."

Hiçbir kadın bunu söylememişti-

"Fiziksel çekim, değil mi?" Yüzünü tamamen ona döndü. "Eminim senin kadar güzel bir adama her zaman asılırlar. Muhtemelen sen de her zaman insanları kendine çekiyor ve onlardan etkileniyorsundur."

Yüzü kızarmıyordu, değil mi? Olmasa iyi olur.

"Ama bu benim başıma gelmiyor." Bir irkilme. "Çok fazla dışarı çıktığımdan değil." Pisti göstermek için bir el salladı. "Orası gibi değil

burada tanışabileceğiniz bir sürü insan var. Ve...saçmalıyorum. Bunu yapıyorum. Muhtemelen çok iyi insan ilişkileri becerilerim olmadığı için."

"Yetenekleriniz..." Sesi çok gür çıkıyordu. Derin, gürleyen bir sese sahip olmanın bir yan etkisi. Ama onun için boğazını temizlemeye ve biraz daha yumuşak konuşmaya çalıştı. "İnsan ilişkilerindeki becerilerin bana gayet iyi görünüyor."

Gülümsemesi ona ışık
saçıyordu. Göğsü ağrıyordu.

"Yani çok ileri gitmiyorum, öyle mi?"

Anlamadı. Çoğu zaman insanlar ondan *kaçardı*. Sadece cüssesi bile göz korkutucuydu. Ama insanlar onun geçmişini öğrendiğinde.

O bilmiyor. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor, dokunduğumuzda tüm vücuduna bir sıcaklık yayılması dışında. Bunu söylemişti. Duyduğu en seksi itiraftı.

Bu bir sorundan daha fazlasıydı. Kümelenme moduna girmeye başlamıştı.

Davalarında çizgiyi aşmadı. Asla kişisel olarak karışmadı.

"Sadece bu fırsatı kaçırmak istemedim, anlıyor musun? Neler olabileceğini görmek için?" Onu incelerken saçları omzunun üzerinden kaydı. "Bazen özel bir şey tam önünüzde olabilir ama şansınızı denemediğiniz için onu kaçırsınız." Yüzünü buruşturdu. "Ben hayatımda çok risk almıyorum. Aslında tam tersi."

"Benimle şansını deniyorsun." Onu tanıımıyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. *Tanısaydı, kaçır mıydı?* Küçük tatlı buz patencisinin ona çıkma teklif edeceğinden şüpheliydi.

Eğer onun tüm karanlık sırlarını biliyorsa, hayır.

Telefonu kot pantolonunun ön cebinde titreşti. Titreşimi görmezden geldi. O anda hiçbir şey karşısındaki kadından daha önemli değildi.

Başını salladı. "Bir şans... bir randevu. Eğer istersen."

"İstiyorum amına koyayım." İstiyordu. Dahası, onu istiyordu.

Kümelenme ya da değil.

"O zaman yemeği, bu akşam?" Umut onun kara gözlerini aydınlattı. Heves. "Akşam yemeği. Bu gece."

"Çok uzakta olmayan harika bir barbekü mekanı var. Güzel ve rahat." Barbekü mü? Kalbi dursun.

"Seninle orada buluşabilirim, mesela saat sekizde?" Alina restoranın adını sayıkladı.

Başını salladı. "Orada buluşuruz."

Hızlı bir zıplama yaptı. Acayip sevimliydi. Sonra Alina ona geniş gülümsemesini bir kez daha armağan etti. Gülümseme, sahip olduğunun farkında bile olmadığı bir silahtı. Bir erkeğin çılgınca şeyler yapmasını sağlardı.

Gülümsemesini tekrar görmek için her şeyi yapmak istemesine neden oldu.

Oh, olsun. Nefes aldı.

"Sizinle tanışmak harikaydı," dedi Alina ona. "Başta ürkütücüydü ama pistime gelmenize sevindim."

"Aynen," dedi ona. Fazla sertti ama kız gibiydi. "Sizinle tanışmak güzeldi." *Seni koruyorum. Benim korumam gerekiyordu.*

Sen. Ve onu koruyacaktı. Randevularında. Erkek arkadaş gibi davranıp, görev için rapor verecekti. Gerçekten çok kolaydı.

Peki neden kendini bok gibi hissediyordu?

Hızlı bir el sallamayla soyunma odası alanına yöneldi. Kız gözden kaybolana kadar bekledi.

İlk başta korkutucuydu. Çoğu insan onun her zaman korkutucu olduğunu söylerdi. Her zaman korkutucu. Ama Alina öyle değildi.

Telefonu tekrar titredi. Çenesi kilitlendi ve cebinden çıkardı. Ekranı bir kez baktı ve vücudundaki tüm kaslar gerildi.

Seni tekrar görmek istiyor. Önemli olduğunu söylüyor.

Midas mesajı gönderenin adını tanıdı. Midas'ın sevgili yaşlı, sapkın, boktan babasının yeni avukatının adını bilmemesi imkânsızdı.

Son bir hafta içinde bu mesajı dördüncü kez alıyordu. Ve daha önce olduğu gibi Midas'ın cevabı aynıydı.

Cehennem .

Çünkü babasıyla bir daha konuşmaya hiç niyeti yoktu. Sevgili yaşlı babanız cinayeti üzerinize yıktığında -ve var olan en sapkın seri katillerden biri olduğu ortaya çıktığında- bağlarınızı koparmak istemenize neden oluyordu.

Özellikle de sizin eski sadistlerden biri olduğunuzu düşünen çok sayıda insan varken.

Bir kez daha Alina'nın sesi kafasının içinde dolaştı. *Seninle tanışmak harikaydı. Başta korkutucuydu ama pistime gelmene sevindim.*

Ne kadar süre memnun kalacaktı? Buza bir göz attı.

Soğuktan nefret ediyordu.

Ryker Bellamy masasının üzerindeki fotoğrafa baktı. Bir hafta önce arabasında onu bekleyen fotoğrafa.

Kızının bir fotoğrafı. Buzun üzerinde spin atarken çekilmiş bir fotoğraf. Tanıtım fotoğrafı değil. Kiraladığı fotoğrafçılardan birinin çektiği bir şey değil. Her zamanki basın mensupları bile değil.

Alina antrenman üniformasını giymişti.

Makyajsızdı. Vücudunun üzerine kırmızı bir X işareti çizilmişti.

Yutkunarak fotoğrafı çevirdi ve mesajı tekrar okudu zaten en az yüz kez çalışmıştı.

Geçmişten kaçamazsın.

Sonra, o karalanmış kelimelerin altında.

Senin için değeri ne kadar?

Her şeydi. Alina her şeydi. Ve güvende olacaktı. Güvende olmak zorundaydı. Midas Monroe'nun en iyisi olması gerekiyordu. Elbette Midas'a her şeyi anlatmamıştı ama buna gerek yoktu. Midas onu koruyacaktı. Yakınında duracaktı. Onun koruması olacaktı.

Kimsenin neler olduğunu bilmesine gerek yok. Çünkü tüm gerçek ortaya çıkarsa Ryker'ın hayatı mahvolabilir.

Yavaşça, kasıtlı olarak fotoğrafı yırttı. Yırtabildiği kadar küçük parçalara ayırdı.

Kimse onu tehdit etmedi. Ya da kızını.

Alina güvende olacaktı.

Başka bir alternatif yoktu. Onu kaybetmeyecekti. Annesini kaybetmişti. Alina'sını kaybetmeyecekti.

Midas Monroe'nun tek bir işi vardı.

Onu güvende tut.

İşini yapsa iyi olur.

İKİNCİ BÖLÜM

"Hayır, hayır, hayır, hayır... *hayır*." Alina başını salladı ve anahtarı kontakta bir kez daha, umutsuzca çevirmeyi denedi. Motor tekledi ve aracın marş basacağını *düşündü*. Umut kalbini hızlandırmıştı ama-

Tekleme sesi kesildi. Farların kısa süreli parıltısı da söndü ve uzun, ıssız yolda karanlığa gömüldü.

"Kahretsin." Beş dakika öncesine kadar her şey mükemmeldi. Motoru garip, gıcırtılı bir ses çıkarmaya başladığında. Hızı aniden düştüğünde. Araba durmadan önce zar zor yolun kenarına gelebilmişti.

Daha bir yaşında bile olmayan bir araba. Mükemmel durumda. Böyle bir şey olmamalıydı.

Ama öyle oldu. Şimdi gizemli Midas'la randevusuna geç kalacaktı, tabii randevuya yetişebilirse. Alina çantasına uzandı ve eli telefonunu çıkarana kadar çantasını karıştırdı.

Sonra adamın numarasının kendisinde olmadığını fark etti. Adamın soyadını bile bilmiyordu. Bu ne kadar garipti?

Ama bir çekicinin numarası vardı. Acil durumlar için yerel bir çekicinin numarasını telefonunda kayıtlı tutuyordu. Bir çekici bulup yola koyulacak ve restoranı arayıp Midas'a neler olduğunu anlatmasını isteyecekti. Onu ektiğini düşünmesini asla istemiyordu ve-

Farlar. Parlak ışıklar. Dikiz aynasında. Bir an için parlayıp onu kör ettiler ve sol eli içgüdüsel olarak gözlerini korumak için kalktı. Aracın kendisini geçmesini bekledi.

Ama öyle olmadı.

Tam arkasına yanaştı. Çok parlak ışıklar aracının her santimini aydınlatıyordu. Arkasına döndü ama sürücü hakkında hiçbir şey göremedi. Gözleri parıltıya karşı kısıldı.

Sonra ışık . Bir kez karanlık.

Karanlık, tıpkı bu sabah pistte olduğu gibi. İçini bir tedirginlik kapladı. Nasıl olmasındı ki? Karanlık bir yolda, arabası çalışmayan, yalnız bir kadındı. Ve belki de, belki de iyi olup olmadığını görmek için durmuş iyi bir yardımseverdi. Dünyada iyi insanlar da vardı. Hayal gücünü serbest bırakmasına gerek yoktu. Saldırıya uğramamıştı, takip edilmemişti ya da-

Knuckles sürücü tarafındaki cama dokununca Alina yerinden sıçradı. Şoförün yaklaştığını bile duymamıştı.

Pencereye tekrar vurdu. Camı indirmek için düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. *Güç yok.* Kapıyı açması gerekecekti ve bunu yaparsa-

"Alina!" Yüksek sesle. Diğer taraftaki kişi eğildi. Büyük, ağır bir gölgeydi.

Gözleri kısıldı.

"Benimle bir randevuya gidiyor olman gerekiyordu. Manzaraları görmek için yol kenarında durman değil."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

Kapıyı iterek açtı ve neredeyse adamın üzerine atlayacaktı. Bunun pratik bir yanı yoktu. Alina kollarını Midas'a doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Randevumuzdan soğumaya mı başladın?" Midas sordu. "Gecenin planlarını yeniden düşünmek için mi kenara çekiliyorsun?"

Titredi. Bir an için korkmuştu. "Soğuk ayak değil. Arabam bozuldu." Ona bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Şu anda burada ne işin var?"

"Şanslı zamanlama. Seninle restoranda buluşmak için bu tarafa gidiyordum. Yolun kenarında arabayı gördüm, sen olduğunu anladım çünkü sen ayrılırken aracı pistin otoparkında görmüştüm. Arkadaki yürüyüş etiketini fark ettim."

Çıkartması. Doğru ya. Çünkü bazen kaçması ve kafasını boşaltması gerekiyordu. Yürüyüş yapmak Alina için her zaman harika bir kaçış yolu olmuştu.

"Sadece öldü," dedi ve kollarının hâlâ ona sarılı olduğunu fark etti. Onu çok sıkı tutuyordu ve muhtemelen geri çekilmesi gerekiyordu.

Sadece-

Geri adım atmak yoktu. Onu aniden kollarının arasına almış ve aracından uzaklaştırıp cipinin yolcu tarafına doğru götürüyordu.

"Uh." Boğazını temizledi. "Ne yapıyorsun?"

Kapıyı açtı ve onu içeri bıraktı. "Seni güvene alıyorum. Arabalar hızla geçip giderse, seni yolun kenarında görmek istemem."

Yanlarından hızla geçen başka araba yoktu. Sadece onlar vardı.

Adamın acil durum flaşörlerinin yanıp söndüğünü fark etti. Bu iyi bir şeydi çünkü arabası başkalarını uyarmak için herhangi bir sinyal verememişti. "Çantam arabamda."

"Ben alırım. Anahtarlarını da. *Burada bekle.*" Kapıyı çarparak kapatmaya başladı. Sonra kendini tutar gibi oldu. Ona doğru yarı dönmüş olan Midas, "Lütfen." diye homurdandı.

Kaşları çatıldı. "Burada olacağım."

Adamın arabasına doğru ilerleyişini izledi. Kaputu kaldırdı. İçini karıştırdı. Daha fazlasını görmek için öne doğru eğildi. Ama görececek pek bir şey yoktu.

Kaput çarparak kapandı. Çantasını kaptı. Muhtemelen anahtarlarını da. Ona geri döndüğünde adımları hızlı ve sertti.

Midas sürücü koltuğuna tırmandı. "Bana neler olduğunu anlat." Çantasını döşeme tahtasının üzerine, bacağının yanına koydu. Eli kalçasının üzerinde gezindi.

Üzerinden bir farkındalık dalgası geçti. "Ben... sadece durdum. Tekledi. Yavaşladı. Ölmeden önce bankete zar zor çıkabildim. Marşa basmayı çok denedim," diye itiraf etti. "Belki de motoru su basmıştır." Bu da bir şeydi, değil mi? Arabalar onun uzmanlık alanı değildi. "Sonunda her şey kapandı. Işıklar. Radyo. Camlarımı bile indiremedim."

"Motoru su basmamış." Aracını çalıştırdı. Havalandırma deliklerinden ısı .

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Elini çantasına attı. Telefonu içindeydi. Tekrar içeri attığını bile hatırlamıyordu ama kapıyı ona açmadan önce yapmış olmalıydı. "Bir çekici çağırayım."

"Ben ." Düz.

Ve yine kaşları kalktı.

"Oto tamiri konusunda uzman bir tanıdığım var. Arabaya ne olduğunu bulabilir. Arabayı çeker. Seni tamir ettirir. Sorun olmaz." Kendi telefonunu çıkardı ve hızlı bir arama yaptı.

"Çok ," diye mırıldandı. "Teşekkür ."

Farlar cipin içini dolduruyordu. Otomatik olarak arkasına baktı.

Ve bir motorun şiddetli homurtusunu duydum. Yardım etmek için duran biri değildi. Bu araç yanlarından hızla geçerken motor aniden kükrer gibi oldu.

"Orospu çocuğu," diye hırladı Midas.

Evet, iyi ki aracının yanında yolun kenarında durmuyordu.

"Ron, bir pikaba ihtiyacım var," dedi Midas telefonda. "Bir arkadaşımın Audi'si bozuldu. Evet, sana yerini söyleyebilirim." Verdi de. Çok kesin bir yer. "Çalışmayı durdurmasına neyin sebep olduğunu bana bildir, anladın mı? En kısa zamanda." Aramayı sonlandırdı. Az önce yanlarından hızla geçen araca baktı. "Kesinlikle acelesi vardı." Başını ona doğru çevirdi. "Sen iyi misin?"

Midesinde bir düğüm oluştu. "Arabam bozuldu sadece. Önemli bir şey değil."

Gösterge panelinden gelen ışık onun üzerine yayıldı. Yüzü ekstra niyetli görünüyordu. Ekstra sert. "Geldiğimde korkmuştun."

Neden yalan söyledi? Korkmuştu. "Bir an için senin iyi biri mi yoksa bana zarar vermek isteyebilecek biri mi olduğunu bilemedim." Bu herkesin karşılaştığı bir endişe değil miydi? Gecenin karanlığında, bozulmuş bir araçla mahsur kalmışken.

Biri yardıma mı geliyordu? Yoksa

incitmeye mi?

"Yardım çağırıyordum," diye eklemek için acele etti. "Senden hemen önce geldi." Yine de onun gelişi üzerine başını sallamak zorunda kaldı. "Mükemmel zamanlamadan bahsediyoruz. Bugün ikinci kez, tam da birine ihtiyacım olduğu anda yanımda oldun." Ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Daha iyi bilmesem, koruyucu meleğim olduğunu söyleyebilirdim."

"Oh, bebeğim, hayır, ben melek değilim. Sakın böyle bir hata yapma." Sesi o kadar dehşete düşmüştü ki gülmek zorunda kaldı.

Ama onunla birlikte gülmedi.

"Ben öyle biri değilim," diye güvence verdi ona ve sesinde hiç mizah yoktu. Sadece acımasız bir uyarı gibi görünüyordu. "Hem de hiç değilim. Ben şeyden çok şeytana benziyorum."

Ama o başını salladı. "Benim için değil." Elini kaldırdı ve hâlâ telefonunu tutmakta olan adamın parmaklarına doladı. "Bana bir kahraman gibi görünüyorsun."

Adam onun eline baktı. O söylediğinde gülümsedi-

"Siktir."

"Dans etmek ister misin?" Alina'nın sorusu, bakışları küçük dans pistine doğru kayarken bile tereddütle çıkmıştı. Çünkü seçtiği barbekü restoranı? Tesadüfe bakın ki o gece orada gitar çalan bir adam vardı. Birkaç çift soluk, ahşap dans pistinde yavaşça hareket ederken tıngırdıyordu.

Akşam yemeği ve dans... ve bir doz da tehlike. Çünkü Midas, Alina'yı takip edip arabasını karanlık yolun kenarına çektiğini gördüğünde kendini kesinlikle tehlikeli hissetmişti.

İyi ki onun . Araba ölmüştü. Orada tek başına sıkışıp .

Bir günde iki şüpheli olay. Tüm içgüdülerini yüksek alarmdaydı.

Alina aceleyle, "Ama dans etmek zorunda değiliz," dedi.

Gitariste ters ters baktığı için acele etmişti. Kasıtlı değildi. Sadece onun hayatındaki lanet *olası olayları* düşünüyordu. Ona göre bu olaylar, onu korkutmak için tasarlanmış saldırılara benziyordu.

Alina'nın korkmasını istemiyordu.

Bakışları tekrar ona döndü. Arkadaşı Ron arabasını almış, Midas da Alina'yı yemeğe götürmüştü. Kadının yemek yemesi gerekiyordu, değil mi? Planlarını iptal etmenin bir anlamı yoktu. Özellikle de ona yakın kalması gerektiği için.

Onunla dans etmek onu son derece yakınlaştıracaktı. Baştan çıkarıcı derecede yakın.

Sağ eli masanın üzerinde düzleşti. "Çok iyi bir dansçı değilim."

"Öyle olmak zorunda olduğunu sanmıyorum," diye onu temin etti. "Diğer üç çift neredeyse sadece ileri geri sallanıyor." Yine o parlak gülümsemesi geldi. Onu silahsızlandıran ve aynı zamanda dışarı çıkıp onun için bir ejderha ya da bunun gibi aptalca bir şey öldürmek istemesine neden olan gülümseme.

"Bu ben değilim," diye hırladı.

Gözlerini kırptırdı. "Ah, özür dilerim. Sorun değil." Gülümsemesi soldu, sonra tekrar çiçek açtı. "Kesinlikle dans etmek zorunda değiliz. Neden bana kendinden bahsetmiyorsun? Hayatından? Ailenden?"

Bu ben değilim... Dans etmeyi kastetmemişti. Gerçi, evet, berbat bir dansçıydı. Temelde hantalca ilerliyor ve ritmi hiç takip etmiyordu. Onun cüssesindeyken zarafet pek iyi bir özellik değildi. Kaba kuvvet? Onu da halletmişti.

Bu ben değilim... Ejderhaları öldürme isteğini kastetmişti. O bir şövalye ya da koruyucu melek değildi. İşini yapan bir korumaydı.

O seksi vücudunu koru. "Hadi dans edelim." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Dans etmek alternatiften çok daha iyiydi. Söz konusu alternatif mi?

Ona hayatını anlatmak. Ailesini.

Merhaba. Ben Midas Monroe, bir seri katilin oğluyum. Sevgili yaşlı babam şu anda maksimum güvenli bir tesiste çürüyor. Kimi öldürdü? Birden fazla kadını. Boyunlarını kırdı. Oh, ve ekstra eğlence için

Boyunlarını kırdıktan sonra onları kalplerinden bıçakladı. Gördün mü, kırık bir boyun her zaman kurbanı öldürmez. Sanırım babam bu dersi erken öğrenmiş. Yani sapkın katillerin yaptığı gibi evrim geçirdi.

Ayrıca suçlarını benim üzerime yıkmaya çalıştı. Önemli bir şey değil.

Alina başını kaldırıp ona baktı. "Emin misin? Seni rahatsız etmek istemem. Eğer dans etmek sana göre değilse, bunu atlayabiliriz."

O kadar *güzeldi* ki. Elini ona doğru uzattı. "Şu anda seninle dans etmekten daha fazla istediğim bir şey yok."

Sevinç yüz hatlarını aydınlattı. Ayağa fırladı ve elini onun elinin içine koydu. Elbette adamın eli onunkini yuttu ama dikkatli davrandığından emindi. Parmaklarını çok sert kavramamak için. Çok sıkı sıkılamaya.

Onları dans pistine götürdü ve Alina'nın kışına bakan başka bir pislik yakaladığında Midas adama ters ters baktı.

Adam bakışlarını Alina'dan kaçırdı.

Kadın ekstra iyi görünüyordu. Bu gece buz prensesi yoktu. Onun yerine dar poposunu saran bir kot pantolon, alçak siyah botlar ve koyu renk bir kazak giymişti. Saçları omuzlarından ve sırtından aşağı dökülüyordu. Kıvrılmıştı. Kadınların saçlarıyla yapabildiği, erkeklerin kafasını karıştıran ve onları etkileyen o uzun, kıvrımlı kıvrımlardan biriydi.

Yumuşak kırmızı ruj dudaklarını kaplamıştı. Dumanlı farlar gözlerini daha da karanlık gösteriyordu.

Dans pistinin ortasında durdu ve onu kendine doğru çekti.

Çok narin. Hâlâ onun boyutlarına alışmakta zorlanıyordu.
Buzun üzerindeyken daha büyük görünüyordu. Daha güçlü.

Buzun dışında kendini çok kırılabilir
hissediordu. Elleri adamın beline
dolandı.

Ellerini üzerine koydu. Onu hissetmekten çok zevk aldı
Çok fazla. Ne zaman o Solunmuş, o yakalandı onu
Koku. Vanilya Krema mı? Kesinlikle yenecek kadar güzel
kokan bir şey.

Kendisi hareketsiz dururken Alina'nın tıngırdayan gitarla birlikte
sallanmaya başladığını fark etti. Sola doğru yalpaladı. Sonra sağa.

"Ayaklarının üzerinde inanılmaz derecede hafifsin," diye mırıldandı Alina.

Ondan hızlı bir kahkaha patladı. "Sen boktan bir yalancısın."

Ona bakarken başını geriye doğru eğdi. "Harika gülüyorsun."

"Ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi ağza sahipsin." Whoops.
Tamam, bu platonik bulvara çıkmanın yolu değildi. Ama kızın vücudunu
adamın vücuduna bastırmak ve adamın ellerini kızın etrafında
dolaştırmak da platonik bulvara giden yol değildi muhtemelen.

Dans etmek kesinlikle bir hataydı.

Ağızından bahsetmesi ikinci hatasıydı. Çünkü şimdi bakışları onun
dudaklarına kilitlenmişti. Bir an için ellerini onun beline doladığını, onu
kendine doğru kaldırdığını ve o ateşli ağzını aldığını hayal etti.

Bir öpücük.

Ve bu beni cehenneme giden yola sokar.

Ondan hızla uzaklaştı. Sanki yanmış gibi ellerini ondan çekti. Bu gizli görev aptalcaydı. Babası kadına tehlikede olduğunu söylemeliydi. Bu Midas'ın hayatını kesinlikle çok daha basit hale getirirdi. O zaman normal kurallarını uygulamaya koyabilirdi.

Net sınırlar belirleyebilirler.

"Bir sorun mu var?" Kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi.

Oh, hiçbir şey. Sadece kıyafetlerini yırtıp atmak ve onu hemen orada becermek istiyordu. Aleti kot pantolonunun önünü zorluyor ve onu nasıl yatağa atacağını düşünüyordu.

Tamam, iyi, bu *yanlış* olarak nitelendirildi. Çünkü suçlamayla ilgili bir numaralı kuralı? *Eklenti yok.*

"Gitmeliyiz," diye gürledi. "Geç oluyor. Yarın erkenden pistte olmalısın." Saat on geç sayılır mıydı? Muhtemelen sayılmazdı. Boş ver. "Ben de erkenden orada olmalıyım." Sanki o yerde yine yalnız kalacakmış gibi. Böyle bir şey olmayacak.

"Pekâlâ." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Önce hızlıca tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim." Aceleyle uzaklaştı.

Acaba gözlerinde bir acı parıltısı mı vardı? Ona dokunmak istemiyormuş gibi çekip gitmişti. Pek de yumuşak bir hareket değildi. *Ama... Ona dokunmak istemiyorum. Çünkü ona dokunmak çok iyi hissettiriyor.* Onu öpmeye gelince, bunun tamamen harika hissettireceğinden emindi.

Dans pisti için küçük bir bahane olan yerden uzaklaştı. Hesabı masalarına bırakılmıştı, bu yüzden Midas hesabı aldı ve

Barda. Hesabı ödeyecek ve onları oradan çıkaracaktı. Ama bara yaklaştığında, barmen ve iki garsonun yakınlardaki duvarda asılı duran düz ekran televizyonun etrafında toplandıklarını gördü.

Garsonlardan birinin usulca, "Bu korkunç," diye haykırdığını duydu. "Bunca zamandır kayıptı, sadece öldürüldüğünü öğrenmek için mi? Boynu kırılmış. Kalbinden bıçaklanmış. Tanrım. Ölmek için ne korkunç bir yol."

Memphis dondu kaldı.

"Kim bir şey yapar ki?"

Bakışları ekrana kaydı. Ses kısılmıştı tıngırdayan gitarın sesi duyulmasın diye- ama altyazı seçeneği açıktı ve muhabirin görüntüsünün altında uçuşan kelimeleri okudu.

Otopsi raporu henüz açıklandı ve sosyetik Maureen O'Sullivan'ın boyun omurlarında çok sayıda kırık olmasına rağmen, adli tabip asıl ölüm nedeninin kalbindeki bıçak yarası olduğunu belirledi.

"Midas?"

Arkasını döndü.

Alina kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Evet. Hem de çok. *Hayır, hayır, bu sadece bir tesadüf.* Korkunç, çarpık bir tesadüf.

Ne zamandan beri bunlara inanıyor?

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Kızın eli göğsüne bastırmak için . "Ne oldu?"

Hayalet değil. Şeytan. *Bir tesadüf olmalı*. Sevgili yaşı babası hala kilit altındaydı. Kimseye zarar veremezdi. Bir daha asla. "Seni eve götürmem gerek. Şimdi."

Sanki onun nasıl hissettiğini  nemseyormuő gibi ona baktı. Sanki onun için gerçekten endiőeleniyormuő gibi. O gün daha yeni tanışmışlardı. Hiçbir Şekilde umursamıyordu. Onun da umurunda değildi.

Her Şey boka sardı.

Midas tekrar televizyona baktı. Ekranı farklı bir muhabir dolduruyordu. Farklı bir hikaye. Garsonlar uzaklaşmıştı. Parasını ve bahőıőı yere atıp Alina'yı dirseğinin altından yakaladı. "Hadi gidelim."

Tesadüf. Öyle olmalı. Ama ilk fırsatta bazı arkadaşlarını  ağıracaktı çünkü sadece biraz açıklamaya ihtiya ı vardı. Hayır, ihtiya ı olan Şey bağırsaklarının   z lmesiydi.

Birkaç dakika içinde Alina'yı arabasına geri bindirdi. Emniyet kemeri takılır takılmaz geri vitese taktı ve onları oradan uzaklaştırdı. Midas muhtemelen biraz havadan sudan konuşması gerektiğini biliyordu. Aracın i ini dolduran gerginliği hafifletmek için ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çünkü haber bülteni kafasının içinde dönüp duruyordu.

Bir taklitçinin Midas'ın babasının sapkın ayak izlerini takip etmeye çalışması ilk kez olmuyordu. Hatta yaklaşık dört yıl önce, karısının ölümünü kasten aynı Şekilde sahnelemeye çalışan bir adam bile , çünkü polislerin adamın kıskanç bir öfkeyle kendi karısını öldürdüğünü fark etmemesini umuyordu.

Hayır, ilk kez değil ama...

*Ama yine de nefret ediyorum. Kurban için nefret ediyorum.
Geçmişin hızla ilerlemesinden nefret ediyorum.*

Bu yüzden Alina'ya söyleyecek hiçbir sözü
yoktu. Ve gerginlik daha da arttı.

Yanlış bir şey yapmıştı.

Midas aracı evinin önünde durdururken Alina ellerini kucağında kavuşturdu. Pistten çok da uzak olmayan küçük bir evde yaşıyordu. Kendi evine sahip olmak onun için çok önemliydi. Aile malikânesinden taşınacağını ona ilk söylediğinde babası deli gibi karşı çıkmıştı.

Yine de pes etmemişti.

Herkesin boşluğa ihtiyacı
vardı.

Kendi hayatımı istedim.

Motoru durdurdu. Parmaklarını direksiyona vurdu. Ve aklına gecikmiş bir soru geldi. "Nerede yaşadığımı nereden biliyordun?" Çok sessiz geçen eve dönüş yolculuğu sırasında sorduğu ilk soruydu bu. Erkekler konusunda pek tecrübesi yoktu ama randevulaştığınız kişi size karşı soğuk bir sessizliğe bürünüyorsa, bu kötüye işaretti.

Elbette, gece pek de parlak bir başlangıç yapmamıştı -tüm o bozuk araba meselesiyle birlikte. Ama restoranda onunla eğleniyor gibi görünüyordu. Dansa kadar. Banyodan geri döndüğünde - oraya sadece adam ondan uzaklaştıktan sonra yanaklarındaki korkunç kızarıklığın geçmesi için gitmişti - adam tamamen farklı biri gibi görünüyordu. Kehribar rengi

Gözleri parlamış ve tüm ifadesi sanki taştan kesilmiş gibi sertleşmişti.

Kızın sorusu üzerine parmakları tıklamayı bıraktı. "Daha önce pistte notları gözden geçirirken bir dosyada gördüm. Kendi evime yakın olduğu için hatırladım."

Öyle miydi?

"Bu yüzden bu gece aynı yoldaydım," diye ekledi yumuşak bir sesle. "İkisi de aynı gidiyor."

"Nerede oturuyorsun?"

"İki blok ötede."

Oh. Bu yakındı. "Harika bir bölge. Sessiz ol." Ve o Yine saçmalıyordu. Adam ilgilenmiyordu. Gitme vakti geldi.

Çok kötü oldu. Aralarında titreşiyor gibi görünen şehvetli vaat onu çok heyecanlandırmıştı. Sonunda biriyle bu sözün *bedelini ödemek* için sonsuza dek bekledikten sonra, gece kesinlikle ağır bir hayal kırıklığına dönüşüyordu. Kapıya doğru uzandı.

"İçeri geliyorum."

Başını tekrar adama doğru çevirdi. "Ben... seni içeri davet ettiğimi hatırlamıyorum." Adam ona karşı bir sıcak bir soğuk davranmaya devam edemezdi.

"İ-"

"Bak, ya ilgilenirsin ya da ilgilenmezsin. Oyun oynamayı sevmiyorum. Çoğunlukla nasıl bilmediğim için." Flört geçmiş i berbattı. Herhangi biriyle güvenle oyun oynayabilecek kadar bilgi sahibi değildi.

"Lanet olsun. Çok dürüstsün."

"Ne yapmam gerekiyor? Yalan mı söyleyeyim?" Başını salladı. Elini kapının kenarındaki tutamağa bastırdı. "Dans pistinde geri çekildin." Adamı yakmış gibi geri çekildi. "Beni bırakmak için sabırsızlanıyormuş gibi davranıyordun. *Şimdi* de içeri mi gelmek istiyorsun?" *Kararını ver, Midas.*

"kimsenin beklemediğinden emin olmak istiyorum."

Ağzı açıldı. Hiçbir kelime çıkmadı. Buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu? Sonunda, "Kim bekliyor olabilir?" diye sormayı başardı.

Başını çevirdi ve onun evine baktı. Karanlık evine. "Bende şöyle bir şey var... Sevgilimi sağ salim kapısına kadar götürmek gerektiğine inanıyorum."

"Tamam. Benimle kapıya kadar yürü." Arabadan çıktı. Çantasını da yanında götürmeyi ihmal etmedi. Midas hemen arkasından onu takip etti. O kadar büyük biri için kesinlikle hızlı hareket edebiliyordu.

Kapıda çantasını karıştırdı ve anahtarını çıkardı. Ama anahtarı kilide sokmadı. Henüz değil. "İş tamam," diye güvence verdi ona. "Kapımda güvendeyim. İçeri girmene gerek *yok.*"

" batırdım."

Kirpiklerinin altından ona bir bakış fırlattı.

"Sana nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum." Elleri iki yanında gevşekti, sesi tuhaf bir şekilde tereddütlüydü. "Genelde birlikte çalıştığım insanlarla ilişkiye girmem. Aslında, tam da bu konuda bir kuralım var."

Alina dudaklarını ıslattı. "Aslında birlikte çalışmıyoruz. Daha çok senin yeri ziyaret ediyorum." Bir açıklama.

Başını iki yana salladı. "Neden benim gibi biriyle birlikte olmak istiyorsun ki? Bir film yıldızı ya da teknoloji milyarderiyile falan çıkıyor olman gerekmiyor mu?"

Bu soru onu şaşkına çevirdi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Sizin çevrenizde hareket eden biriyle birlikte olmalısınız."

Kadından bir kahkaha yükseldi. "Çemberlerim mi? Buz pateni çevresi mi? İçlerinde pek fazla film yıldızı yok. Ya da teknoloji milyarderleri. Zorlu koçlar var. Sizi oyundan çıkarmak için boğazınızı kesecek rakipler."

Ona doğru ilerledi. "Ne?"

"Lafın gelişi. Sadece gerçekten acımasız olduklarını söyleyelim. Bu canavarın doğasında var."

Verandadaki ışığın altında dururken rahatlamış görünmüyordu. Bakışları onun yüzünde gezindi. Hayır, kesinlikle rahatlamadım. Ama...

Aç mısın?

Az önce yüzünde parlayan şey özlem miydi?

İçine bir gerginlik yayıldı. "Neden benimle çıkmayı kabul ettin?" Buluşma teklif eden o olmuştu. Onu yemeğe davet etme cesaretini gösterdiğinde dizlerinin neredeyse birbirine vurduğunu anlayabilmiş miydi?

"Çok güzelsin. Harikasin. Ve antrenmanda kaç kez düşersen düş, her zaman ayağa kalktın."

Kirpikleri dalgalandı.

"bir savaşcısın, değil mi Alina?"

"Eğer altın madalya kazanmak istiyorsanız, olmak zorundasınız. Kimse size sadece ortaya çıktığınız için Olimpiyat madalyası vermez."

Ona gülümsedi. Kadının nefesi kesildi çünkü gülümsemesi gerçekten de çok güçlüydü. Bunu tüm vücudunda hissediyor gibiydi. Ve neredeyse iradesi dışında, ona doğru eğildiğini hissetti.

Eli yukarı kalktı ve parmakları çenesinin altında kıvrıldı. "Benimle birlikte olduğuna pişman olacaksın."

Belki de. "Bir şeyi yaptığım için pişman olmayı, şansımı denemediğim ve harika bir şeyi kaçırdığım için pişman olmaya tercih ederim."

Gözleri kısıldı. "İstediğin adam ben değilim."

"Gerçekten mi? Hah. Çok garip. Çünkü sanırım ihtiyacım olan tek kişi sensin." Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Ama bana karşı bir sıcak bir soğuk davranamazsın. Korktun diye geri adım atmak yok."

Başını ona doğru eğdi. "Ben korkmam. Hiçbir şeyden korkmam."

Hayır mı? "O zaman korktuğun için dans pistinde geri ekilmedin?"

Ondan çıkan ses kaba bir kahkaha ile hırıltı arasında bir şey gibiydi. "Geri çekildim çünkü seni hemen orada becermek istiyordum."

Tamam. Bu cevap için hiç geri dönüşü yoktu.

"Bundan hoşlanmayacağını tahmin etmiştim," diye homurdandı Midas. "Seyircimiz olduğu için ve bu ilk randevumuz olduğu için. Benim de bir

beyefendi."

Onu *hemen o anda ve orada* becermek isteyen biri olmuş muydu? Bu sözler ateşliydi. O ateşliydi. Ama... "Daha beni öpmedin bile."

"Doğru."

"Beni öpmeden nasıl sikmek istersin?" Kahkaha. Bu seferki yanıtı kesinlikle bir kahkahaydı.

"Oh, bebeğim..."

Omuzları sertleşti.

"Seni buzun üzerinde spiral çizerken ilk gördüğümde istedim. Sen düşmeden saniyeler önceydi bu arada." Bir duraklama. "Düşmenden hoşlanmıyorum."

Onun düşmesiyle çok fazla ilgileniyor gibiydi.

"Sana karşı dikkatli olmalıyım." Başı daha da yakınına eğildi. Ama eli çenesinden uzaklaştı. Tekrar yanına düştü. "Tüm kontrol bende olsun."

Nefesi biraz daha hızlı geliyordu. Kalbi biraz daha hızlandı. Onu öpecekti. Bundan emindi. O-

Geri adım atıyor. "Keşke içeri girmeme izin verseydin."

"Hayır." Alina başını salladı. "Bu bizim ilk randevumuzdu. Henüz içeri giremezsin."

Çenesi sertleşti. "Seni sikmek için gelmedim. İçeri girip buranın güvenli olduğundan emin olmak istiyorum." Başını kapalı kapıya doğru çevirdi. "Ben arama yaparken sen girişin hemen yanında kalabilirsin."

"Bu korumayı gerçekten biraz ciddiye alıyorsunuz, değil mi?"

Sıkılmış çenesi boyunca bir kas esnedi. "Evet. Öyleyim."

"Her zaman randevularınızın evlerini arar mısınız? Bu senin için normal bir şey mi?" Sadece anlaması için. Çünkü daha önce sevgililerini her zaman kapıya kadar uğurlamakla ilgili bir şey söylemişti.

"Tüm evi aramak senin için normal bir şey." Bu korumacıydı. Ve tuhaf. İkisi de mi?

"Pistin ışıkları sönmemeliydi. Bakım ekibi Adam elektrik sisteminde bir sorun olmadığını söyledi. Sanırım biri onları kapatmış. Ayrıca uzun ve ıssız bir yolda ilerlerken arabanızın aniden durması da hoşuma gitmedi."

Kollarında tüyler diken diken oldu.

"Halkın gözü önünde güzel bir kadınsın. Ben güvenlikte çalışmaya alışkın adamım. Şu anda etrafınızda uçuşan kırmızı bayraklar görüyorum. Onları sevmiyorum."

Anahtarını kilide doğru kaldırdı. Parmakları titrediği için anahtarı kilide başarılı bir şekilde sokmak için üç deneme yapması gerekti. Kapı açıldıktan sonra güvenlik sistemini devre dışı bıraktı ama ön kapının yanında kaldı. Bir eliyle içeri girmesi için el salladı. "Hızlı bir arama yapın. Buyurun."

Eşikten adımını attı.

"Beni korkuttun, bu yüzden bu gece arama uyuyamayacağım." Sert bir nefes. "Arayın bakalım."

Ve yaptı da. Kadın kapının yanında durmuş çantasını tutarken hızlı ve titiz bir şekilde. Adam evini aradı.

Kırmızı bayrakları ve pistte ışıklar söndüğünde ne kadar çok korktuğunu düşündü.

Onun önünde durmak için geri döndü. Büyük, cesur ve çok fazla yer kaplıyordu. "Her şey açık."

"Bunu bilmek harika."

Bu kas esnemiş birlikte onun Çene tekrar.

"Sen düşünmek Aşırı korumacıyım."

Onu tanımlamak için kullanılabilecek tek kelime buydu.

"Hayatımda kötü şeyler gördüm, Alina. Sadece risk almak istemiyorum."

Elleri çantasının askısında sıkılaştı. "Senin gibi

önemli biriyle değil."

Ağızındaki tüm nem kurumuş gibiydi.

Başını eğdi. "İyi geceler, Alina. Kapıyı arkadan kilitle Ben."

Hayır, eğlence olsun diye kilidi açık bırakırdı. Kapıyı açtı ve Adam eşiği geçti. "Bu mı?" Alina'nın sesi yükseldi.

Dondu kaldı.

"Bana önemli olduğumu söylüyorsun, evimi aramakta ısrar ediyorsun ve bana iyi geceler öpücüğü bile vermeden çekip gidiyorsun?"

Çok yavaşça ona doğru döndü. "Öpüşmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Öfkesi kabarmaya başladı. "Neyin var senin? Seni bir türlü anlayamıyorum. Bir an benden hoşlandığını düşündüm. Sonra, sürekli

geri ."

"Sana karşı centilmenliğimi korumaya çalışıyorum, Alina. Seni öpmek bu rolümü cehenneme çevirir. Senin için iyi adam olmama izin ver. En azından bir süreliğine."

Adama pck için yalvaracak değildi ya. Zaten yeterince ileri gitmişti.

"Lanet olsun. Bana yle bakma." Kaşları atıldı. Ne şekilde?

". Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum." Eğildi
Daha yakın. "Sikmeye
Çalışıyorum." Neyi sikmeye?

"Cehennem ve arkası," diye nefes aldı. "Umarım ikimiz de buna hazırızdır."

Adamın elleri kadının beline gitti. Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı çünkü adam onu yukarı kaldırdı ve ağzı onunkini almak için aşağıya daldı.

Henry Monroe hapishane hücresinde oturuyor ve dışarıdaki ay parçasına bakıyordu. Ne kadar küçük bir pencere. Gerçek bir sıkıntı. Daha büyük bir pencere istiyordu. Daha büyük bir hücre. Daha iyi yemek.

Hayır, asıl istediği zgr olmaktı. Tekrar dışarıda olmak.

Avcılık.

Tanrım, avın heyecanını özlemişti. Avının tatlı kokusunu.

Ellerine baktı. Büyük ellerine. İsteddiği kadınları kolayca yakalayan ellerine. Boyunlarına dolanan eller.

Onları yakaladım.

Oğlu hâlâ onu görmeyi reddediyordu. Onun altın çocuğu. Bu değişecekti. Midas onu sonsuza dek görmezden gelemezdi.

Şimdi olmaz.

Şimdi yeni bir oyun oynanıyordu.

O da aya baktı. O küçük şerit. Ve Henry yaşayacağı tüm eğlencenin hayalini kurmaya başladı.

Serbest bırakıldığında.

Merak etti... Midas Alina'yla çoktan tanışmış mıydı? Ama öyle umuyordu. İkisini bir araya getirmek için o kadar uğraşmıştı ki.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazen bir şeyin hata olduğunu bilirsiniz ama bunun hiçbir önemi yoktur.

O anda Midas için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Alina'yı öpmekten başka bir şey. Onu tatmak. Bu randevuyu berbat etmişti. Evet, belli ki. Ve onu öpmek muhtemelen işleri daha da berbat edecekti.

Ama neden şan şöhret içinde ölmesin? Yapmadığı şeyler için lanetlenmektense yaptığı şeyler için lanetlenmek daha iyidir.

Hiç işlemediğim cinayetler yüzünden neredeyse hapse giriyordum.

Onu kendine doğru kaldırırken elleri belini çevreledi. Ağzı onunkine çarptı ve dudakları onun için ayrıldı. Hevesle, hararetle onu geri öptü. Alina'dan kontrollü ya da temkinli bir öpücük yoktu. Onu kesinlikle diri diri yakmaya yetecek bir sıcaklıkla öptü.

Hırlayarak, onu kollarına alıp döndü. Kapıyı tekmeleyerek kapattı. Bir elini uzatıp kilidi çevirdi, sonra onu vücuduyla kapının tahtası arasına sıkıştırdı. Ağzını serbest bırakmadı. Yapamazdı. Sadece onu daha derinden öptü. Daha sert. Kadının boğazında inilti, adamın ona duyduğu arzuyu daha da artırdı.

Bacakları adamın kalçalarına dolandı. Elleri adamın omuzlarını kavradı ve onu sıkıca tuttu.

Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etmişti.

İyi olacağını düşünmüştüm. Nasıl iyi olmaz ki?

Dili onunkine doğru kaydı. Bütün vücudu titredi. İstekli aleti ona doğru itti.

Ve bu öpücüğün iyi olmadığını fark etti. Harikaydı. Olağanüstüydü.

Ve ben ona yalan söylüyorum.

Sikeyim. Sikeyim. Amına koyayım.

Ağzını onunkinden ayırdı. Başını kaldırdı. Gözlerini onun gözlerine dikti; daha önce olduğundan çok daha karanlık ve çalkantılı gözlere.

Onu öpmek bu kadar harikaysa, onu becerirken aklımı kaçıracağım. Hayır, hayır. Bunu yapmıyordu. İşi onu izlemektir. Onu korumak.

İlgileniyormuş gibi davran.

Rol yapmanın canı cehenneme. Rea ilgisine yüzde yüz katılıyorum.

"Bu hayatımın en güzel öpücüğüydü," diye fısıldadı.

Göğsü yanıyordu. "Aynen." Ona geldiğinde dürüst davranacaktı.

Ve umarım daha sonra ondan nefret

etmez. "Peki neden durdun?"

"Çünkü bir öpücükten fazlasını istiyorum." Elleri, ayakları tekrar yere değene kadar onu yavaşça aşağı indirdi. Sonra onu bıraktı. "Ve sen buna hazır değilsin."

"İlk randevu," diye nefes aldı. "Hayır, hazır değilim." Bir yutkunma.

"Başka bir randevu istiyorum." Gerçekten bu aptalca numaraya devam mı ediyordu? Ama bu bir numara gibi gelmiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu.

"Ben de öyle."

"Yarın gece mi?" Bu, ona tekrar yakın olmak için bir neden verirdi. Mükemmel bir bahane. Ama bu bir bahane olmaktan çok daha fazlasıydı.

Yüksek voltajlı gülümsemesi parladı. "Kulağa harika geliyor." "Kapıyı arkamdan kilitle."

"Kesinlikle."

Hâlâ oyalanıyordu. "Yarın piste gitmek için bir araca ihtiyacın olacak. İlk iş geleceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Piste sabah dörtte gidiyorum."

"Gelip seni alırım."

"O kadar erken mi? Emin misin?"

"Ben burada olacağım." Kendini kenara çekmeye çalıştı. Onu yukarı kaldırıp oraya sabitlediği için teknik olarak onunla kapı arasındaydı. Ama o hareket ettiğinde, kız uzaklaştı. Kadının baş döndürücü ve tatlı kokusu onunla alay ediyordu. Kokuyu içine çektikten sonra gitmeye karar verdi.

Bir iş. O bir iş. Bir yük. Ona da diğer yüklere davrandığın gibi davranmalısın.

Ama o diğerleri gibi değildi. Ve sadece onun aslında koruması olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı için de değil. Ona karşı farklı bir şeyler hissediyordu. Başka hiç kimsede hissetmediği bir şey.

Vahşi bir ereksiyon mu? Evet. Ama daha önce de olmuştu. Hem de bolca. Seks doğaldı, eğlenceliydi ve hayatının önemli bir parçasıydı.

Ama onun için hissettiği tüketen arzu? Derisinin altında atmaya başlayan sahiplenme ateşi? *Bela.*

Kilidin tık sesini duyana kadar verandada durdu. Sonra başını sallayarak ve havadaki ısıyı karşı yakasını kaldırarak arabasına doğru yöneldi. İçeri girdikten sonra kızın evine bir göz attı. Panjurların arkasından onu izliyor olabilir diye arabasını sürerek uzaklaştı. Ama fazla uzaklaşmadı ve geri döndüğünde sokağın aşağısına park edip ışıklarını söndürdü.

Normal bir koruma vakasında, onunla birlikte o evde olurdu. Kanepeye yığılmış. Bağırma mesafesinde. Çenesini kilitleyerek telefonunu kulağına götürdü ve Ryker'ı aradı.

"Kızım güvende mi?" Adam telefona böyle cevap verdi. Sesinde gergin bir ton vardı.

"Evini kontrol ettim, her odayı. Davetsiz misafir yok. Çıkarken kapıyı arkamdan kilitlediğinden emin oldum." Alarmını sıfırlamış mıydı? Elbette .

Hattan rahatlamış bir iç çekiş fısıldandı. "Arabasının bozulmasıyla ilgili mesajını aldığım da endişelendim."

Alina'yla birlikte restorana girmeden hemen önce gönderdiği bir mesaj. Ryker kabaca, "Ama bana onun güvende olduğunu söylemiştin," diye ekledi.

"Güvendeydi. Benimleydi ve benimleyken her zaman güvende olacak." Gözleri onun evinde kaldı. "Ama elimi kolumu bağlıyorsun ve bu saçmalığa bir son vermelisin. Bugün iki olay oldu. İşe başladığımın ilk gününde iki olay."

"Pistteki... ışıklar herhangi bir şey olabilir."

"Satın almıyorum. Hoşuma gitmedi. Arabasıyla ilgili anlaşmayı da beğenmedim."

"Ama hiçbir kanıtınız yok-"

"Arkadaşım yarın ilk arabasında kapsamlı bir tarama yapacak. Birinin aracı sabote ettiğini düşünüp düşünmediğini göreceğiz."

Sessizlik.

"Bilmesi gerekiyor. Ona yönelik tehdidin bir korumaya ihtiyaç duyacak kadar büyük olduğunu hissettiniz. Ona gerçeği söylemek zorundayız. Tam erişime ihtiyacım var."

"Alina korumaları sevmez. Bunu sana daha önce de söyledim. Onlardan kurtuluyor. Onlarla çalışmayı reddediyor-"

"Evet, evet, . Bakın, kadınla tanışmadan *önce* bu hikayeye . O mantıktan anlamayan şımarık bir sosyete kızı değil. Akıllı, komik ve-" Vay canına. Dikkatli olması gerekiyordu. "Mantıklı. Aklı başında. Ona neler olduğunu anlatırsak anlayacaktır." Evin ön tarafındaki tüm ışıklar sönmüştü. Alina duş mu alıyordu? Yatmaya mı hazırlanıyordu? "İşin içinde başka bir şey var. Kızınızın bir koruması olduğunu bilmesini istememenizin gerçek nedenini bilmek istiyorum."

"Onun korkmasını istemiyorum. Yarışmaya odaklanmaya devam etmeli. Etrafında bir tehlike olduğunu bilmek kendine olan güvenini sarsacaktır. Yeteneğinin en üst seviyesinde performans gösteremeyecektir."

"Rekabetin canı

cehenneme." Ryker'dan

bir nefes.

"Onun hayatı bir yarışmadan daha önemli değil mi?"

"*Seni bu yüzden işe aldım.* Alina'nın hayallerini kaybetmesini istemiyorum. Yeterince kaybetti zaten. Onu güvende tutabiliriz. Sen yap. Yakın dur

ona-"

"Şu anda seninle konuşurken karanlık bir arabanın içinde sokağın aşağısını gözetliyorum. Komşulardan biri beni görürse hapse atarlar çünkü röntgenci olduğumu düşünürler. *Dışarıda* olmak bana istediğim erişimi sağlamıyor."

Sessizlik. Sonra, "Bütün gece orada kalmanı beklemiyorum. Bu asla anlaşmanın bir parçası değildi."

Hayır, olmamıştı. Ama olmalıydı. Bütün gece gözetleme. Ama dışarıda değil. Alina'nın korunduğundan emin olmak için o evde olmak istiyordu.

"Evde olduğunu söylemiştiniz," diye devam etti Ryker sertçe. "Evine en üst düzey bir güvenlik sistemi kurulmasını bizzat ben denetledim. Alina bu gece için güvende. Gidebilirsiniz. Ama sabah ilk iş geri dönmek zorundasın."

Evet, *gidebilirdi*. Sorun şu ki, onu terk etmek *istemiyordu*. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Affedersiniz?"

"Benden uzak duruyorsun. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Eğer doğrudan bir tehdit aldıysan, görmem gereken bir malzemen varsa *bana göster*. Körü körüne çalışamam." Kendisine tehdit e-postaları ve mektuplarından bahsedilmişti ama onları görmemişti. Şimdiye kadar şey görmemişti.

Ryker'ın nefes aldığını duydu ve ardından Ryker, "Tek yapman gereken kızıma göz kulak olmak. Antrenmanlarında ve halka açık etkinliklerde güvende olduğundan emin ol. Senin için gün bitti. O evde, güvende. Senin işin bitti. Git biraz dinlen ki yarın dinç olasın."

İşi bitmiş gibi hissetmiyordu. "O evde onunla birlikte olmalıyım."

"Size söylediğim gibi, ev güvenli. Güvenlik sistemi en üst seviyede. Evine girmek Fort Knox'a girmekten daha zor olurdu."

Bundan şüphe ediyordu. "Bana söylemediğin şey ne?" Midas hemen sorusuna geri döndü.

"Kızımı korumak için işe alındın. Gizli kalman için. Eğer yapamıyorsan, belki de başka birini gerekiyordur, FBI'ın tavsiyesini boş ver."

Başka birinin Alina'ya yaklaşmasına izin mi vereyim? "Davayı ben aldım. O benim." Lanet olsun. Bazı şeyleri geri çevirmesi gerekiyordu. "Benim suçum."

"O zaman biraz dinlen. Alina'nın günü erken başlıyor. Bunun için hazır olmalısın." Ryker telefonu kapattı.

"Gününün çok erken başladığını biliyorum," diye gürledi. Arabayla uzaklaşmadı. Henüz gitmedi. Gözleri hâlâ evde olan Midas ikinci bir telefon görüşmesi yaptı. Çünkü başka bir şey midasını düğümlemeye devam ediyordu...

Ve gerçekten ama gerçekten iletişime geçmeyi beklemediği birine ulaştı. Ama hızlı bilgiye ihtiyacı vardı ve Oliver hâlâ balayındaydı.

"Yo," diye cevap verdi Memphis Camden. "Arayan numaranın beni yanıltmadığını söyle. Bana tek ve biricik kişiyle konuştuğumu söyle-"

"Hıyarlık etme," diye homurdandı Midas. "Yardıma ihtiyacım var." Sanki bunu itiraf etmek eski ödül avcısıyken olağanüstü dava çözücüsüne zor gelmemişti.

Memphis Camden. Güneyli bir sorun. Çok iyi bir avcı. Muhtemelen en iyisi. Ve şimdi o ve diğer *Buz Kırıncılar*

-Milyarder Archer Radcliffe tarafından finanse ediliyordu, Memphis'in erişim alanı oldukça sınırsızdı. Yani, yardıma ihtiyacınız olduğunda, neden büyük silahlara başvurmayasınız?

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Midas'ın pek de beklemediği hızlı bir yanıt. "Benden bir anlaşma yapmamı istemeyeceksin değil mi? İlk doğan çocuğuma söz vermemi falan?"

"Ben de kimim? Rumpelstiltskin mi?"

Midas'ın kaşları çatıldı.

"Söyle bana," diye emretti Memphis. "Güzel karım duştan çıkmadan önce yaklaşık iki dakikan var, yüzden elini çabuk tutmalısın."

Hızlı olabilirdi. "Colorado Springs'de kayıp bir sosyetik vardı. Bu gece bir haberde cesedi üzerinde otopsi yapıldığını öğrendim."

"Maureen O'Sullivan. Onu tanıyorum." Memphis'in sesi gerginleşti. "Birkaç haftadır kayıptı. Aslında kardeşi bize ulaştı ama yerel polisler ve Federaller kaynıyordu, bu yüzden araştırmak için yaklaşamadık. Sonunun böyle olmasından nefret ediyorum."

"Kırık boyun ve kalbe bir bıçak." Gerçekten de acımasız bir son. Midas nefes verdi. "Bu birini öldürmek için çok özel bir yol."

"Tanıdık bir yol, değil mi?"

Belli ki Memphis bu sohbetin nereye gittiğini bilmiyormuş gibi davranmayacaktı.

Midas ona, "Şu anda Colorado Springs'deyim," diye bilgi verdi. "Bir süredir buradayım. Bölgedeki bir aksiyon yıldızıyla bir davayı tamamladım ve dün gece yeni bir iş için imza attım. O'Sullivan denen kadının bu *şekilde* kaçırılıp *öldürülmesi* oldukça ilginç bir tesadüf.

-Ben şehirdeyken."

"Çalışma şekli babaninkiyle aynı."

"Taklitçi," diye karşılık verdi Midas. "Öyle olmalı, değil mi?"

"Tabii senin ihtiyarın bir hapishane hücrelerinden kaçtığına dair bir haberi kaçırmadıysam." Suratsız. "Böyle kaçışlar olur, bilirsin. Şu Lane denen pisliğe bak."

Lane Lawson. Midas bu ismi ve adamı çok iyi tanıyordu. "Lane masumdu." O davada Oliver Foxx'la birlikte çalışmıştı. Aslında Oliver, Lane Lawson'ın kız kardeşiyle balayındaydı. Oliver onunla olabildiğince çabuk evlenmişti. "Kaçtı çünkü ya kaçacaktı ya da parmaklıklar ardında ölecekti. Lane seni alt ettiği için kırgınsın."

"Beni bir dondurucuya kilitledi."

Doğru. "Siz şu anda birlikte çalışmıyor musunuz?"

"*Deneme amaçlı.*"

Midas bunu evet olarak algıladı. Öyleydiler. Konumuza dönelim. İki dakikası dolmak üzereydi. "ya da diğer Buz Kırıcılar'ın Maureen'in katili hakkında bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmek için aradım. Herhangi bir şey.." Ama ne diyeceğini bilemediği için sözünü kesti.

"Geceleri uyumanıza yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

Çoğu gece uyuyamadı. Bu konuda hiçbir şey yardımcı olmadı.

"Bir şeyleri araştırmaya yeni başlıyoruz. Size söyledim, kardeşi bize geldi ama yerel halk bizi dışarıda bıraktı. Dava hala *tazeydi*, yani biliyorsunuz ki bu tam olarak bizim değil."

Hayır, Buz Kırıcılar genellikle sadece yıllardır çözölemeyen davalarda çalışırdı. Polislerin ve federallerin çözmekten vazgeçtiği davalar. "Yani bana verecek bir şeyiniz yok." Arama bir hataydı.

"Yavaş ol dostum. *Daha yeni başlıyoruz* demiştim. Başlıyor olmamız elimizde bir şey olmadığı anlamına gelmez. Ekip kısa bir süre önce başka bir kaçırılma olayı olduğunu öğrendi. Maureen kaybolmadan birkaç ay önce. Cherry Hills Village'daymış. Colorado Springs'e sadece bir saat uzaklıkta, bu yüzden dikkatimizi çekti. Kurban eve dönmeden önce bir hafta ortadan kaybolmuş."

"Geri mi geldi?" İyi haber. Şaşırtıcı haber. Bu hikayelerin çoğunda kurbanlar eve hiç dönmez.

"Evet. Eve geldi. Aile bizimle konuşmak istemiyor. Ve yine yerel yetkililer bize soruşturmada istenmediğimizi söylüyorlar. Kazmayı bırakmamızı istiyorlar. Ama ben kürek kullanmakta çok iyiyim."

Midas'ın bu adamda hayranlık duyduğu şeylerden biri. Bunu Memphis'e itiraf edeceğinden değil.

Memphis, "Dava konumlarıyla yakınlığınız var," dedi. "Zengin bir geçmişe sahip iki kadın var. Benim alarmlarımı harekete geçiren bir durumunuz var."

Midas'ın .

"Eğer daha fazlasını öğrenirsem, sana haber veririm. Şimdi, bak, banyo kapısı açılıyor-"

"Bilgi için teşekkürler." Midas aramayı sonlandırmaya başladı. "Yeni müşteri kim?"

Gözleri kadının evindeydi. "Söyleme özgürlüğüm yok." Ryker istedi ki Gizli şeyler. Şimdilik öyle kalacaklar.

"Kendinizi tek kişilik bir ordu ve tüm o havalı şeyler olarak görmeyi sevdiğinizi anlıyorum."

Midas homurdandı.

"Ama senin bile desteğe ihtiyacın olabilir." Memphis'in sesi son derece ciddiydi. "Desteğe ihtiyacın olduğunu görüyorsun, sonra beni tekrar arıyorsun, anladın mı?"

"Teşekkürler." Telefonu kapattı ve Memphis'in teklifini kabul etmek zorunda kalmayacağını umdu.

Sonra araçta kendini rahat hissetti. İki kaçırma. Bir kadın geri döndü. Biri öldü. Zengin kadınlar. Birbirlerine oldukça yakın olan kadınlar.

Birisi Colorado'da avlanıyormuş.

Öylece çekip gitmeye niyeti yoktu. Alina'ya göz kulak olmak istiyordu.

Onunla birlikte evde olmalıydım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ani ve ürkütücü bir farkındalık kafasını doldururken kalbi Alina'nın göğsünde hızla çarpmaya başladı. *İçeride biri var*

benimle birlikte.

Bir an uyuyor, Midas'ı ve olabilecekleri hayal ediyordu, ama sonra en hafif ses onu kendine getirdi. O ses-

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı.

Kapalı kalması gereken bir kapı.

Evde benimle birlikte biri var. O korkunç anda, o Uyuyormuş gibi mi yapmalıydı, yoksa bu *sadece* bir şey çalıp *gidecek* ve *hareket* etmezse ona zarar vermeyecek bir hırsız mıydı, bilmiyordu. Ya da -ya da eğer-

"Yakalayın onu," diye birinin hırladığını duydu.

Olabildiğince yüksek ve sert bir çığlık attı. Alina yataktan sıçradı ve elleri komodine doğru uçtu. Zifiri karanlık odayı doldurmuştu ama elleri lambayı buldu. Onu saldırganlara fırlatmaya niyetlendi ama sert kollar onu yakaladı. Onu geri çekti.

Parmakları lambanın tabanına doğru kaydı.

Açıldı. Bir ışık seli odayı doldurdu. "Kapatın şunu!"

Lambayı saldırganlara doğru savurdu. Lamba ona isabet ettiğinde biri küfretti, ama sekmiş olmalı çünkü yere çarptığında bir gümbürtü duydu.

Ve ışık kayboldu.

O anda yüzlerini görmemişti ama odada kendisiyle birlikte iki kişi olduğunu biliyordu. İkisi de siyahla kaplı. Eller

Onu tutup yatağa geri fırlattı ve tekrar çığlık çalıştı.

Bir el ağzını kapattı. "Şu kaltağı susturabilir miyiz artık?"

Hayır, , hayır. Vücudu sarsıldı.

"1.80 boylarında. Onunla başa çıkamaz mısın?" Alaycı bir gümbürtü.

Tekme attı. Birini sertçe yakaladı ve bir duydu. "Bayılt şu kaltağı."

Bir hırıltı.

Büktü ve pençeledi ve- "Beni

ısırdı!"

Evet, vardı ve bir saniyeliğine özgürdü. Tüm gücüyle sola doğru hamle yaptı. Bir el onu yakaladı ve gömleğinin yırtıldığını duydu ama kurtuldu ve yere düştü. Çarpmanın etkisiyle sol dizinde bir acı hissetse de yavaşlamadı. Ayağa fırladı, acıyı görmezden geldi ve yatak odasının kapısına doğru fırladı.

"Yakalayın onu!"

Kahkahalar. "Beş saniye içinde bayılacak. Onu çok üzeceğim-"

"Ona zarar vermememiz gerekiyor. Fazla değil. *Yakalayın onu*. Ön kapıya ulaşamaz!"

Çıplak ayakları kaydı ama koridordan geçip evin önüne doğru koşarken düşmedi. Gözleri artık

karanlıkta. Yaklaşan ön kapıyı görebiliyordu. Elleri kapıya doğru uçtu.

"O pislik ön tarafta! Evi gözetliyor. Eğer ona ulaşırsa-"

Evini kim izliyordu? "Yardım edin!" Alina ağladı.

Sert bir el başının arkasını yakaladı ve onu kapıya çarptı. Alını acımasızca sertçe çarptı, onu sersemletti ve sallanırken biri bileklerini yakaladı ve vücudunun arkasına doğru çekti. Keskin ve plastik bir şey - *sanırım bunlar fermuarlı bağlardı* - bileklerini bağladı. Çığlık atmaya çalıştı ama dudaklarının arasına uzun, kıvrımlı bir atkıya benzeyen bir şey sokuldu. Saldırgan onu başının arkasına bağlamıştı. Düğümün saçlarını çektiğini hissedebiliyordu.

Döndü ve adama tekme attı çünkü en azından bacakları hâlâ serbestti.

Yumruğunu kadının çenesine doğru indirdi.

Daha önce hiç kimse ona böyle vurmamıştı. Şok ve acı onu savrulmaya bıraktı. Ama düşmedi. Saldırgan onu yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. Mide bulantısı boğazında yükseldi ve onu boğmaya çalıştı. Dudaklarının arasındaki tıkaçla kusarsa, sadece boğulur muydu? Gözyaşları gözlerini yaktı.

"Hadi buradan defolup gidelim." Ses ikinci davetsiz misafire aitti. Ona vuran kişiye değil. "İsteyeceğim son şey dışarıdaki o iri yarı herifle uğraşmak."

Midas sürücü koltuğunda irkilerek doğruldu. Az önce Alina'nın yatak odasında bir ışık mı yanmıştı? Gözleri bulanıktı, zihni biraz fazla yavaştı, lanet olsun, ama üçüncü pencereyi aydınlatan bir ışık gördüğünden emindi.

Sadece odanın tekrar karanlığa gömülmesi için.

Hiçbir şey olmayabilir. Belki Alina saatini kontrol etmek için bir anlığına ışığı açmıştır. Belki de ışığı kapatıp uyumaya devam etti.

Ama...

Ama kalbi hızla çarpıyordu ve kendini cipinin kapısını iterek açarken buldu. Gecenin içine adım attı. Sessizdi. Sakin. Bakışları sola kaydı. Sağa. Sokakta yeni bir arabadan iz yoktu. Komşularından hiçbir iz yoktu. Alina'yı takip ederek ne halt ettiğini öğrenmek isteyen endişeli insanlar tarafından kovalanmamıştı.

Alina.

Kapısına koşup vurduğunda kadın ortaya çıksa hiçbir sorun olmasa, kendini açıklamakta çok zorlanırdı.

Bu yüzden aptalca bir gizli görevi asla kabul etmemelisin.

Işık kapalıydı. Kapalı.

Ve yine de ön kapıya doğru koşuyordu. *Gizlenmenin canı cehenneme.* Daha ilk günden iki saldırı olmuştu. *Lanet olası birinci gün.* Eğer şey olsaydı, kapıyı kırmak için bir bahane bulurdu.

gecenin bir yarısı kapısına dayandı. Belki de sadece onu aklından çıkaramadığını söyleyecekti.

Gerçek.

Ondan daha fazlasını
istediğini. Başka bir gerçek.

Onu terk edip beyefendiyi oynamak aptalca bir hataydı.

Mutlak gerçek.

Kapıya vurdu. Hiçbir şey
yoktu.

Boynunun dibindeki gerginlik arttı. Tekrar vurmaya başladı,
Yumruğunu tahtaya vuruyordu. Hiçbir ışık yanmadı. Kapıya doğru koşan
ayak sesleri yoktu.

Alina dünyanın en ağır uyuyanı mıydı?

Bundan şüpheliyim. Tamam, muhtemelen kızın ödünü koparacaktı
ama-

Ön kapıyı kırdı. Kilide sert bir tekme ve kapı içeri doğru uçtu. İlk fark
ettiği şey neydi? Alarm çalmıyordu.

İkinci şey? Alina'dan korkmuş bir çığlık gelmedi. Evde hiç ses yoktu.
Yatak odasına koştu. Kapının yanındaki ışık düğmesine bastı.

Boş yatak.

Karışık çarşafılar.

Yerde kırık bir lamba. Ve yırtık bir gömleğin parçası gibi görünen bir şey? İpek bir parça yerde uçuşuyordu. Pijama üstü gibi. Parlak mavi.

İçine öfke ve korku doldu ama tereddüt etmedi. Ön kapıdan girmişti. Alina'yı her kim kaçırdıysa, *kaçırılmıştı*. *Gitmiş*, kaçırılanlar arka kapıdan çıkmış olmalı. Arka kapıdan hızla çıktı. Kızın hangi cehenneme gittiğini bulabilmek için ışığını yere tuttu. Avluya doğru kıvrıldı. Ağaçların arkasında. Çalılarının arasından geçip başka bir sokağa çıktığında bir motorun homurtusunu duydu-

Onu araca karşı uyaracak hiçbir ışık yoktu. Sadece kızgın motorun homurtusu vardı. Döndü ve aracın karanlıktan fırladığını gördü. Doğruca ona doğru koşuyordu.

O anda Midas iki seçenek olduğunu anladı. Birinci seçenek: Yoldan çekilmek.

Ya da seçenek iki-

İkinci seçenek, sik beni, ama bu acıtacak.

Kaslarını sıktı ve çarpışmaya hazırlandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Araba ona çarptı. Ya da belki o arabaya çarptı. Bunu söylemek gerçekten çok zordu çünkü Midas'ın tek bildiği vücudunun aniden acı içinde çığlık attığı ve siyah bir cipin kaputunun üzerinde olduğuydu. Ellerini iki yana açmış, tutunmaya çalışıyordu. Başını kaldırdı ve aracın içini görebilmek için kendini zorladı.

Sürücü direksiyonu sola kırdı ve Midas neredeyse uçuyordu. Midas tüm gücüyle kaputun üzerinde daha güvenli bir noktaya doğru yükseldi. *Sanki hareket halindeki bir araçta güvenli bir nokta varmış gibi!* Kaputun üst kenarını yakaladı - ön cam sileceklerinin alt kısmının hemen yanındaki kısım. Parmakları o kenarın etrafında kıvrıldı. Kenar ona tutunabileceği bir tünek verdi. Dişlerini kilitleyerek bu tutuşu sürdürdü.

Araba sağa doğru savruldu. Sarsıntılı, vahşi bir savrulma. Ellerinden biri gevşedi, tüm vücudu neredeyse karanlığa doğru itiliyordu ama kendini sabitledi. Çoğunlukla. Eli ceketinin cebine gitti. Ceketini tutmaya çalıştı-

Başka bir sapma. Daha sert. Lanet araba bir yılan gibi bir ileri bir geri dönüyordu.

Her iki eli de kaputun üst kenarına tekrar kenetlendi. Alina'yı görmedi ama arabada olmalıydı. "Hata!" Midas şoföre kükredi. "Hayatının en büyük hatasını yaptın!"

"Adam deli," diye fısıldadı Alina'nın yanındaki adam. Arka koltuktaydılar. Ayak bilekleri, derisini ısıran fermuarlı bağlarla bağlanmıştı. Bilekleri hâlâ bükülmüş ve arkasında sabitlenmişti. Ve kalın eşarp

Dudaklarına doğru çekerken ağzının kenarlarına doğru. "Bu piç *deli!*"

İki ön koltuk arasındaki boşluğu görmek için kendini zorladı. Arabanın içinde ve dışında her şey çok karanlıktı. Hiçbir şey seçemiyordu.

Adam öne doğru eğilirken, "Onu kızın etrafında dolanırken gördüğüm anda başının belada olduğunu söylemiştim," diye ekledi. "Pislik arabanın üstünde! İndirin onu!"

Arabada mı? Başını tekrar çevirdi. Gözlerini kıstı ve gördü, kaputun üzerinde biri mi vardı? Ona yardıma gelen biri mi?

Araba sola savruldu. Doğru. Yanındaki pisliğe çarptı Onu.

Onu . "Sapık erkek arkadaşın *öldü!* Öldü. Ben mi?"

Sapık erkek arkadaş mı? Ama-

Yanındaki kaçırın, kıvranan bedeninin üzerinden bir emniyet kemeri çekti. Yerine oturttu. Sonra kendi emniyet kemerini çekti.

Şoföre "Frene bas!" diye emretti. "O koca piçi arabadan atın!"

Midas'ı kastettiğini biliyordu. Büyük piç mi? Sapık erkek arkadaş mı? Midas olmalıydı. Onu kaçırınlar onu Midas'la görmüş olmalılar ve onun erkek arkadaşı olduğunu düşündüler. *Ve şimdi de onu öldüreceklerini düşünüyorlar.* "Hayır!" Alina bağırmaya çalıştı ama başaramadı. Sadece ağır eşarbın arkasından homurdanabiliyordu.

Sürücü frene bastı. Yüksek sesli bir çığlık havayı doldurdu.

Sessizlik. Yanındaki adamdan ve şoförden gelen ağır, soluk soluğa nefesler dışında sessizlik.

Şoför memnun bir ses tonuyla, " herifin icabına baktık," dedi.

Önlerini görmek için boynunu uzattı. *Midas. Midas!*

Sürücü farlarını yaktı. Ve o ışıkların huzmesinde Farların ışığında, yola yığılmış bir adamın çökmüş halini gördü.

Yanındaki kaçırın kişi gülmeye başladı. Derin, böğüren kahkahalar.

Ancak Midas yükselmeye başladığında kahkahalar kesildi.

Kahkahalar kesilince, "Lanet olsun," diye soluk soluğa kaldı. "Erkek arkadaşın da kim?"

Midas omuzlarını geriye attı. Ve araca doğru yürümeye başladı. Parlak farlar onu tamamen aydınlattı ve kararlı yürüyüşünü izlerken Alina'nın içinde vahşi bir umut filizlendi. Midas iyiydi. Ona yardım edebilirdi.

"Tekrar vur!" diye bağırdı yanındaki adam.

"Ya yine arabama atlarsa?" Ah... bunu yapmış mıydı?

"Siktir et bunu," diye hırladı sürücü. Araba geri vitese taktı, sonra da Midas'ı arkalarında bırakarak ters yönde dönüp gitti. Başını çevirdi ve onu görmeye çalıştı.

Karanlık.

Arkalarından gelenler gittikçe kalınlaşıyordu. Ama buna yemin edebilirdi. *Midas peşimden mi koşuyor?*

Kahkahalar bir kez daha geldi. "Evet, piç kurusu, sen de koşmayı dene," diye mırıldandı yanındaki adam. "Lanet olası bir arabaya yetişebileceğini sanma."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Onun çenesini tuttu. "Seni bulamayacak. Kimse bulamayacak."

Araba sola döndü ve motor hızla uzaklaşırken uğuldadı.

"Orospu çocuğu." Farlar ortadan kaybolmuştu. Midas karanlık yolun ortasında duruyordu. Vücudundaki her kas acıyla çığlık atıyordu. Nefes veriyordu. Alina kaçırılmıştı. Hem de *onun* gözetiminde. Oh, kahretsin, hayır. Böyle bir şey asla ama asla olmamalıydı.

Telefonunu çıkardı. Ekran boyunca uzun bir çatlak uzanıyordu.

Alina korkmuş olmalı. Boş ver onu. Dehşete kapılırdı. Ve eğer yaralanmış olsaydı.

Burun delikleri alevlendi ve lanet telefonun cevaplanmasını beklerken dişlerini birbirine geçirdi. *şunu, seni piç. Aç-*

"Sana bu geceki işinin bittiğini zaten söylemiştim," diye tersledi Ryker. "Neden arıyorsun-"

"Biri kızınızı kaçırdı, ben de bunun için arıyorum," diye hırladı.

Ryker şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Ne-ne?"

"Kızınızı kaçırdı." Karanlık sokaktan uzaklaştı ve kendi arabasına binmek için geri döndü. "İki adam. Siyah Mercedes SUV. Kızın evine girmişler. Onu arka kapıdan çıkardılar. *Onu aldılar*. Takip ediyorum ve polisi aramanızı istiyorum." O herifleri kovalarken polisi arayabilirdi. Ama babasının bir uyarıya ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

Dikkat. Yakında ölecek olan iki pislik Alina'yı kaçırdı. Ama bir planım var.

"Polis yok!" Ryker'dan hızlı ve sert bir inkâr.

Midas'ın adımları tökezledi. "Ne? Şu anda ciddi olamazsın." Belki de adam şoktaydı. Midas zaten hızlı olan adımlarını iki katına çıkardı. "Alina kaçırıldı. Polislere ihtiyacımız var. Bize-"

"Onların peşinden mi gidiyorsun?"

Midas evine geri dönmedi. Sadece arabasına ulaşmak için etrafından dolandı.

"Onu geri getirebilir misin? *Lütfen?* Sana yalvarıyorum... *Onu geri getirebilir misin?*"

Bu dünyada hiçbir şey onu geri almaktan alıkoyamazdı.

"Sana her türlü bedeli öderim. Yakala onu. Onları dışarı çıkarın. *Kızımı eve getirin.*"

Midas aracına atladı. "Neden polisi aramıyorsun?" Ryker'ın az önce onu kaçıranları öldürmesini istediği kısmı görmezden geldi. Şimdilik görmezden geldi.

Çoğu insan benim bir katil olduğumu düşünüyor. Tıpkı gibi. Ryker onu bu yüzden mi işe almıştı? Gerçek sebep?

"Ben...polisi arayamam. Sanırım... Sanırım Alina ölmüş olacak.
yap."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Kızımda gözün mü var?"

"Onu kaçıran adamlar beni arabalarıyla ezmeye çalıştılar.
Burada kibarca oynayacak insanlarla uğraşmıyoruz. Polislere ihtiyacımız
var." Bunu daha kaç kere söylemesi gerekiyordu?

"Onlar olduğunu biliyorum... Çok korktum... *Eğer polise gidersen,
kızım ölür. Lütfen, kızımı öldürmeyin.*"

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Herhangi bir fiyat," dedi Ryker hemen. "Sen en iyisisin. Gözün hâlâ
onun üzerinde olmalı, onu geri al. Çıkarın onları."

"Benim onda gözüm yok." Bu konuşma sona ermişti. Önemli olan
şeye odaklanmak zorundaydı. *Alina'ya.* "Elimde daha iyi bir şey var.
Araçlarını etiketledim." Kaputa sıkıca tutunmuşken cebinden bir etiket
çıkarmıştı. Onun içinde, hazırda bir tane bulundurmak işe yarıyordu.
"Kaputun altına soktum." Ne yaptığını fark ettiklerini sanmıyordu.
Bilmiyorlarsa da etiketi arayamazlardı.

"Sen... onları takip edebiliyor musun?"

Uygulamayı açarken parmakları telefonunun ekranında gezindi.
"Onları takip ediyorum." Ve kesinlikle kışlarını kaldırıyorlardı. Bu yüzden
o da harekete geçmeliydi.

"İsa'ya şükürler olsun. Şükürler *olsun.*"

"Kızınızı alacaklarını biliyor muydunuz?"

"Korktum-" diye sözünü kesti Ryker.

"Ve sen de beni onun evinden uzaklaştırdın?" Sadece anlasın diye.

"Orada güvende olduğunu sanıyordum! En üst düzey güvenliğe sahibim."

Vitesi boşa aldı ve pedalı döşeme tahtasına doğru itti. "En üst düzey güvenliğiniz bok gibiydi." Alarm devre dışı bırakılmıştı çünkü Alina'nın ön kapısını tekmelediğinde bip sesi bile çıkmamıştı. "Ona ulaştılar. Dışarıda olmasaydım, gitmiş olacaktı ve kimsenin haberi olmayacaktı." *Gitmişti. Dehşete düşmüş. İncinmiş.*

Midas'ın içindeki öfke daha sıcak ve daha karanlık bir şekilde alevlendi. "Onu geri alacak mısın?" Ryker'dan. "Onu geri alacağım," diye yemin etti.

Sağ gözüne kan damladı. Kaydırarak uzaklaştırdı.

"Sana ne istersen öderim. *Ne istersen.* Ama polis olmasın. Polisler bu işe karışamaz, anladın mı? O piçlere bunu ödet. Onları bitir... ve kızımı eve getir."

Onu araçtan taşıdılar. Alina mücadele etmedi, henüz değil. Gücünü saklıyor ve hangi cehennemde olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ne kadar sürmüşlerdi? Bir saat mi? Şehirden uzaklaşmışlar ve onları dağın yukarısına, aşağısına ve ormanın derinliklerine götüren kıvrımlı, dolambaçlı yollara sapmışlardı.

Onu kaçıranlardan birinin omzuna asılmıştı. İkisi de maske takıyordu ve kendine bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştı. Eğer onlar

yüzlerini görmesini istemiyorlarsa, bu, onları teşhis etmesini istemedikleri anlamına geliyordu... tıpkı serbest kaldığında ve daha sonra polislerle konuşurken olduğu gibi. Eğer yüzlerini hiç görmezse, adamlar işledikleri suçtan kurtulma şanslarının daha yüksek olduğunu düşünebilirlerdi.

Eğer beni öldürecek olsalardı, yüzlerini saklamazlardı.

Araca bakmak için ayağa kalktı. Büyük, siyah.

Kar her yeri kaplamıştı. *Sandığımdan çok daha yükseğe çıktık.* Ve Colorado Springs'ten daha uzağa. Çünkü onun evinde kar yağmıyordu. Günlerdir hiç kar yağmamıştı.

Ama onu taşıyan adamın botlarının altında kar çıtırdıyordu. Siyah botlar. Kot pantolon.

Ve...

Eski, ahşap basamaklardan çıkıyorlardı. Vücudu titremeye başladı. Soğuktan değil. Daha çok, içini dolduran mutlak, katıksız dehşetten. Kivrandı ve onu nereye götürdüklerini görmeye çalıştı.

Sonra ışıklar yandı.

Bir kulübe. Küçük bir kulübenin içindeydi. İki sandalye. Bir masa. Küçük bir mutfak.

"Onu dolaba kilitle."

Bekle, ne? Şimdi o kadar sert kıpırdandı ki adamın onu tutuşu gevşedi. Alina kurtulacağını düşündü.

Ama adam onu dolabın içine fırlattı. Kışının üzerine düştü ve bağlı ellerinden biri arkasındaki duvara çarptı. Ayağa kalkmaya çalıştı.

Kapıyı üzerine kapattı. Bir kez daha karanlığa gömüldü. *Hayır, hayır.* Arkasını döndü ve kapıya doğru geri çekildi. Eli dışarı fırladı ve kapı koluna dolandı. Kapıyı çevirip açmaya çalıştı.

Kilitli.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Yanlara doğru manevra yaptı - ayak bilekleri hâlâ birbirine bağlı olduğu için ağır adımlarla ilerliyordu - ve omzunu kapıya çarptı. Bir kez. İki kez. Üç kez. Bunu yapamazlardı. Onu tabut gibi küçük bir dolaba hapsedemezlerdi.

Bir tabut. Burada öleceğim. Kimse nerede olduğumu bilmiyor. Kimse bilmiyor-

Kapı uçarak açıldı. "Sana zarar vermemi *mi istiyorsun?*"

Işık. Çok fazla ışık. Gözlerini hızla kırıştırdı ve adamın elindeki bıçağı gördü.

"Siz güzel bir kadınsınız ve bu çok utanç verici olurdu..." Bıçak havaya kalktı ve ucu hafifçe yanağına bastırdı. "Eğer yüzünü kesip açmak zorunda kalsaydım."

Nefes almıyordu.

"Artık senden ses çıkmayacak," dedi ona. Maske onun sözleriyle birlikte içeri ve dışarı hareket etti.

Sesinde aksan yok. Uzun boylu. Midas kadar büyük değil. Belki 1.80 ya da 1.80 boylarında. Güçlü ama zayıf.

"Eğer bir daha bu dolaba girmek zorunda kalırsam, seni keserim. Sağ yanağından başlayacağım."

"Ona zarar vermemeniz gerekiyor," diye homurdandı arkasındaki adam. "En azından patrondan haber alana kadar."

"Evet, onun da başıma bela olmaması gerekiyor." Bıçağın ucu yanağından aşağı kaydı. Deriyi kesecek kadar sert bastırmamıştı. Hafif bir uyarı. "Hiç ses yok."

Başını sallayamayacak
kadar korkmuştu. Bıçağı
kaldırdı.

Ve yavaşça kapıyı kapattı.

Ama tam kapanmadan önce omzunun üzerinden baktı. Bakışları diğer adama, arabanın sürücüsüne kilitlendi. Adam şöminede ateş yakmak için eğilirken başındaki maskeyi çıkarıyordu.

Kalın, kızıl saçlar
gördü. Kapı kapandı.

Alina dolabın arkasına çarpana kadar geri çekildi. Beş adım. Sahip olduğu tüm oda buydu. Ama tamamen karanlık değildi. Daha önce yanılmıştı. Dolabın altından küçük bir ışık geliyordu. Dolap kapısının altıyla zemin arasında belli belirsiz bir boşluk vardı. Küçük bir ışık huzmesi.

Tıklayın.

Bu ses kulaklarına sağır edici geldi. Onu yine
içeri kilitlemişti.

Zayıf dizleri çöktü ve yere yığıldı. Başı aşağı doğru eğildi. Alina o küçük çatlağın altına bakmaya çalıştı. Kadın

bir sandalyenin altını görebiliyordu. Çizmeli bir ayak yürüyordu. O görebiliyordu.

-

"Paramızı ne zaman alacağız?" Alina sesi tanıdı. Onu bıçakla tehdit eden adamdan geliyordu.

"Patron gelir gelmez."

"Dostum, onun peşinden gelen o ucubeyi gördün mü? Sen ona vurduktan sonra *ayağa kalktı*. Korkunç bir herifti."

Midas mı? Ne kadar kötü

yaralanmıştı? "O bir sorun

olmayacak." Kalbi göğsünde sıkıştı.

Ve... görebildiği çizmeli ayak dolaba doğru döndü. Ona doğru. Ayak hızla yaklaştı. Yaklaştı.

Kapıya çarptı.

Adam gülerken kadın geri çekildi.

Alina onun kahkaha nefret ediyordu.

Midas ormandaki tüneğinden kulübeye baktı. Piçler o kadar çok hata yapmıştı ki.

Birinci hata mı? Onu canlı bırakmak. *Beni kızdırdın. Ve bu beni sahip olunacak daha kötü bir düşman yapar.*

İkinci hata mı? Onları izlemesine izin verdiler. Çok kolay.

Üçüncü hata mı? Aptallar ateş . Ormanın içinde bir kulübe... Bacasından dumanlar tütüyordu. Midas için kırmızı bayrak da sallayabilirlerdi.

Onlar içeride rahatlar­ken, o sadece saldıracağı anı bekliyordu. Ve o an-

Kulübenin kapısı açıldı. Bir adam aceleyle dışarı çıktı. Hemen ardından ikincisi. Açık kapıdan ışık yayıldı ve adamlara çarptı.

Biri kızıl saçlıydı. Biri siyah saçlıydı. Kahverengi. İki­si de genç görünüyordu. Yirmili yaşların başında.

Kızıl saçlı kapıyı arkasından çekip kapattı. Aceleyle merdivenlerden indi. Adamlar doğruca araca gittiler.

Midas Benz'in içine çoktan bakmıştı. Boştu. Alina'yı arkada bırakmadıklarından emin olmak için sessizce bagajı bile açmıştı.

Ondan hiçbir iz yoktu. Benz'in arkasında ne görmüş­tü? Zip bağları. Koli bandı. İp. İki bıçak.

Bıçakları ve almıştı. Adamlar arabanın etrafında volta atıyorlardı.

"Onu yüzünü kesmekle tehdit etmemeliydin," dedi biri.

Midas kaskatı kesildi.

"Sürtük kapıyı kırmaya çalışıyordu." Pislik bir sigara yaktı.

"Evet, ama onu gerekiyor. Kuralları biliyorsun." Uzun bir duman püskürtüp soğuk geceye karıştı. "Kurallarını sikeyim."

Diğ­er adam yarım adım geri çekildi. "Sen... sen ciddi değ­ilsin. O bize öder."

"Ve çok daha fazlasını alıyor. Belki de biz daha büyük bir pay al, bunu hiç düşündün mü?"

Midas yaklaştı. Bu iki ahmak, angarya işçiler miydi? İpler başka birinin elinde miydi?

"Sanırım..." Titreyen bir el kızıl saçlı kadının saçlarında gezindi. "Sanırım beni korkutuyor. Neler yapabileceğini bilmiyorsun."

Bir duman nefesi daha. "Yani bir kadını öldürdü, yani-"

Çabuk.

Lanet olsun. Midas yere baktı. Gerçekten de amatörce bir hata mı yapmıştı? Evet, yapmıştı. Kar eski bir dalı örtmüştü ve ilerlerken onu kırmıştı. Ama belki de bu iki ahmak o sesi bir hayvanın çıkardığını düşünecekti.

Sigara içen Midas'ın bulunduğu yere doğru fırladı. "Burada biri var," dedi hemen.

Diğer adam güldü. "Olmaz dostum! Ormanın . Az önce bir hayvan sesi duydun. Belki bir tavşan. Bir rakun." Ürperdi. "Burası çok soğuk. Hadi içeri girelim."

"Bizi içeriden duyabilir. Onu bayıltmama izin vermezsin."

Midas'ın elleri yumruk oldu.

Sigara içen adam Midas'a doğru bir adım attı. Bakışları karanlığı ve ağaçları aşp Midas'a kilitleniyor gibiydi. *görünüyor. O pisliğin beni gerçekten gördüğünü sanmıyorum. Henüz görmedi.*

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Bir iç çekiş. "Ona zarar vermememiz gerekiyor. Biliyorsun, onları hasarsız seviyor. Evindeyken ona vurmamalıydın."

Alina'ya mı vurmuş?

"Sürtük neredeyse dışarıdaydı. Arabasındaki sapık erkek arkadaşına doğru koşuyordu. Ona ulaşmasına izin veremezdim."

Acı çekeceksin.

"Bundan çok hoşlanıyorsun. Pistte onu korkutmayı seviyordun. Sonra arabasıyla uğraşmak-"

"Bana vaaz vermeyi kes." Adam sigarasını yere attı. "Ben gidip ormanı kontrol edeceğim."

"Tamam. Git kışını dondur. Patron gelene kadar ben içeri giriyorum. Çok uzun sürmez."

Patron mu geliyordu? Başkalarını da getirecek miydi? Şu anda ihtimaller ikiye karşı birdi ve Midas bu çok seviyordu. Ama daha fazla insan gelirse, o zaman daha da dengesiz bir durumla karşı karşıya kalacaktı. Kontrolü şimdi ele almak daha iyiydi.

Diğer adam çoktan merdivenlerden yukarı koşmuştu. Kulübenin içinde kaybolmuştu. Ama Alina'ya vuran hala oradaydı. Yaklaşıyordu. Fazla temkinli.

Belli ki adamın koşarak gelmesi için biraz yeme ihtiyacı vardı. Midas kasıtlı olarak ayakkabısının altındaki dala bastırdı. *Şak*. Bu piçin harekete geçmesini sağladı. Midas'a doğru koşmaya başladı ve adam ormana doğru ilerlerken bir bıçak çıkardı.

Ve doğruca Midas'a.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kulübenin ön kapısı kapandı. Dolap kapısının altından soğuk bir hava akımı geçti. Alina ürperdi. İki adam birkaç dakika önce dışarı çıkmıştı. Ama şimdi biri geri dönmüştü.

Arabalarına binip uzaklaşacaklarını ummuştu. Eğer giderlerse, kaçmak için bir şansı olabilirdi. Bilekleri çığ ve kanlıydı çünkü fermuarlı bağlara karşı zorlanıyordu. Şimdiye kadar kopmamışlardı ama pes etmemişti.

Vazgeçemezdi.

Döşeme tahtaları onu kaçıranın ayak sesleriyle gıcırdıyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. Gıcırtilar ve gıcırtilar daha da arttı çünkü ona doğru yaklaşıyordu. Sadece bir adam. Sadece bir çift adım duydu. Diğer adam hâlâ dışarıda olmalıydı.

Alina omuzları duvara çarpana kadar geri çekildi. Üzerinde mavi ipek bir pijama pantolonu ve yırtık bir üst vardı. Tüyleri diken diken olmuş ve soğuktan titremeye başlamıştı. Hiç silahı yoktu ve onu boğmaya yetecek kadar korkusu vardı.

Bir el kapıya vurdu. Sonra... "Sakinleşmelisin."

Ciddi olamaz.

"Senin incinmeni istemiyorum. Ama ortağım aynı şekilde hissetmiyor. Yakında geri gelecek ve sadece... onu kızdırma, anladın mı? Onu kızdıracak bir şey yapmayın. Eğer tekrar dövüşürseniz ya da kaçmaya çalışırsanız..." Sözcükler uzaklaştı ve midesi düğümlendi

daha da fazla. Boğazını temizledi. "Bak, uslu durursan eve dönebilirsin. Ama sonuncusu gelmedi."

mu?

"Ama başkaları da oldu ve her zaman bu şekilde bitmek zorunda değil. Ama, sadece... *iyi ol*. Ortağımın kötü olduğunu düşünüyorsanız, patronla tanışana kadar bekleyin."

Alina, onu görememesine rağmen başını çılgınca salladı. Patronla tanışmak istemiyordu. Uyanmak ve tüm bu sahnenin korkunç bir kabus olmasını istiyordu. *Lütfen, lütfen bir kabus olsun.*

Midas'ı öpmüştü. Sıcaklığın vücuduna yayıldığını hissetti. İhtiyaç, arzu ve tutku hissetti ve...

Sonra buz gibi bir dehşetle uyandı. Korku onu uyuşturdu. Ve korkunç, büyüyen bir kesinlik ona yayıldı.

atlatamayacaktı.

Lütfen, lütfen bir kabus ol.

"Eğer baban kurallara uyarsa, başarma şansın var." Babası mı?

Bu bir çeşit fidyeye olayı mıydı?

"Ama patron..." Sesi alçaldı. "O benim ortağım gibi. Sanırım-Sanırım insanları incitmekten

hoşlanıyor." Karnı şişti.

"Sanırım insanları öldürmeyi seviyor." Bir duraklama. "Ve ben onun için çalışıyorum, peki bu benim hakkımda ne söylüyor?"

Gözleri sıkıca kapandı.

O uzaklaşırken zemin gıcırdadı.

Piç kurusu, saldıran bir ayıdan daha gürültülü bir şekilde ormana daldı. Bıçağını sıkıca kavradı ve koşmaya başladı. Midas az önce daha büyük bir ağacın arkasına saklanmıştı ve aptal yanından koşarak geçmeye hazırlanırken Midas kolunu kaldırdı ve adamı tam boynundan yakaladı. Bıçak adamın parmaklarının arasından uçup giderken, adamın vücudu da bu ani saldırı karşısında geriye savruldu. Hıyar yere çarptı ama Midas ona hakkını verdi, hırıltılı bir şekilde de olsa hızla ayağa fırladı.

"Kim bu sikik-ne-"

Midas yumruğunu SOB'un çenesine olabildiğince sert indirdi. Hızlı ve acımasız bir vuruş. Kemiklerin çıtırdadığını duydu. Güzeldi. *Bir kadına vurursan böyle olur, seni bok parçası. Başka birinin sana daha sert vurmasına hazır ol.*

Göt herif bu sefer yere düştüğünde, geri . Atlayamazdı. Soğuktan bayılmıştı. Midas cebinden telefonunu çıkardı ve adamın yüzüne tuttu. Hızlı bir fotoğraf çekti. *Kim olduğunu ve seni kimin tuttuğunu bilmek istiyorum.* Sonra, iyi bir izci çocuk gibi önceden planladığı için, Midas arka cebinden birkaç fermuarlı bağ çıkardı. Adamın el ve ayak bileklerini bağıladı ve kığını ormanın derinliklerine doğru yuvarladı.

Biri gitti.

Midas kulübeye doğru baktı.

İçeride bekleyen biri vardı.

Midas derin bir nefes aldı ve doğruca kulübeye yöneldi.

Başka biri geliyor. Birden fazla kişi olabilir. Hızlı hareket etmelisin. Onu dışarı çıkar. Onu güvenli bir yere götürün. Önceliği Alina. Onun tek önceliği.

Midas'ın sağ gözüne daha fazla kan damladı. Lanet kesiğın kanaması henüz durmamıştı. Lanet olsun, bu hâlâ kanayan birçok kesikten sadece biriydi. Ölümcül bir tehlike içinde olmadığını anlayacak kadar yaralarını gözden geçirmişti. Acıyla başa çıkabilirdi. Neyle başa çıkamazdı?

Alina'ya zarar veren herkes.

Bu sahneyi oynayabileceği birkaç yol olduğunu düşündü. Kulübenin etrafından dolaşabilir, bir arka giriş olup olmadığına bakabilir ve fark edilmeden içeri girmeye çalışabilirdi.

Ama o büyük bir adamdı ve bir yere gitmek hiç kolay değildi.

Yani...

Başka bir seçenek deneyebilirdi. Midas basamakları hızla çıktı. Doğruca kapıya gitme seçeneğini deneyecekti. Çünkü birkaç dakika önce içeri giren aptal, ortağının da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Midas adamın kapıyı arkasından kilitlenmediğine bile bahse girmeye hazırды.

Neden yapsın ki? Adamın kulübeye bir tehdit gelmesini beklemediği açıktı. Hayır, desteğın her an gelmesini bekliyordu.

Midas kapı koluna uzandı. Elinde kolayca döndü. Kapıyı açtı ve içeri süzöldü.

Kızıl saçlı adam kapalı bir kapının -bir dolap ya da yatak odası olabilir- birkaç metre ötesinde elleri kalçalarında duruyordu. Ön kapının menteşeleri açılarak inlediğinde arkasına bile bakmadı.

"Hiçbir şey görmedin, değil mi?" diye mırıldandı kızıl saçlı. "Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeyiz. Soğukta etrafta sadece hayvanlar koşturuyor."

Midas acele adımlarla ona doğru ilerledi. "Sadece hayvanlar değil," diye homurdandı.

Çok geç, kızıl saçlı ona doğru döndü. Ya da dönmeye çalıştı. *Çok geç kalmıştı.* Midas onu yakaladı ve bir kolunu adamın boynuna doladı. Kızıl saçlı zorlukla homurdandı ama parmakları Midas'ın tutuşunu pençeledi.

Bundan daha iyisini yapmalısın.

Midas hiç tereddüt etmeden SOB'un boynunun her iki yanındaki şah damarlarına basınç uyguladı. Sadece birkaç saniye sürdü. Ve Midas kafasından saydı. *Bir, iki, üç, dört.*

Adamın çırpınışları zayıfladı. Vücudu gevşerken Midas'ı pençelemeyi bıraktı. Midas'ın tutuşuyla sarktı ve Midas onu kaçıranı yere indirdi.

Adam yere yığıldı, görünüşe göre kemiksizdi. Midas elini adamın boğazına götürdü. Nabzını hissetti. *Hâlâ hayattaydı.* Piçin ellerini bağlamak sadece birkaç dakika sürdü. Gerçi Midas sürüngeinin ayakları için yeterince bağ almamıştı. *Ama şu anda hareket etmiyor.* Midas baygın adamın yüzünün hızlı bir fotoğrafını çekti. Bu iki piçin de kimliğini tespit edecekti.

Midas ayağa kalktı ve yakındaki kapalı kapıya baktı. Evet, kızıl saçlı adamın ona odaklanmasının bir nedeni olduğunu biliyordu. Kapının dış tarafındaki kilidi gördüğünde içindeki öfke eriyecek alevlendi. Çenesini kilitleyen Midas kilide uzandı.

Kulübeye başka biri daha girmişti. Ona zarar vermek isteyen kişi mi? Geri mi dönmüştü? Birkaç dakika önce onu uyaran adamın sözlerini duymuştu. Bir soru sormuş, sonra da dışarıda hayvanların koşuşturduğunu söylemişti. Ama kimse ona cevap vermemişti. Ya da biri konuşuyorsa bile onun duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmuştu.

Sonra sadece sessizlik oldu. Yoğun, korkutucu bir sessizlik.

Belki de dönen ortağı değildi. Belki de başka biriydi. Gizemli patron mu? Alina'yı ruhuna kadar dehşete düşüren adam mı?

Hapishanesinin hemen ötesindeki döşeme tahtaları inleyip gıcırdarken olabildiğince kendi üzerine kıvrıldı. Her kimse ona doğru geliyordu.

Kilit açıldı. Kapı açılmaya başladı. Gözlerini kapattı çünkü eğer patron buysa onu görmek istemiyordu. Eğer diğer adamlar gibi maskesi yoksa... o zaman bu onu öldüreceği anlamına gelirdi. Canını yakacaktı, çünkü yapmayı sevdiği şey buydu. Onu incitmek, sonra da öldürmek.

Kendini tamamen hareketsiz tuttu. Kimildamazsa, belki ona zarar vermezdi. Belki de...

Lütfen, sadece bir kabus ol.

"Tatlım..." Sert bir hırıltı. "Buradan defolup hazır mısın?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. İki kez göz kırptı. Midas açık dolap kapısında duruyordu. Arkasından ışık yayılıyordu ve o anda onu kurtarmaya gelmiş bir intikam meleği gibi görünüyordu.

Daha önce ona meleğim demişti ve o da bu unvanı reddetmişti.

Büyük, güçlü ve onun mutlak süper kahramanıydı. Hiç kimse Midas'ın o anda görüldüğü kadar iyi görünmemişti. İçinden boğuk bir hıçkırık yükseldi. Ağzındaki tıkaç çığlığı bastırdı ve adamın kehribar rengi gözleri açık bir öfkeyle kısıldı.

Onun önünde çömeldi. Ellerini başının arkasına götürdü ve düğümü çözüp atkı-slash-gag'i ağzından yırttı.

Dudakları kupkuru olmuştu. Çenesi ağrıyordu. Tıkaçtan mı? Aldığı darbeden mi?

Dudaklarını ıslattı. olmadı. Tekrar yaladı.

Parmakları kızın çenesinin altına kaydı. "Zaten bir çürüğün var." Alçak sesle ve zorlukla bastırılmış bir öfkeyle. "Emin ol, o pisliğe verdiğim yara çok daha kötü." Ona doğru eğildi. Dudakları çenesinin üzerinde gezindi. "O piçin çenesini kırdığıma eminim. Haftalarca çenesine tel bağlatmak zorunda kalması onun için çok eğlenceli olacak."

Titredi.

Onu kendine doğru çekti. Onu kaldırdı ve dolaptan çıkardı.

"Ellerim..." Şimdi dişleri takırdıyordu. Hâlâ o aptal tıkaçın tadını alabiliyordu. Ya da belki de kendi korkusunun tadına bakıyordu. Onun

ağız çok kuruydu. Vücudu çok soğuktu. Tek yapmak istediği Midas'a sıkıca tutunmaktı ama elleri arkadan kilitliydi.

Onu dolabın hemen dışına bıraktı. Onu hafifçe çevirdi ve küfretti. "Kahretsin bebeğim, bileklerin çığ ve kanlı."

"Onları serbest bırak-" Sözüünü yarıda kesti çünkü bakışları birkaç metre cesede takılmıştı. Kızıl saçlıya. Yere yığılmıştı, hiç hareket etmiyordu.

Snick.

Bu sesle irkildi ve Midas'ın elinde çok keskin bir bıçak olduğunu görmek için döndü.

"dur," diye emretti.

Hareketsiz kalamadı. Onun emrini yerine getirmeyi çok isterdi ama vücudu titremeye devam ediyordu.

Parmakları kadının bileklerini hafifçe okşadı. "Hareket etme. Seni kesmek istemiyorum."

Fermuarları kesti. Anında, parmaklarından acı fışkırır gibi oldu. Keskin bir çığlık attı.

Ellerini ve bileklerini ovuşturdu. "İşte o his geri geldi. O orospu çocukları bağları çok sıkmışlar." Ovalamaya devam etti. Okşamaya. "Acıdığını biliyorum. Daha iyi olacak. Güven bana, tamam mı? Daha iyi olacak."

Ona tamamen güveniyordu. Yüzde yüz. Az önce onun hayatını kurtarmıştı. "Nasıl-" Acıdan yüzünü buruşturdu. "Buraya nasıl geldin?"

"Seni takip etmeyeceğimi mi ?" Acısını hafifletmeye çalışırken parmaklarıyla daha yumuşak vuruşlar yaptı. "Tatlım, seni takip ederdim."

haftanın herhangi bir günü cehennem ve geri."

Gözleri yine yaşardı. Ağlamak istemiyordu. Güçlü olmak istiyordu. Midas güçlüydü.

Bakışları cesedin üzerine düştü. "O... öldü mü?"

"Hayır. Yine de onu bu hale getirmeyi çok istiyorum."

Bir irkilme vücudunu sarstı.

"Onu bayılttım. Ayak bileklerindeki bağları keseceğim.

Hisler geri geldiğinde acıyacak ama aslında bu bağlar o kadar sıkı değil, o yüzden o kadar kötü olmayabilir."

Bağları kesmiş. Çok kötüydü. Ama alt dudağını ısırды ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Güçlü ol. Midas güçlüdür. Sen de güçlü olabilirsin. Bakışları düşmüş adamın üzerinde kaldı. Kıvrık kızıl saçlar. Soluk tenli. Gençti. Belki yirmi yaşlarında? Yirmi bir? Düşündüğünden çok daha gençti.

"Nabızı atıyor. Yaşayacak." Midas onun önüne geçti ve yere yığılmış adamı görmesini engelledi. "Kıçımızı kaldırmamız gerek. Başka biri daha geliyor. Tek bir adam mı yoksa bütün bir ekip mi ya da diğerlerinin ne tür olabileceğini bilmiyorum. Bir dövüşte kaybetme riskini göze alamam. Kaybedersem, seni alırlar."

Gömleğinin önünü tuttu. "Hadi kıçımızı kaldıralım.

Kesinlikle." Onu öptü. Hızlı, sert ve beklenmedik bir şekilde.

Ona tutunmaya devam etmek istedi. Ama o çoktan geri çekilmişti. çok çabuk.

"Yürüyebilir misin?" Midas ona sordu.

"Koşabilirim." Her şeyi yapabilirdi. Koşmak *istiyordu*. Olabildiğince hızlı. Şimdi, lütfen.

Başını salladı. "Güzel. Aracım buradan yaklaşık iki mil uzakta. Saklamak zorunda kaldım. Doğruca içeri giremedim çünkü aracımı duyup etmelerini istemedim. Dışarıda olduğumu öğrenirlerse sana neler yapabileceklerinden korktum."

Ne yapabilirlerdi diye düşünme. Düşünme.

"Ama arabama dönmek için karda yürümek zorunda kalacağız."

Onu nasıl bulduğunu hâlâ söylememişti. Şimdi sormanın sırası değildi. Söylediği gibi, şimdi kışını kaldırma zamanıydı. Midas arkasını döndü ve kapıya doğru koştu.

Onun peşinden koştu.

Ve yere düştü. Bacakları çözülür gibi oldu ve neredeyse kızıl saçlı adamın üstüne düşecekti. Ondaki uzaklaştı. Kendini yukarı kaldırırken avuçlarını yere bastırdı.

"Düştüğünde... her zaman ."

Midas'ın alçak sesle söylediği sözler üzerine başını kaldırdı. "Ayağa kalkacağım. Ayaklarımdaki his geri gelmedi." Bu doğru muydu? Dolapta dizlerinin bağı çözülmüştü. Korku yüzünden sürekli titriyordu. Ama bunu yapabilirdi. Yapabilirdi. İki mil. İki mil koşmak zorundaydılar.

Hayatı buna bağlıydı. Hayır, sadece onun hayatı değil. Midas'ın hayatı. Onun için kendini riske atıyordu.

Ayağa kalktı.

Midas onu kollarının arasına aldı. "Yürümenin canı cehenneme. Seni her adımda taşıyacağım."

Kolu onun boynuna dolandı. Dudakları şefkatli bir öpücükle adamın boğazına yapıştı. "Teşekkür ederim." Sadece onun kendisini taşımasından bahsetmiyordu. Onu kurtardığı için teşekkür ediyordu. Ona umut verdiği için.

Onun için kendini riske attığı için.

Hayatında Midas gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Onun gibi biriyle asla karşılaşmayacaktı. Bu adam -yirmi dört saatten az bir süredir tanıdığı bu adam- onun için her şeyi riske atmıştı.

Onu kulübeden çıkardı. Kapıyı çekip kapattı ve merdivenlerden aşağı atladı. Hafif bir kar serpintisi yağmaya başladı ve vücudundaki tüyler daha da diken diken oldu.

"Kıyafetim yok," diye mırıldandı. "Üzgünüm, bebeğim." Onu vücudunun sıcaklığına daha da yaklaştırdı.

Üzerinde *bazı* kıyafetler vardı. Sadece neredeyse sıfır koruma sağlıyorlardı. Ayakkabıları da yoktu, yani evet, onu taşıması -çok ağır olmadığı sürece- onun için harika bir plandı. Daha fazla kıyafeti olmaması da onun suçu değildi.

Onu ağaçların yanına götürdü. Bakışları siyah cipten uzaklaştı. Korkunç araba yolculuğunu hatırlayınca dişleri kilitlendi. Mutlak korkuyu. Her an ölümden korkuyordu. Onu sadece canını yakmak için götürdüklerinden o kadar emindi ki. Onu öldürmek için.

Evini bir daha asla göremeyeceğinden o kadar emindi ki. Ta ki Midas o dolabın kapısını açana kadar.

Onun kahramanı. Bir keresinde koruyucu melek olmadığını söylemişti. Çok yanılmıştı.

Onun kişisel meleğiydi.

Ayaklarının altında kar çtırdıyordu. Nereye gittiklerini nasıl görebiliyordu? Kulübeden uzaklaştıkça orman daha da karanlıklaşıyordu. "Midas..." Alina fısıldadı.

"Mükemmel gece görüşü, tatlım. Merak etme. Bu yoldan daha önce de geldim. Yolu biliyorum."

Tamam, harika. Ama bu durumda nasıl endişelenmezdi ki? Dişleri gıcırdadı. Kar biraz daha sert yağdı.

"Sikerim böyle işi." Onu yere bıraktı. Ayak parmakları karın içine battı ve Nefesini tıslayarak çıkardı.

Ceketini omuzlarına aldı. Omuzlarına koydu. Kollarını kolların içine soktu. Palto neredeyse onu yutuyordu. Kalçalarına kadar indi. Fermuarını çekti. Onu tekrar kollarının arasına aldı.

"Midas..." Kolu tekrar onun boynuna dolandı. "Isınmaya ihtiyacın var."

"Ben iyiyim." Karanlıkta hatasız bir şekilde manevra yaptı. "Sana söyledim, endişelenme. Ben-"

Bir motorun homurtusu sözlerini kesti. Ağaçların arasındaydılar ama kulübeye giden yol yakındı. Farlar karanlığı kesiyordu.

Midas hemen yakındaki bir ağacın arkasına saklandı. Homurdanan motor gittikçe yaklaşıyordu.

Nefes almayı bıraktı. Araba yola çıkarken ışıklar neredeyse onlara çarpıyordu. Eğer görülmüş olsalardı...

Peşimizden gelecekler. Beni geri götürün. Yaralayacaklar, belki de öldürecekler. Araç yavaşça yanından geçerken kalbinin gümbürtüsü kulaklarında yankılandı. Başka bir büyük SUV izlenimine kapıldı. Dışarıda yol bulabilmek için dört tekerlekten çekişli olmalıydı.

Midas onu tutmaya devam etti ama başını ağacın etrafından dolaştırabilmek için sağa doğru hafifçe eğildi. "İçeride kimin olduğunu göremiyorum," diye nefes aldı. "Karanlık pencereler. Parlak ışıklar. Hadi, hadi... *Kahretsin, etiketi göremiyorum.*"

Ama araç hala hareket ediyordu. Onlardan uzaklaşıyordu. Bu muhteşemdi.

"Kulübeye vardıklarında senin orada olmadığını çok çabuk anlayacaklar. Sıkı tutun."

Zaten ona oldukça sıkı sarılmıştı ve-

Havalandı. Öncekinden çok daha hızlı. Ormanda hızla ilerlerken ağaç dalları onları tırmalıyordu. Ayak sesleri karın içinde yankılanıyordu. Soğuk onu ısıırıyordu ama üzerine giydiği palto Alina'ya hoş bir tampon sağladı. Palto onun vücudunu ısıtıyor ve kokusunu taşıyordu.

Daha hızlı, daha hızlı koştu.

Ve arabada kimlerin olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Ya da içeridekilerin onun artık kabinde olmadığını fark ettiklerinde ne yapacaklarını.

Arabayı kulübenin önüne park etti. Bir an yağan ve ön camı kaplayan kara baktı. Soğuğu her zaman sevmiştı. Ve kar sürüklenip havada döndüğünde, gerçekten görülmesi gereken güzel bir şeydi.

Güzel şeylerden hoşlanırdı.

Güzel şeyleri kırıldıklarında daha da çok severdi. Çantasını aldıktan sonra araçtan indi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Havada süzölen dumana gözlerini dikti. Araçtan iner inmez ateşin kokusu burnuna ulaşmıştı. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, içerideki aptallar ateş yakmamalıydı. Ateş, kullanılmaması bir kulübeye dikkat çekebilirdi.

İyi bir yardım bulmak çok zordu.

Kapıya uzandı. Kilitli değil. Cidden mi? İki aptal çok fazla kayıtsızdı. Belli ki değıştirilmelerinin zamanı gelmişti.

Kapıyı iterek açtı ve durdu. *Böyle bir şey olamaz.* Shayne yerde yatıyordu. Adamın elleri önünde fermuarla bağlanmıştı ve başı sağa doğru sarkmıştı. Shayne'in birkaç adım gerisindeki dolabın kapısı açılarak içerisinin tamamen boş olduğunu gösterdi.

İmkansız.

Shayne'in yanına çömeldi. Elini geri çekti. Ve aptala vurabildiği kadar sert vurdu. Shayne zar zor kıpırdadı. O da ona tekrar vurdu.

Shayne'den bir inilti koptu. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne-ne?"

"Kadın nerede?"

Shayne'in gözleri kapandı.

"Seni burada ve şimdi öldüreceğim," diye hırladı. Bıçağı çoktan Shayne'in kalbinin üzerine bastırmıştı. Shayne'in gözleri titremeye başladığı anda bıçağı oraya koymuştu. "Nerede. Nerede. Nerede?"

Shayne'in gözleri kamaşarak açıldı. "İri yarı adam. onu aldı.

Erkek
arkadaşın
mı?"

Bu bir soru muydu? Yoksa erkek arkadaşının onu kaçırdığını mı söylüyordu? Hangi erkek arkadaş? Alina Bellamy'nin hiç kişisel ilişkisi yoktu. Yakın bağlantılarının olmaması onu mükemmel bir hedef haline getirmişti. Eşek kadar babasıyla olan bağı dışında yakın bağlarının olmaması işleri kolaylaştırmalıydı. Arkadaşları ya da sevgilileri onun yokluğunu fark etmeyecekti. Çünkü Alina'nın ne arkadaşı ne de sevgilisi vardı.

"Buradaydı," diye soluk soluğa kaldı Shayne. "Sanırım Fallon'a bir şey yaptı."

Sanki Fallon adamın gerçek adıymış gibi. O dövmeli pislik sadece kulağa hoş geldiğini düşündü. Ama Fallon hangi cehennemdeydi? Daha da önemlisi, *avım nerede?*

"Fallon... dışarıda... bir şey duyduğunu ..."

Ayağa kalktı ve bıçağını kınına soktu. Shayne ne zamandır baygındı? O kadar uzun olamazdı, değil mi? Belki hâlâ zaman vardı. Arabaya geri dönmesi gerekiyordu. Arabaya geri dönmeliydi. Alina yaya olarak kaçtıysa -gizemli kurtarıcısıyla- onu bulabilirdi.

Olabilir.

Kulübenin her tarafı ormanlıktı. Kilometrelerce orman. Alina'yı bir yardımseverle karşılaşmadan önce bulabilecek miydi? Ya da, Tanrı korusun, polislere?

Bakışları tekrar Shayne'e döndü. Adam için mücadele etti.

"...şunları..." Shayne bağlı ellerini kaldırdı.

Alina polislere ulaşmayı başarırca, onları kulübeye geri götürecekti. Shayne kulübeye yayılmıştı. Maske yoktu. Yüzünü görebilirdi. Onu teşhis edebilirdi.

Ve Shayne beni teşhis edebilir.

Zaten avcılarını değıştirme zamanının geldiğini düşünüyordu.

Shayne'e yaklaştı. Bıçağını bir kez daha çıkardı.

Sanki fermuarları kesecekmiş gibi indirdi.

Shayne yutkundu. Ellerini daha yukarı kaldırdı.

Ve bıçağı Shayne'in göğsüne sapladı. "Kaçmasına izin vermemeliydin."

ALTINCI BÖLÜM

Kıvrılan ağaçların arasında, arabası bekliyordu. Midas ileri atıldı ve Alina'ya sıkıca sarıldı. Kollarında titremeye ve sarsılmaya devam ediyordu. Onu ısıtması gerekiyordu. Isıtmalı ve sonra da hastaneye götürmeliydi çünkü onun iyice değerlendirilmesini istiyordu.

Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve onu içeri bıraktı. Yolcu koltuğuna doğru çabaladı ve adamın ceketine sıkıca tutundu. Adam da arkasından içeri girdi.

"Kanamam var," dedi Alina. Eli adamın alına uzandı.

Adamın eli dışarı fırladı ve kız ona dokunamadan bileğine kilitlendi. "Bir şey yok." Arabanın içinden gelen ışık yaralarının çoğunu gösteriyordu. Ve çenesindeki kararan morluğu görmesini sağladı. *Onu öldürmek istiyorum.*

"Midas?" Bakışları onunkileri aradı.

Onu bıraktı. Kapısını kapattı ve motoru çalıştırdı. "Kemerini bağla."

O yaptı. Koşmaktan nefesi kesildi ve arabayı vitese taktı. Ayağı gaza bastığında araç ileri doğru savruldu. Aracını saklamıştı. Etiketini takip sinyalinin takip etmişti... ta ki lanet şey durana kadar. Ta ki telefonunun sinyali kesilene kadar çünkü bu ıssız yerde telefon çekmiyordu.

Ama sinyali kaybetmeden önce yeterince yaklaşmıştı. Aslında bu çılgınca yolculuk sırasında siyah Benz'i birkaç kez görüş alanına sokmuştu. Yine de çok yaklaşmamıştı.

Sürücü. Midas adamın panikleyip aptalca bir şey yapmasından korkuyordu.

Alina'yı öldür.

Yani Midas gözden uzakta
kalmıştı. Ama yakın.

Sonra sinyali kaybetti ama neyse ki ormanda saklanabileceği yerleri bulmasına yardım edecek bir arkadaş edinmişti. Söz konusu arkadaş mı? Memphis Camden. Buz Kırıcı muhtemelen Midas'ın kadar çabuk geri arayacağını ve söz verdiği desteği isteyeceğini tahmin etmemişti. Ama başka seçeneği yoktu.

Yardıma ihtiyacım vardı. Alina'yı geri getirmeliydim.

Arabasını saklamıştı. Yürüyerek gitmiş. Onu dışarı çıkardı. Şimdi tek yapması gereken Colorado Springs'e sağ salim ulaştıklarından emin olmaktı. Aracı döndürdü ve buzlu yolda biraz kaydı.

Alina'nın elleri dışarı fırladı ve gösterge panelini kavradı.

Bir küfür savurarak arabayı dengeledi. Dikiz aynasından hızlıca kontrol ettiğinde kimseyi göremedi. Şimdilik. "Biz iyiyiz. Güvendesiniz." Bir yanı o kulübeye geri dönmek istiyordu. Çok, çok büyük bir parçası. Midas ve Alina ormandayken yanlarından geçen arabayı kullanan adamı bulmak istiyordu. Bu işe karışmış olan herkesi bulmak istiyordu. Ve onları parçalara ayırmak istiyordu.

Ama önceliğinin o olduğunu biliyordu. Onu güvenli bir yere götürmek her şeyden önce gelmeliydi. Çünkü eğer geri dönerse, sayıca ve silahça üstün olursa, Alina'yı kim koruyacaktı?

"Beş dakika içinde cep telefonu sinyali alacağız," dedi ona. Belki biraz daha az. "Çekince polisleri ara, anladın mı? Onlara kim olduğunu söyle. Onlara neler olduğunu anlat." Yolculuk ettikleri yolun adını ısırarak söyledi. "Onlara bu yolun hemen dışındaki bir kulübede tutulduğunu söyle. Seni kaçıranlar hâlâ orada." Şu an için öyleydiler.

Dikiz aynasına bir kez daha baktı. Ve uzakta ışıklar parladı.

Lanet olsun. "Emniyet kemeri takılı, değil mi?" Kemerini bağladığını hatırlıyordu ama...

"Tamamdır." Arkalarına bakarken yumuşak bir cevap verdi. "Bu kaçıranlar olmak zorunda değil."

Hayır, başka biri olabilirdi... gecenin bir yarısı, hiçbir yerin ortasında. Gaza daha sert bastı. Direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki, koparabileceğini düşündü. "Seni tekrar yakalayamayacaklar."

"Midas?"

"Yapmayacaklar," diye yemin etti. Bakışları önündeki yola döndü. Liderliği ele geçirmişti. Dağdan aşağı iniyordu. Diğer araba onu yakalayamazdı.

Sadece Alina'yı güvende tutmalıyım.

"Sinyali alır almaz polisleri ara." Bluetooth'u bağlıydı. Arabadan arayabilirdi. "Bizimle buluşmalarını sağla." Işıklar yanıp sönerken gelebilirlerdi. Diğer sürücü ya yakalanacak ya da yetkililerden kaçacaktı. Midas'ın tek yapması gereken, süvariler gelmeden önce adamın onu geçmediğinden emin olmaktı.

Bir kez daha dikiz aynasına baktı. Işıklar hâlâ oradaydı.

Sinsi orospu çocuğu ödülünü almıştı.

Uzaktaki kırmızı arka lambaları seçebiliyordu. Araç hızlı gidiyordu, muhtemelen buzlu yollar için çok hızlıydı ve direksiyonda sadece bir kişi olabiliirdi.

Burada sadece bir kulübe var. En azından içinde yaşayan bir kulübe. Çünkü burayı özellikle seçmişti. Meraklı komşular tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. Eğlencesinin mahvolmasından nefret ederdi.

Bu gece olduğu gibi.

Diğer aracın sürücüsü dönüş yaptığında bir an için arka lambaları gözden kaybetti. Virajlı yollar tam bir baş belasıydı. Kıvrılıyor ve bükülüyordu. Takip ederken hızlandı.

Ödülünü geri istiyordu. Ödül, parasını buradan ayırlamazdı.

Hiç ödeme yapılmamıştı. Fidyeye talep etme şansı bile yoktu.

Erkek arkadaşı yüzünden. Var olmaması gereken bir erkek arkadaş çünkü Alina Bellamy yalnız biriydi. İçer dönük. Çekingendi. Utangaç. Paten kaymaya odaklanmıştı, başka bir şeye değil.

Peki Rambo özentisi nereden çıkmıştı? O hıyar onları nasıl takip etmişti? Nasıl bulmuştu-

Frene bastı. Takibini durdurdu çünkü.

Seni piç... Beni bir tuzağa , değil mi? Adam Alina'yı çok kolay takip etmişti. Kulübeye çok kolay girmişti. Shayne'i yendi. Fallon'a gelince, o haydutu bulmak için durmamıştı ama o pislik hâlâ kulübede olmalıydı.

Shayne'i canlı bıraktın. Fallon'u da canlı bıraktın mı? Fallon hayattaysa ve polisler akın akın geldiyse, *Fallon onları bana yönlendirecektir.*

Boğazında bir hırıltı gümbürdedi. Erkek arkadaşı onu takip etmesini istiyordu. Shayne'in ona itirafta bulunduğu, takviye kuvvetlerin geldiğini söylediğine dair hayatı üzerine bahse girebilirdi. Shayne değilse bile Fallon. Fallon acı çektirmeye bayılırdı ama hıyar buna dayanamazdı.

Seni kovalamaya devam edersem, beni doğruca polislere mi götüreceksin?

Ya da kovalamaya devam ederse, o avlanırken polisler kulübesine üşüşecek miydi? Fallon'u bulurlar mıydı? Onu konuşturabilecekler miydi?

Arabayı döndürdü ve kulübeye doğru geri döndü. Alina'nın nereye gideceğini biliyordu. *Eve, babasına koşacaktı.* Onu tekrar yakalayabilirdi.

Polislerin -ve bu erkek arkadaşının- onu yakalayamayacağından emin olmalıydı.

Kulübeye geri döndü. Arabasını gıcırdayarak durdurdu. Torpido gözünden yeni bir bıçak alıp belindeki boş kılıfa sokmak için hızlıca bir an ayırdı. Hazırlıklı olmak işe yarıyordu. Ve dışarı atladığında... "*Fallon!*" diye bağırdı. Çığlık etrafında yankılanıyor . Kar daha sert yağıyordu. Artık o kadar güzel değil. Sadece bir acı

kıçında. Zemini araştırmak için telefonunun ışığını kullandı. Taze kar yakında izleri kapatacaktı ama...

Şurada. Bir bot izi. Derin. Geniş. Bir tane daha. Bir tane daha. Ağaçlara doğru gidiyor.

Ama...

Farklı ayak izleri de vardı. Başka bir set. Daha da büyük. Ayrıca ağaç çizgisine doğru

ilerliyor. "Fallon!" Bu sefer

bir kükreme. Ve.. "İmdat!"

Zayıf bir çığlık.

Çığlığa doğru havalandı. Soğuk öfke kanına sızmış, içini üzerine yağan kar kadar soğuk hale getirmişti. Hedefine yaklaştığında bir çırpınma sesi duydu.

Işığı yerde kıvranan ve debelenen figürün üzerine düştü. Fallon. Elleri arkadan fermuarla bağlanmış ve ayak bilekleri birbirine kilitlenmişti.

Fallon ışığa bakarken başını yukarı kaldırdı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu bağlı adama.

"Onun... ucube erkek arkadaşı! Bizi takip etti." Yine de kelimeler birbirine karışmıştı.

Adamın çenesi görünmüyordu. Dudaklarından kan damlıyordu. Bir dişi eksik miydi? Öyle . "Hastaneye... ihtiyacım var!" Fallon

tersledi. "J-jaw..."

Evet, yaklaştıkça Fallon'un çenesi daha da . "Nasıl oldu da Seni takip mi ediyor?"

"Yardım edin-"

"Sana yardım edeceğim," diye yatıştırdı. "Sadece neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum. Diğer kaçırmalar sorunsuzdu. Ama bu sefer değil. Bu kadın." İçlerinde en kolay av olması gereken bir kadın. "Onu yatak odasından mı aldınız? Sana söylediğim gibi mi?"

"Biz... onu dışarıda
gördük." "Evinin dışında
mı?"

"İzliyorum. Stalker."

Omuzları gerildi. Fallon'un ağzından az önce kan akmıştı.
Neredeyse ona dokunacaktı.

Fallon oturmayı başarmış ama ayağa kalkamamıştı. Ayağa
kalkmaya çalışıyordu ama her seferinde tekrar karın içine düşüyordu.

"Alina uyurken erkek arkadaşının dışarıda evi gözetlediğini mi
söylüyorsun?"

Sarsıntılı bir baş sallama.

"Ve bu senin için tehlike işaretleri oluşturmadı mı? *Beni arayıp* neler
olduğunu anlatmanız gerektiğini düşünmediniz mi?"

"Biz... onları bir randevuya çıkarken gördük. İlk başta gece
kalacağını düşünmüştüm. Ama onun evinden ayrıldı..." Hâlâ sahip
olduğu dişleri takırdıyordu. Kelimeler kalınlaştı.

Konuşmak son derece zor, hatta acı verici olmalıydı.

Çene.

"Geri geldi. İzledi..." "Ve sen
kürtaj olmadın."

Fallon'ın yakınındaki karın üzerine kan damladı. "Sen... delirmiş olurdun."

Fallon'ın önünde diz çöktü. "Alina gitti. Shayne öldü. Sence şu anda nasıl hissediyorum?" Ellerini kaldırdı. Fallon'un kırık çenesinin altında kıvrıldı.

Fallon acı içinde tısladı. "Sh-Shayne öldü mü? O pislik öldürdü-"

Yakınına eğildi ve Fallon'un kulağına fısıldadı, "Hayır, bunu ben yaptım." Sonra geri çekildi ve Fallon'un gözlerinin içine baktı. "Ve seni de öldüreceğim."

Fallon çığlık atmak için ağzını açtı.

Buna izin veremem.

Işıklar dikiz aynasından kaybolmuştu.

Bu takip edilmedikleri anlamına gelmiyordu. Kurnaz herifin farlarını kapattığı anlamına da gelebilirdi. *Yaklaştığını görmemek benim için daha iyiydi.* Ama yollar çok virajlı ve keskindi. Karanlıkta yarışmak neredeyse intihar olurdu.

Alina polisleri aramıştı. Görevli ilk başta bunun bir eşek şakası olduğunu düşünmüştü. Boş ver bu saçmalığı. Kayıtları hemen düzelteceklerdi.

Sevk memuru kenara çekmelerini istemişti. Yetkilileri beklemelerini.

Tekrar söylüyorum, siktir et bu saçmalığı.

Midas gaz pedalını hiç bırakmadan sürmeye devam etti. Daha fazla

Alina ile kulübe arasında ne kadar mesafe olursa o kadar iyiydi. "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?" diye sordu sessizce.

Dişlerini o kadar sıktı ki çenesi ağrıdı. "Yapamazsın."

"Sen benim hayatımı kurtardın! Sana borcumu kesinlikle ödemeliyim." Eli . Yumuşak parmakları adamın üst kolunda gezindi.

Orada müthiş bir çürük vardı ama acı yüzünden irkilmedi. İrkildi çünkü kadının dokunuşu onu tedirgin etmişti. Hayır, sinirlenmek doğru kelime değildi. Onun dokunuşu kendini farklı hissetmesine neden olmuştu. Tedirgin. Sert. *Vahşi*.

" nereden biliyordun?"

Çünkü evinin hemen dışındaydım. Çünkü baban beni seni korumam için tuttu ve ben bu işi hiç de iyi yapmadım. "Alina, sana bazı şeyler söylemem gerekiyor." Aslında babasını araması gerekiyordu. "Baban," diye başladı.

"O bilmiyor!" Kadının eli ondan uzaklaştı. "Onu aramam gerek. Ona iyi olduğumu, beni kurtardığını söyle-"

"Kaçırıldığını biliyor." Ryker onun iyi olduğunu bilmiyordu, henüz değil. "Ama senin elimde olduğunu ona bildirmem gerekiyor."

"O... biliyor mu?"

"Onu ben aradım." Acımasız. *Ve polislerin karışmasını istemedi. Ama şimdi onları buraya getirdik, yani baban çok kızacak.*

İleride mavi ışıkların parladığını gördü. Polisler. .
Sonunda.

"Güvenlik," diye fısıldadı. Belli ki o da polisleri görmüştü. "Her şey yoluna girecek."

O kadar ileri gitmezdi. Aslında, tam tersini düşünüyordu.

Kaçıranlar gözaltında değil.

"Bana 'patronlarının' geleceğini söyleyip durdular," diye açıkladı Alina birden. "O gelmeden önce beni dışarı çıkardın." Sözleri titriyordu. "Sence bana ne yapardı?"

Yanıp sönen mavi ışıklar daha parlaktı. Daha yakın. "O sana hiçbir şey yapmayacak." Midas yoldan çekildi. Tehlike ışıklarını yaktı. Plan buydu. Görevli, polislere yaklaştığında onlara sinyal vermek için dörtlülerini yakması gerektiğini söylemişti. "Yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Ama ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. Kim olduğu hakkında. Neden onun hayatında olduğunu.

Ona doğru döndü. "Alina..." Kahretsin, neden bu onu incitecekmiş gibi hissettiriyordu? Kadınla daha yeni tanışmıştı. Piste girip onu buzun üzerinde dönerken gördüğünden bu yana tam yirmi dört saat geçmemişti. Dönüyor, sonra düşüyordu.

Alina'nın düşmesini istemiyorum.

Polis arabaları gıcırdayarak durdu. İlk araçtan iki üniformalı polisin atladığını ve onlara doğru koştuğunu gördü.

Alina onun elini tuttu. "Beni bırakma?"

Parmakları onunkilere dolandı. "Böyle bir şey olmayacak." Ama er ya da geç ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı.

Alina, ben senin yeni erkek

arkadaşın değilim... Ben senin

korumanım.

Daha ilk günden işi yüzüne gözüne biri.

YEDİNCİ BÖLÜM

Onun yanından ayrılmamıştı.

Alina Midas'a hızlı bir bakış attı. Ambulansla hastaneye götürülürken yanında kalmıştı. İhtiyaç duymadığı bir yolculuktu çünkü *iyiydi*. Sadece morarmıştı. Bu arada, yırtıkları olan oydu. Araba çarpan oydu. Ambulanstaki sağlık görevlisinin söylediğine göre en az iki kaburgası zedelenmişti.

Ama Midas yaraları için tedavi olmayı reddetmişti. Herkesi *ona* odaklanmaya yönlendirmişti.

Ve onun yanında kalmıştı. Büyük, sert, koruyucu.

Gözlerini açtığında onun o dolabın kapısını doldurduğunu görmeyi *hiç* unutmuydu? Milyon yıl geçse de asla.

"Alina!" Babası hastanedeki muayene odasına daldı. Yatağa doğru koştu. Alina bir kenarda oturuyordu, üzerinde kâğıttan bir önlük vardı ve çoraplı ayaklarını endişeyle sallıyordu. Kollarını ona doladı ve sıkıca tuttu.

Babasının omzunun üzerinden Midas'ın gözlerini kıstığını gördü.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı babası, eli daha da sıkılaşıırken. "*Tanrı'ya şükür.*"

Arkasından bir hemşire telaşla içeri girdi. Ayak sesleri üzerine babası Alina'yı bıraktı ve hemşireyle yüzleşmek için döndü. "Yalnız kalmamız gerek!" Bir emir.

Babası hastanelerde emir vermesi gereken kişinin kendisi olmadığını anlamış mıydı?

Hemşire ona göz kırptı. "İlgilenmem gereken bir hastam var." Güzel. "Ben onu kontrol ettikten *sonra* size zaman ayırabilirim."

Babası hemen Alina'ya baktı. Elini kaldırdı ve parmakları Alina'nın çenesinde gezindi. "Kırabilirdi."

Olabilirdi. Yapmamıştım. "Sadece biraz ağrıyor." Başının ön tarafı da öyleydi - ön kapıya çarptığı yer. Onu muayene eden doktor beyin sarsıntısı geçirdiğini söylemişti. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca birinin ona göz kulak olması gerekiyordu.

Midas bu iş için hemen gönüllü olmuştu.

Beyin sarsıntısı geçirmemiş gibi mi? Ona bir araba çarpmıştı. "Baba, Midas'ı muayene ettirmelisin." Bu kadar maçoluk yeter. *Araba çarpmış.*

Hemşire telaşla yaklaştı. Midas'a düşünceli bir bakış attı.

Kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde muayene masasının yanında durmaya devam etti.

Hemşire Alina'nın hayati değerlerini kontrol etmeye başladı. Bu işlemi daha kaç kez yapacaklardı? Bu üçüncü seferdi. Dördüncü mü? "Ben *iyiyim*," diye hemşireye güvence verdi. "Ama Midas'ın yardıma ihtiyacı var. Gözünün üzerindeki kesiğe dikiş atılması gerekebilir. Kaburgaları kırılabilir." Onun korkusu da buydu. Çürük değil de kırık olmalarından.

Midas omuz silkerek, "Sadece morarmış," dedi. "Ve kesiğin kanaması durdu. Birkaç sıyrık için tedaviye ihtiyacım yok."

Onun yaptığı gibi mi?

"Çok daha kötülerini yaşadım," diye temin etti Midas onu. "Bu bir anlaşma değil."

Hemşire boğazını temizledi. "Polis koridorda bekliyor. Size soracakları başka sorular da var."

Öyle olduklarından emindi. Ancak Alina onlara cevap verebileceğini düşünmüyordu. Neden kaçırıldığını bilmiyordu. Onu kimin kaçırdığını da bilmiyordu. Tek bildiği hayatta olduğu için minnettar olduğuydu.

Midas'a minnettarım.

Ryker, "Lütfen polisler içeri girmeden önce bana kızımla bir dakika izin verin," dedi. Sesi daha az talepkârdı. Daha çekiciydi.

Hemşire başıyla onayladı ve dışarı çıktı.

Babası önce Alina'ya, sonra Midas'a baktı. Alina'dan döndü ve Midas'a doğru yürüdü. Ryker uzandı ve elini Midas'ın koluna doladı. "Senin en iyisi olduğunu biliyordum."

Gözlerini kırptırdı.

"Onları ortadan kaldırdın mı?" Düşük.

O kadar alçaktı ki, belki de yanlış anlamıştı. Çünkü babası onu kaçıran adamları Midas'ın *öldürüp öldürmediğini* sormamış mıydı?

Midas babasının elinden kurtuldu ve Alina'ya doğru ilerledi. Sadece birkaç adım uzaktaydı ama neredeyse dokunacak kadar yaklaşmıştı. Kehribar rengi gözlerini Alina'nın yüzüne dikti. "Gerçekten konuşmamız gerek."

Polisler konuşmak istedi.

Babası konuşmak istedi.

Şimdi de Midas.

Başını salladı.

Babası Midas'ın ardından, "Durumun ne olduğunu bilmem gerek," diye ekledi. "En kısa zamanda avukatlarımı bu işe dahil etmeliyim. Gerçi, kahretsin, sana polislerin karışmasını istemediğimi söylemiştim. Beni dinlemeliydin. Bu her şeyi çok daha basit hale getirirdi. Sorunu ortadan kaldırabilirdim."

Kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu. Ne oluyordu?

Midas tam önünde duruyordu. "Derin nefes almalısın."

Tuttuğu nefesi serbest bıraktı. Nefesini tutmaya ne zaman başlamıştı ki?

"Güvendesin, Alina. O piçler hücrelere kapatılana kadar seninle kalacağım."

"*Hâlâ hayattalar mı?*" Babasının nefesi kesildi. "Ama sana söylemiştim-"

Kapı çalındı. Sarı saçlarını gevşek bir topuz bir kadın kafasını içeri uzattı. "Alina Bellamy?"

Alina başını salladı.

"Ben Dedektif Joyce Meriam." Kapıyı iterek tamamen açtı. Arkasında uzun boylu, esmer, geniş omuzlu bir erkek duruyordu. Yoğun bakışlarıyla etrafı süzdü. "Bu da ortağım, Dedektif Calvin Booker."

Calvin başını öne eğdi. Kahverengi gözleri Alina ve Midas'ın üzerinde gezindi.

Joyce hafif dostane bir ses tonuyla, "Davanıza atandık," diye devam etti, "ve birkaç sorumuz var."

Alina'nın dudakları aralandı.

"Kızım çok çetin bir sınavdan geçti," diye tersledi babası iki dedektifin yoluna doğru ilerlerken. "Hâlâ doktorlar tarafından muayene ediliyor. Onu sorgulamanın zamanı *değil*. Onu kaçıran adamları yakalamak için dışarıda olmanız gerekmiyor mu?"

"Oh, o adamları yakaladığımızı düşünüyoruz," dedi Joyce. Alina ve Midas'ı incelemeye devam edebilmek için yanlarından geçerken bile dudaklarını büzdü. "Onlar için endişelenmeyin. Başka kimseye zarar vermeyecekler." Parlak mavi bakışları Midas'a kaydı. "Midas Monroe. Seni çok iyi tanıyorum."

Dedektif neden Midas'ı tanıyor olabilirdi ki? Alina'nın başı ağrıyordu ama kapıya çarptığından beri ağrıyordu.

Dedektifin sözleri üzerine Midas yüzünü kısmen dedektiflere döndü.

"Müdahale eden memurlara Alina'yı kaçıran iki kişiyi güvence altına aldığınızı söylediniz." Joyce ona doğru yaklaştı. "onları bağlamak için araçlarının arkasında bulduğunuz kablo bağlarını kullandığınızı belirtmişsiniz."

"Evet." Düz bir yanıt. "Yine de subaylar geldiğinde adamların hâlâ kulübede olup olmayacağından emin değildim."

"Oh, oradaydılar," diye temin etti Calvin onu. "Tam olarak üniformalılara söylediğin yerde. Kızıl saçlı olan kulübenin içindeydi. Diğeri ise ormanda, kuzey tarafındaki ağaç sınırının hemen ötesindeydi."

Alina rahatlayarak nefes verdi. "O zaman sana patronlarından bahsedebilirler."

Bütün gözler ona kilitlendi.

Dudaklarını ıslattı. "Bana zarar vermemeleri gerekiyordu." Eli çenesinin üzerinde gezinmek için kalktı. "En azından çok fazla değil. Patron yüzünden. Onu bekliyorlardı. O da oraya gidiyordu." Bakışları Midas'a kaydı. "Ama Midas beni önce yakaladı. Beni oradan çıkardı. Beni ormana taşıdı ve güvenli bir yere götürdü." Kızın eli uzandı ve onun elinin üzerinde kıvrıldı. "O benim hayatımı kurtardı."

"Uh, huh. Seni kurtardım..." Joyce biraz daha yaklaştı. "Ve seni kaçıran iki adamı öldürdü mü?"

Alina'nın çenesi düştü. Çenesini kapatması ve "Ne?" diye soluk soluğa kalması bir anını aldı. Dedektifler yanılıyordu. Başını salladı. "Hayır, hayır, Midas kimseyi öldürmedi!"

"Avukatlarım gelene kadar tek kelime daha etme," diye çıkıştı babası. "Sen değil, Alina. Sen değil, Midas." Polisleri işaret etti. "Benim kızım bir kurban. Koruması ise bir kahraman. Onun hayatını kurtardı. Sorularınız bekleyecek. Ben-"

Babası daha fazlasını söyledi. Tam komuta modundaydı ama Alina onu duymadı. Bir kelimeye takılıp kalmıştı.

Bodyguard.

Babası yanılıyordu. Ya da belki yanlış duymuştu. Midas onun koruması değildi. Belki de babası erkek arkadaşı demek istemişti.

Ama...

Bir kez çıktık. Babamın o randevudan haberi yoktu.

Ona bundan kesinlikle bahsetmemiştii.

Başındaki ağrı daha da arttı.

Elini Midas'ın elinden çekmeye başladı.

Eli döndü. Onunkini yakaladı. Sıkıca tuttu. "Alina."

Bakışları ellerine düşmüştü. Şimdi tekrar adamın yüzüne kaydı.

"Alina, sana her şeyi açıklayacağım," diye yemin etti. Kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Bana güvenmene ihtiyacım var."

Joyce boğazını temizledi. "Eğer o senin gözetimin altında tutulduysa, koruma, o zaman işinde başarısız olmuşsun gibi görünüyor."

Yine o kelime. Koruma. "O pistin güvenlik şefi," diye ağzından kaçırdı Alina. Güvenlik şefi, onun kişisel koruması olduğu anlamına gelmiyordu. "Herhangi bir işe düşmedi. Ben evdeydim. Uyuyordum." Diğer polisler bu bilgiyi daha önce de vermişti - kaçırıldığında neler olduğunu anlatmıştı ama yine anlatacaktı. Belli ki bir kafa karışıklığı vardı. "Yatak odamın kapısının açıldığını duydum. Evde birinin olduğunu anladım ve . Üzerime geldiler ve ben de karşı koymaya çalıştım." Bir an için o anın dehşeti onu sardı.

Babası tekrar onun yanına koştu. Elini Midas'ın elinden çekti. "Alina."

Başını ona doğru çevirdi.

"Avukatı bekleyin," ısrar etti.

Ama yanlış bir şey söylemiyordu. "Lambayı tuttum. Mücadele ettim. Onlar daha güçlüydü." Kelimeler dışarı çıkmak istiyordu. Onları durdurmaya çalışmadı. *Yanlış bir şey söylemiyorum.* "Ön kapıya doğru koşmaya çalıştım." Bir şey söylemişlerdi. Alın

kaşlarını çattı. Hareketsiz duran Midas'a baktı. "Birinin evi izlediğini söylediler."

"Öyleydim," dedi Midas ona. "Sokaktaydım. Yatak odanızdaki ışığın yandığını ve sonra söndüğünü gördüm. Doğru gelmedi, ben de ön kapınıza gittim. Kapıyı çaldığımda cevap vermedin."

Babası küfretti.

Calvin tek kaşını kaldırdı. "Üniformalar şimdi onun evinde. Görünüşe göre ön kapısı kırılarak açılmış."

"Elbette." Midas'tan kolay bir cevap. "Tekmeledim. İçeri girip ona ulaşmam gerekiyordu. İçeri girdiğimde onu arkadan götürdüklerini fark ettim. Onu aramaya başladım. Çok karanlıktı. Tam arabaları üzerime doğru gelirken döndüm."

Gözleri sıkıca kapandı. "Midas'ı vurdular." Tanrıya şükür onu öldürmemişlerdi. Kalbi göğsünde sarsılıyor gibiydi.

"Sana bir araba mı çarptı?" Joyce boğazını hafifçe temizleyerek açıkladı. "Yani, neredeyse çarpıyordu ya da gerçekten *çarptı*-"

"Kaputun üzerine atladım," dedi Midas ona kesin bir dille. "Araca bir takip cihazı yerleştirecek kadar uzun süre tuttum. Kaputun üst kısmının altına, ön cama yakın bir yere sakladım. Sürücü frene bastı, ben uçtum ve onlar da beni geride bıraktıklarını sandılar." Bir duraklama. "Yanıldılar. Kovaladım. İki adamı etkisiz hale getirdim. Onu kulübeden çıkardım çünkü takviye birlikler geliyordu."

Alina iki dedektifin uzun uzun baktığını gördü.

"Ve bu süre zarfında polisi aramayı düşünmediniz mi?" Joyce'tan dikkatli bir soru.

"*Yeter,*" diye bağırdı Ryker. "Bu ses tonundan hoşlanmıyorum. Yapıyor gibi görüldüğünüz imalardan hoşlanmıyorum. Adam belli ki *kızımı kurtarmakla* meşguldü."

Alina dedektifin ne ima ettiğinden emin değildi. Belki geçirdiği beyin sarsıntısından ya da şoktan kaynaklanıyordu ama çok şey kaçırdığını hissediyordu.

Koruma gibi *mi*? "Neden evimin dışındaydın?" Alina Midas'a sordu. "Bir şey mi unuttun?" Ya da belki de ona geri dönüyordu. O tutkulu öpücüğü paylaşmışlardı ve Alina daha fazlasını istemişti. Belki o da istemişti.

Yine de tuhaf. Öpücük çok uzun zaman önceydi. Ama o andan bu yana sadece saatler geçmişti.

Gece her şeyi çarpıtmıştı.

Midas'ın ağzının yanındaki belli belirsiz çizgiler derinleşti.

"Evde olsaydın," diye çenesini kaşdı Calvin, "bu çok daha etkili olmaz mıydı? İçeride olsaydınız kaçırılmazdı. Müvekkiliniz içerideyken ve siz arabanızda kamp kurmuşken onu yakından takip etmenin son derece zor olduğunu tahmin ediyorum."

"Ben onun müşterisi değilim," diye Alina.

Calvin kaşlarını çattı. "Midas Monroe zengin ve ünlülerin koruması olarak tanınır."

Kâğıt önlük birdenbire tenine çok sert göründü. Ve oda daha da soğumuştı. Hastaneler her zaman soğuk olurdu ama bu soğukluk farklıydı.

"Senin ünlü biri olduğunu düşündüm, Alina
-Sana Alina dememin bir sakıncası var mı?" Calvin sordu.

Ona ne dediği umurunda değildi. Alina başını salladı.

"Midas'ı koruma için tuttuğunuzu sanıyordum. Yoksa neden gecenin bir yarısı evinizin dışında olsun ki?"

"O... o pistteki güvenliği denetliyor." Onlara bu kısmı zaten anlatmıştı.

Calvin dudaklarını büzdü. "Yaptığı şey bu mu?" Bakışları babasına kaydı. "Bu hikâyeye mi bağlı kalacaksın? Bu konuda kendini iyi hissediyor musun?"

Babasının yüzü karardı. "Avukatlarım gelene kadar size hiçbir şey anlatmayacağım."

Avukatlar, çoğul olarak, çünkü babasının her zaman hazırda bekleyen bir avukat ordusu vardı.

"Kızım büyük bir badire atlattı," diye devam etti Ryker hışımla. "Güvende olduğu için şanslıyım. Onu kaçıran adamlara gelince-"

"İki ölü adam mı?" Joyce araya girdi. "Kulübede bulunan - bu arada hala fermuarlı ama *ölü olan* - adamlar mı? Ne olmuş onlara?"

Midas çok yavaş bir şekilde başını çevirerek doğrudan kadın dedektife baktı. "Onları canlı bıraktım."

Yüzünü buruşturdu. "Bundan *emin* misin? Gergin bir durum. Tehlikeli anlar. Müvekkilinizi kaçırmışlardı. Onu geri almak için çaresizdin. Yolunuza çıktılar. Seni kötü gösterdiler. Sahip olduğun mükemmel koruma ününü mahvettiler. Sen de öfkeni serbest bıraktın."

"Midas benim korumam değil," dedi Alina. Masadan aşağı atladı. Dizleri bükölme tehlikesi geçirdiğinde kenara sıkıca tutundu. Dizlerinin kendini toparlaması gerekiyordu. "Ve o *kimseyi* öldürmedi. Kızıl saçlı adam, onu bıraktığımızda hayattaydı."

Joyce başını sağa doğru eğdi. "Bundan emin misin?"

"Evet, Midas nabzını kontrol ettiğini söyledi. Adam yere yığılmıştı, elleri bağlıydı..." Kendi ellerine baktı. Çiğ bileklerinin etrafındaki bandajlara. Alina kendini dedektiflere odaklanmaya zorlarken yutkundu. "O yaşıyordu. Midas ve ben hemen dışarı çıktık. Midas kimseyi öldürmedi."

"Yani..." Calvin bir kez daha çenesine vurdu. "Adamın göğsünden çıkan bıçak için endişelenmedin mi? Bu senin için bir endişe kaynağı değil miydi? Bütün o kan?"

Ağzı açıldı. Kapandı. "Ne bıçağı?" Hayır, hayır, . Başını salladı. "Hiç kan yoktu. Göğsünde bıçak yoktu."

Dedektifler birbirlerine baktılar.

Sessizce iletişim kurmaya devam ettiler ama bunun için durmak için. "Beni dinle," diye yükseldi Alina'nın sesi. "Göğsünde bıçak yoktu. Sanırım bunu fark ederdim. Tabii o sırada *stresliydim*." Dehşete kapılmayı dene. "Ama bir bıçağı gözden kaçırmak zordur." Midas'a yaklaştı. Onun arkasını kolladığını bilmesi gerekiyordu. "Midas o adamı bıçaklamadı. Midas onu bayılttı, ellerini bağladı ve sonra Midas beni kulübeden taşıdı."

Joyce'un bakışları tekrar Midas'a kaydı. "Bu da mı senin hikayen?"

"Bu gece kimseyi öldürmedim." Omuz silkti. "Kızıl saçlı öldüyse, bunun nedeni muhtemelen işini berbat etmesiydi. Alina'yı o kulübede tutması gerekiyordu. Başaramadı. Patronu ortaya çıktığında adamın pek heyecanlanmadığını tahmin ediyorum. İyi bir yardımcı bulmak zor, biliyor musun?"

Joyce'un yüz ifadesi şüpheyile doluydu. "İkinci adam da bu yüzden mi ölmüştü? Ormandaki mi? Göğsüne bir bıçak ve kırık bir boyun mu?"

Midas kaskatı kesildi.

"Bize bunu patronlarının da yaptığını mı söyleyeceksiniz? Yoksa o kişiyi zapt etme girişimlerinizde biraz aşırıya mı kaçtınız?"

Alina uzandı ve parmaklarını Midas'ın eline doladı. Gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama umursamadı. Hepsinin Midas'ı desteklediğini bilmesini istiyordu. Onu kurtarmıştı. Ona bir tür suçlu gibi davranılmasına gerek yoktu.

"Birinin boynunu kırmak kolay değil," diye düşündü Calvin. "Hiç de filmlerde ve dizilerde gördüğünüz gibi değil. Çok fazla güç gerektirir. Bazı özel teknik bilgiler. Birinin boynunu öylece yana doğru kıramazsınız. Eğer bir boyun kırarsanız, ne yaptığınızı tam olarak bilmeniz gerekir." Bakışları Midas'ın üzerinde keskinleşti. "Ama sen tam olarak ne yapacağını bilirsin, değil mi? Söyle bana, bu hareketleri sana baban mı öğretti?"

Midas ondan uzaklaştı. Her iki eli de yumruk olmuştu ve Midas onu saran ani öfke dalgasını hissedebiliyordu.

"Ben *hiçbir* şey değilim," diye Midas, "babam gibi. Sakın

benimle ilgili bu hatayı yapmayın."

Babası mı? Ne yapacağını şaşırarak Alina'nın bakışları odanın içinde bir o yana bir bu yana savruldu. Alina neler olduğunu anlamaya çalışırken bakışları bir kişiden diğerine savruluyordu.

"Oh." Joyce'dan. Alina'ya şafak söktüren bir farkındalıkla baktı. "Bilmiyordun, değil mi? Yani, onun kim olduğunu gerçekten ama gerçekten bilmiyorsun." Yüzünde merhamet parladı. "Bunu senden sakladılar, değil mi?" Ağzı gerildi ve Ryker'a tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Aşırı korumacı baba saçmalığı. Kızına ona göz kulak olması için bir koruma tuttuğunu söylemedin, değil mi? Ve eğer korumayı ona söylemeden tuttuysan, bu beni meraklandırıyor, bu kaçırılmanın olacağını biliyor muydun? Eğer öyleyse, nasıl bildiniz?"

Ryker telefonunu çıkardı, ekrana baktı ve başını salladı. "En iyi iki avukatım . Bu tartışma bitmiştir."

"Neden bizi oyalıyorsun?" Joyce'un sesinde hayal kırıklığı kaynıyordu. "Kızınızın kaçırılmasını kimin ayarladığını öğrenmek istemiyor musunuz? Referans verdiği gizemli 'patron' kim?"

Ryker telefonunu cebine geri koydu. Hiçbir şey söylemedi. Midas taşına dönmüştü.

Alina ise kağıttan hastane önlüğünün içinde, el ve ayak bileklerinde bandajlarla orada duruyordu. Çenesini yukarıda tuttu. Omurgasını dik tuttu.

"Tamam. Bizimle konuşma ama söyleyecek başka bir şeyim var çünkü Alina'nın *birinden* bazı gerçekleri duymayı hak ettiğini düşünüyorum." Joyce Midas'ı işaret etti. "Bu adam zenginleri koruyarak hayatını kazanıyor ve

Ünlü. Bu saçmalık değildi. Birçok elit çevrede, sektördeki en iyi koruma olarak bilinir. Alina, sanırım babanın hesaplarını incelersek, yakın zamanda Bay Midas Monroe'ya çok büyük miktarda para ödediğini göreceğiz. Adamın hizmetleri kesinlikle ucuz değil." Nefes verirken yanakları şişti. "Yine de, gecenin senin için nasıl geçtiğini düşünürsek, ona sahip olduğun için şanslı olduğunu söyleyebilirim."

Calvin, "Ölen iki adam o kadar şanslı değildi," dedi.

Kıyafetlere ihtiyacı vardı. Gerçek kıyafetlere. Yoksa belki de hastane önlüğüyle çıkıp gidecekti. Alina kaçmak istedi.

"Ama sana yakın olan insanların hayatlarını biraz daha derinlemesine araştırmalısın. Midas'ın epey bir geçmişi var." Joyce yüzünü buruşturdu. "Seni kaçıranlardan birinin ölüm şekli düşünüldüğünde pek de iyi görünmeyen bir hikaye."

Midas dedektiflere doğru adım attı. Küçük hastane odası onun hareketleriyle daha da küçüldü. "Ben kimseyi öldürmedim. Yine de baştan çıkarıcı olduğu kesindi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Ryker.

"Adamları fermuarlı bıraktığımda hayattaydılar. Patronlarını ara.
-"Katil o."

Kapı sallanarak açıldı. Takım elbiseli, kravatları eğri büğrü ve saçları yamuk iki adam içeri doluştu. "Geldik Bay Bellamy!"

Avukatlar.

Alina onlara pek dikkat etmedi. Midas tekrar ona doğru dönmüştü. Yüzü çok sert, esrarengiz bir maske gibiydi. "I

Onları öldürmedim," dedi, sesi alçaktı. Alçak ve çok derin.

Başını salladı.

"Ama..." Burun delikleri alevlendi. "Senin koruman olmak için tutuldum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ryker'ın malikânesinde kalmaktan hoşlanmıyordu. Midas ve Alina misafirhanede kalıyor olsalar bile, onu tamamen kontrol edebileceği bir yerde güvence altına almayı tercih ederdi.

Misafirhane küçük değildi. Hiçbir şekilde değil. Alina aslında ikinci kattaydı. Duş almaya gitmişti. Temiz giysiler giymeye. Midas çoktan değişmişti. Yeni kot pantolon. Eski tişört. Aynı yıpranmış ayakkabılar.

Güneş doğmak üzereydi, ama Alina'nın biraz uyumasını çok istiyordu.

Polisler, avukatların rağmen onları bırakmaya hazır değillerdi. Daha doğrusu Midas'ın gitmesine izin vermek istememişlerdi. *O serserileri ben öldürmedim.* Ama gerçekten baştan çıkarılmıştı.

Ve içlerinden birinin boynunun kırık olduğu gerçeği? Sanki bu bir mesaj gibi görünmüyor muydu? Midas'a şahsen gönderilen bir mesaj.

"Sana polisleri bu işin dışında bırakmanı söylemiştim." Ryker şöminenin önünde durdu. Sırtı Midas'a dönüktü. "Neden emirlerime uymadın?"

"*Kaçırılma* olayı olduğu için mi?" Adam bunu nasıl anlamadı? "Kulübede bize patronlarını gösterebilecek iki adamım bağlı olduğu için mi? Çünkü patronu kulübeye giderken gördüğümünden oldukça emindim ama Alina'yı korumak için orada olan tek kişi ben olduğum için peşinden gidemedim?"

Ryker kıvrılan alevlere bakmaya devam etti. "Sence ben

yukarı."

"Kesinlikle." Midas yumruğunu çekmedi. Hiç . "Onlar ben dışarıda arabamda otururken onu öldürebilirdi. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Ryker'ın omuzları kamburlaştı. "Amaç Alina'yı öldürmek değildi." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü amaç bana işkence etmektir." Ryker ona doğru döndü. "Alina artık senin ne olduğunu biliyor."

Ne. Kim değil. Boş ver onu. O bir şey değildi.

"O... zor biri haline gelebilir."

Bir merdiven gıcırdadı. Sese doğru bakmadı. "Alina'yla başa çıkabilirim. Zor olan benim işim."

Ryker'ın gözlerinde şaşkınlık -ve rahatlama olabilecek bir şey parladı. Tıpkı Alina'nınki gibi koyu renk gözler. "İşe devam etmek niyetinde misin? Olanlardan sonra bile mi?"

Ne olmuştu? Oh... "Polislerin iki adamı öldürdüğümünden şüphelenmesi gibi küçük bir meseleden mi bahsediyorsun?"

Ryker ona baktı.

"Onları ben öldürmedim." *Öldürmemi istemene rağmen.* Aralarında konuşulmayan bir bilgi vardı. "Onlar angarya işçilerdi. Onları öldürmek patronu bulmamı zorlaştıracaktı. Onun kaçırılması emrini veren adamı istiyorum."

Ryker'ın gözleri büyüdü. "Sanki onu avlayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

Evet, Midas'ın yapmak istediği de tam olarak buydu. "Ben iyi bir çoklu görev adamıyım. Alina'yı koruyabilir ve onun kaçıırılması emrini veren pisliğin peşine düşebilirim."

"O... o gidecek. Bir daha onun peşinden gelmeyecek."

Kendinize bunu söylemeye devam edin. "Belki. Belki de değildir. Her iki durumda da, adamın öylece karanlığa karışıp gitmesine izin vermeye niyetim yok. Ona yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Ryker bir elini saçlarının arasında gezdirdi. O el biraz titredi. "Sen korursun. Senin olayın bu. Koruma. Koruma işi. Suçluları *avladığına* dair bir şey duymadım."

"Ne diyebilirim ki? Ben sırlarla dolu bir adamım." Aynı zamanda bağlantıları olan bir adamdı. "Bana yardımcı olabilecek bazı tanıdıklarım var. Çok uzun zamandır suçluları avlama konusunda uzmanlaşmış biri." Aslında hâlâ öyle.

Memphis Camden takviye kuvvetlerle birlikte çoktan aşağı uçuyordu. Belki de adam o kadar da orospu çocuğu

değildi. "Onu avlamamı istemiyorum."

Korku bu sözlerin içinde titriyordu. "Ne istiyorsun o zaman? Kızının peşinden tekrar gelmesini mi? Onu bir kez daha almasını mı?"

Ryker ona doğru ilerledi. Bir adımdan daha az bir mesafede durdu. "Onu bulabilecek başkaları da var. Senden tek istediğim Alina'ya yakın durman. Onun gölgesi ol. Yıllar boyunca diğer muhafızlara yaptığı gibi seni ekemez. Artık korkuyor. Onun yanında kalmana izin verecektir."

Korkmak, Alina'nın hissettiklerini tam olarak karşılamıyordu.

"Sen onu koru. Ben tehdidin ortadan kaldırıldığından emin olacağım. Sadece, ben sana onu terk etmen için izin verene kadar onunla kalmanı istiyorum."

Adam neredeyse değerliydi... Midas'ın emirlerine körü körüne uyacağını düşünmesi. Değerli. Aptalca. Hayalperest. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Ne?"

"Kaçırılma hakkında bir uyarı almıştın, değil mi?" Ryker yutkundu. "Geç oldu."

"Teknik olarak daha erken. Biraz daha bekleyin, güneş doğacak."

Midas bir durakladı. "Neden polislerin olaya karışmasını istemedin?"
Sessizlik.

Midas itti, "Neydi o? E-postayla gönderilen bir tehdit mi? Gizemli bir şekilde ortaya çıkan bir mektup mu? Polisi ararsanız öleceği konusunda uyarıldınız mı?"

Ryker irkildi.

Ödeştik. "Ölmüyor," diye yemin etti Midas. "Bundan emin olabilirsiniz."

Ryker topuklarının üzerinde döndü ve ön kapıya doğru yürüdü. "Onunla bu evde mi kalacaksın?"

Sadece o dinlenene kadar. Sonra ikisi için de daha iyi bir yer bulacaktı. Zaten aklında mükemmel bir yer vardı. "Alina'yı terk etmek gibi bir planım yok."

Ryker kapıda durakladı. Karanlık merdivenlere baktı. "Kızımın tehlikede olmasını asla istemem."

"O zaman belki de tüm kartlarını masaya koymalısın." Ve eğer Ryker bunu yapmazsa, Midas gerçeği kendi başına bulacaktı.

"Sanırım hesabınızı kimin kestiğini unutuyorsunuz."

Merdiven yine gıcırdadı.

Midas yer onun geri dişler birlikte. "Ve I düşünmek sen

Tabii bunu umursadığımı varsayarsak."

Ryker'ın başı ona doğru döndü.

"Şunu anlamalısınız. Kaçırma emrini veren adamı bulacağım. Kimse benim mükemmel sicilimi bozamayacak ve çekip gidemeyecek." Ama bu onun koruma siciliyle ilgili değildi. Tamamen saçmalık.

Alina'yla ilgiliydi.

Alınıyor.

Yaralandım.

Bir dolaba kilitlemiş.

Dolabın kapısını açtığında yüzünü kaplayan mutlak dehşetle ve onun yüzünü gördüğünde gözlerini dolduran umutsuz umutla ilgiliydi.

Ryker sert bir sesle, "Yerine başkası bulunabilir," diye uyardı.

Midas güldü. "Hayır. Yapamam. Benim gibi başka kimse yok. Ama birini bulmaya çalışırken iyi şanslar." Bir süre . "Ben onu geri aldım. Onu sana bu kadar çabuk geri getirebilecek başka birini bulabileceğini mi düşünüyorsun?"

Hayır. Gerçek tam da o ağır sessizliğin içindeydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuzlarını yuvarladı. "Belki de ücretlerimin daha yüksek olması ." Bir alay. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu çünkü onu dinleyen tek kişi Ryker değildi.

Bu sözler kesinlikle beni kıcımdan ısıracak. Ama Ryker onun derisinin altına girmişti. Adam Midas'a karşı direniyordu. *Kendi kızı tehlikedeyken.* Midas onu sinirlendirmek istiyordu.

Saçlarını bir kez daha geriye iterken Ryker'ın eli daha da sert bir şekilde titredi. "Kızımı terk mi edeceksin?"

Midas merdiven boşluğuna doğru döndü. "Olmaz. Buranın sahibi olduğunu anlıyorum ama defolup gitmeye ne dersin? Onun dinlendiğinden emin olmalıyım. Sen buradayken bunu yapamaz."

"Ben onun *babasıyım*-"

Midas onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Sorun yok, baba." Alina'nın sesi merdivenlerden aşağı süzüldü. "Güvendeyim ve görünüşe göre paranın satın alabileceği en iyi koruma yatak odamın kapısını koruyor." Merdivenlerden aşağı indi. Merdivenler çıplak ayaklarının altında gıcırdıyordu. Alttan üçüncü basamakta durakladı. Parmakları ahşap trabzanın üzerinde hafifçe gezindi. "Dinlendikten sonra konuşuruz," diye güvence verdi Alina babasına. "Kim bilir? Belki o zamana kadar polisler kaçırılmamı organize eden adamı yakalamış olurlar."

Midas homurdandı. Belli ki polisler ondan daha çok .

Alina alt dudağını ısırdı. "Baba, Dimitri'ye antrenmana gelemeyeceğimi söyler misin? Onu ektiğimi düşünmesini istemiyorum."

Ciddi miydi? Kadın gerçekten de Dimitri şerefsizi için endişeleniyor muydu?

"Sadece biraz dinlenmem gerekiyor, sonra onunla pistte buluşabilirim," diye devam etti Alina.

Hayır, ciddi değildi. Midas kesin bir dille, "Siktir et," dedi.

Alina'nın gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

"Siktir. Bu." Sözlerinin gayet açık olduğunu düşünüyordu. Şaşkın babasına bir bakış attı. "Bugün antrenman yapmayacak. Dimitri'ye dinlendiğini söyle. Bundan hoşlanmazsa benimle uğraşabilir." Ön kapıyı işaret etti. Dur, bir daha düşündüm de, kapıyı işaret etmeyi bırak. İlerledi ve Ryker için kapıyı açtı. *Yola çıkma vakti gelmişti.* "İyi geceler. Günaydın. Her ne haltsa artık. Sorumlumun dinlenmeye ihtiyacı var. Onun güvenliği her şeyden önce gelir, bu yüzden kibarlığı bir kenara bırakıp defolup söylersem beni bağışlayın."

Ryker gözlerini kırptırdı.

Hmmm. Belki de Ryker'a daha önce hiç defolup gitmesi söylenmemişti. Özellikle de teknik olarak sahibiyken. Midas ona, "Her şeyin bir ilki vardır," diye güvence verdi.

Yine yaşlı adam oyalandı.

"İşimi istiyor musun, istemiyor musun?" Midas tersledi.

Ryker sersemliğinden kurtulmuş gibiydi. İleri atıldı ve eşiğin önünde bir an duraksadı. "Onu koruyacak mısın?"

"Onu geri getirdim, değil mi?" Ama açık olsunlar diye ekledi: "Dışarıda olmamalıydım. Alina ile birlikte olmalıydım. Yapabilirsin

Eminim aynı hatayı bir yapmayacağım. Sana yakın olmam gerektiğini . Şu andan itibaren beni onun gölgesi olarak düşün. O nereye giderse, ben de oraya ."

Ryker'ın sert maskesi düştü. "Teşekkür . Onu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim. Sana *borçluyum*. Ödeyebilirim-"

Midas onu misafirhaneden dışarı itti. " konuşuruz." Kapıyı . Kilitledi. Sonra Alina'nın yüzüne döndü.

Hâlâ alttan üçüncü merdivende duruyordu. Ama eli artık tırabzanın üzerinde hafifçe gezinmiyordu. Onun yerine, ölümcül bir şekilde kavrıyordu.

Tamam, yani... "Bağır."

Kaşlarının arasında küçük, sevimli bir çatık belirdi.

Bakışları kadının vücudunu taradı. Alt kısmı hafifçe genişleyen siyah yoga pantolonu giymişti. Büyük boy, gri bir sweatshirt kalçalarına kadar iniyordu. Ayakkabı giymemişti. Ayak parmaklarında koyu mavi oje vardı.

Bakışları tekrar kızın yüzüne döndü. Narin çenesi sertleşmişti ve gözlerinin altındaki koyu lekeler hiç hoşuna gitmemişti. En çok nefret ettiği şey neydi? Çenesindeki morluklar.

Tek kelime etmedi. Kesinlikle onun söylediği gibi yapmadı. Ondan hiç bağırış gelmedi.

Kızdığı zaman konuşmayan bir tip miydi? Sessizlikle arası pek iyi değildi. Midas kendini işaret etti. Sonra da ona. "Çıkarmak ister misin?"

"Neyi çıkarayım?" Duygu yok.

"İkimiz de bana bağırmak istediğini biliyoruz."

Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Kural olarak kimseye bağdırmamaya çalışırım."

Bu onun için iyi bitmeyecekti. Acele etmeden ona yaklaştı. O yaklaştıkça, kadın alttan dördüncü basamağa doğru ilerledi.

"Benden uzaklaşmana gerek yok." Adam ona baktı. "Sana asla zarar vermem."

"Yalancı."

Göz kırpma sırası ondaydı. "Alina, ben-"

"Tanıştığımız andan itibaren bana yalan , değil mi?"

Tamam, en azından ona sessizlik muamelesi yapmıyordu. "Baban gizli çalışmamı istedi."

"Ve genelde yaptığın şey bu mu? Gizli çalışmak? Olmadığın biri gibi mi davranırsın?"

İkisi de dumanla çalışıyordu. Belki de bu konuşma beklemeliydi. "Yorgunsun."

"Evet."

"Dehşete düştüm."

"Dehşet içimi kemirmeye devam ediyor, kesinlikle." Tırabzanı tutmayı bıraktı ve bunun yerine kollarını karnına doladı. "Ama bazı cevapları da hak ettiğimi düşünüyorum."

"Yeterince adil." Ellerini iki yanında gevşek tuttu. "Genelde bu şekilde çalışmam, hayır. Müşterilerim genellikle kim olduğumu ve işimin ne olduğunu tam olarak bilirler; bu şekilde işler daha kolay olur." *Yani söylemiyorsun,*

ilk gün dışarıda arabada oturuyorsun.

Yutkundu. "Tipik olarak mı?"

"Ne yaptığımı bilmeyen ilk kişi sensin. Sana söylemeliyim ki, bu benim için gerçek bir belasıydı."

Alina irkildi.

Evet, bu söylenecek doğru şey değildi. "Sen başımın belası değilsin. İşim baş belası," diye açıkladı Midas.

Nefesini içine çekti. Ve merdivenleri hızla çıkmak için döndü.

Cehenneme kadar yolun var. "Alina!" Kovalamaya başladı. Onu tepede yakaladı. Onu döndürmedi. Onu kollarının arasına aldı.

"Kesin şunu! İndir beni!"

Evet, yine doğru şey değildi. Onu tutmak doğru değildi. Bu yüzden onu gece için seçtiği yatak odasının önüne bıraktı.

-veya gün. Ya da... "Kahretsin." Sert bir nefes verdi. "Söylemek istedim Sen, tamam mı? Babanı bunun berbat bir fikir olduğu konusunda uyarmıştım. Ellerim kollarım bağlıyken çalışmam."

"Ellerin şu anda üzerimde."

Evet, . Omuzlarını okşayarak. Hoppala. "Benim hatam." *"Hala üzerimdeler."*

Bir kez daha, evet. Onları uzaklaştırdı. "Baban senin paten kaymana odaklanmıştı. Her hareketinizi izleyen bir korumanız olduğunu bilerseniz, bunun sizi gerginleştireceğini düşündü." Sanki gergin olmak için bir nedeni yokmuş gibi...

Çenesi kalktı. "Benimle ilgileniyormuş gibi yapman gerektiği kimin aklına geldi?"

Oh, evet. Önünde patlamayı bekleyen mayını . "Dinlenmen gerek."

"Bazı cevaplara ihtiyacım var. Vücudum titremeyi bırakmıyor. Her an biri kapıdan içeri girip bana saldıracak diye korkuyorum ve tanıştığımız andan itibaren bana yalan söylediğini öğrendim." Dudakları birbirine yapıştı. Sonra, "Dinlenmek pek de kolay olmayacak."

"Muhtemelen kanında çok fazla adrenalin dolaşıyor." Midas sesini yatıştırıcı hale getirmeye çalıştı. Bu zor bir başarıydı çünkü sesi genellikle hırlayan bir ayağa benziyordu ve hırlayan ayılar yatıştırıcı değildi. "Yakında bir çarpma hissedeceksin ve ışık gibi söneceksin."

Bir adım daha yaklaştı. "Benimle ilgileniyormuş gibi yapmak aklına geldi mi?"

Kokusu onunla alay ediyordu. Duş almıştı, saçları hâlâ ıslaktı ve yine o tatlı vanilyalı krema gibi kokuyordu. Yenecek kadar güzeldi.

Ve bir ısırık istedi.

Yani zamanı değil. Ama aleti asla mantık dinlemezdi. Ve siki zamanı bir bok için söyleyemezdi.

"Bu senin fikrin miydi yoksa babam sana hangi kılıfı kullanacağını mı söyledi?"

Bakışlarını onun nefis dudaklarından ayırdı. "Senin korunaklı olduğundan bahsetti. Erkeklerle çok fazla deneyimin olmadığından."

ve-"

Yüzü alev alev yanıyordu.

Arka dişleri birbirine çarptı. "Bazen kelimelerle aram çok kötü oluyor." "Hayır, gayet iyi açıklıyor gibisiniz. Babam sana Bana ilgi gösterseydin, hevesimden kendimden geçerdim. Ve gösterdim, değil mi? Daha yeni konuşmuşken sana çıkma teklif ettim." Yanakları da karardı. "Senin için ne kadar uygun."

"Hayır, bu davayla ilgili hiçbir şey uygun değildi. İlk andan itibaren tam bir karmaşa yaşandı."

Alt dudağı titredi. *Titredi!* Az önce bunu yapmıştı. "*Sakin ağla.*"

"Götlük yapma!" Alina hemen geri fırlattı.

"İmkansız. Ben her zaman bir ." Elini kaldırdı çünkü Sol yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzölmüştü ve o tek damla gözyaşını görmek adamın midesine inen bir yumruk gibiydi. "Suçlamalarla ilgili kurallarım var."

"Suçlamalar?"

"Seninle ilgilenmekten ben sorumluyum. Baban müşteridir. Sorumluluk sende."

Kaşları çatıldı. Başını adamın eline çevirdi. Sonra uzaklaştı.

Eli tekrar yanına düştü. "Ben hiç gizli çalışmadım daha önce bir müşteriyle. Normalde babana defolup gitmesini söyledim. Gizli görevde olmak ilk andan itibaren dezavantajlı olacağım anlamına geliyordu."

"O zaman neden yaptın? Hayır, bekle. Dur tahmin edeyim. Sana büyük miktarda para teklif etti, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Sanırım yansıtıyorum," dedi aniden ve omurgası o kadar düz olmaktan çıktı. Omuzları gibi çöktü. "Eskiden bunu çok yapardım. Bir danışman bana - annemin ölümünden sonra bir süre bir kadınla görüştüm - ve bana dedi ki..." Ama Alina'nın sözleri kesildi. "Korkuyorum ve kızgınlım çünkü çok çaresizdim. Tüm bu duygular sana yükleniyor. Sen beni kurtardın." Başını salladı. "Minnettar olmalıyım. Minnettarım. Ama aynı zamanda incindim çünkü..." Düşük bir nefes. "Bu bir yalandı. Özel bir şey olduğunu sanmıştım ama değilmiş. Sadece rol yapıyormuşsun."

Sanki karnına bir yumruk daha inmiş gibiydi. "Belki de baştan başlamalıyız."

Yeniden başlamak, bitirmekten çok daha iyiydi. Aralarındaki ilişkiyi bitirmesine izin veremezdi.

Hâlâ tehlikedeydi. Ve o- biz *bitemeyiz*. "Normalde suçlamalarınıza nasıl başlarsınız?" "Onlara bir dizi kural veririm."

"Kurallar," diye tekrarladı Alina. Yorgun eliyle öne düşmüş bir tutam saçı geriye itti. "Birinci kural nedir?"

Evet, tamam. Bu muhtemelen söylenecek en iyi şey değildi. "Uh..."

"İlk kural nedir?"

"Bana aşık olma. Duygusal olarak ."

Buraya sevgilin ya da en iyi arkadaşın olmak için gelmedim. Ben sadece

Kıçına dikkat et.

Gözleri büyüdü. Elleri saçlarını iterken dondu kaldı.

"Çizgileri aşmam," derken kendini duydu. "Bu yüzden suçlamalarıma kişisel bir şey olmayacağını bildiriyorum. Ben işimi yapmak için oradayım. Başka bir şey için değil." Kişisel ilişkiler bir davayı cehenneme çevirebilirdi.

Elleri yanına doğru kayarken uzun kirpikleri gözlerini saklamak için aşağıya indi. "Beni öptün."

Onu tekrar öpmek istedi. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Ama bu gizli görevin bir parçasıydı, değil mi? Kişisel bir şey değil. Sadece yakınlaşıyorduk." Kirpikleri yukarı kalktı. "Artık yakınsın."

Daha da yakın olmak istiyordu ve sorun da buydu. "Ben senin korumanım."

"Ben de öyle keşfettim." Başını eğdi. "Bu arada hayatımı kurtardığın için teşekkürler." Sert. Soğuk.

Onu o şekilde sevmiyordu. Onu sıcak istiyordu. Gülümsemesini. Karanlık gözlerinde parlayan ışığı. Ama o ışık gitmişti. Çok solgundu. Çenesindeki morluk koyu renkliydi ve vücudu çok ama çok kırılgan görünüyordu. "Kimse sana zarar vermeyecek."

"Çünkü benimle her tehdit arasında duracaksın, öyle mi?" Alaycı. Ya da en azından, muhtemelen sözlerinin alaycı olmasını istiyordu.

"Aynen öyle. Tehlike geçene kadar sen nereye ben de oraya giderim." Omzunun üzerinden baktı. "Ben yatmaya gidiyorum."

Beni de yanında götür. Olmaz. Asla olmaz. Bunu söylemeyeceğim.
"Ben alt katta olacağım. Kimse beni geçemez."

"Yan odada bir yatak var." Dikkatini tekrar ona yöneltti. "Sen de bu gece hiç uyumadın. Dinlenmeye ihtiyacın var. Eminim beni o odadan da alt kattan koruduğun kadar iyi koruyabilirsin."

"Seni en iyi seninle aynı odada olursam koruyabilirim."

Vücudu kaskatı kesildi.

Bunu söylememeliydi. Oh, pekala. "Ama nerede olduğunu görebiliyorum bunun olmasını istemeyebilir. Ben kanepede yatacağım. Bu şekilde, merdivenlere ulaşmak için, sana ulaşmak için, herhangi bir failin gerçekten önce beni geçmesi gerekecek." Gözünü zemin kattan ayırmamak istiyordu. "Eminim polisler birkaç saat içinde daha fazla soruyla kapınızı çalacaklardır. Sen yeterince dinlenene kadar onları uzak tutacağım."

"Bu sektördeki en iyi koruma sensin. Bunu kadın dedektif söyledi."

Bir omzunu silkti ve başını kaldırdı. "Baban beni bu yüzden işe aldı."

"Son müşteriniz kimdi? Ücret?"

"Bir aksiyon yıldızı." Ona adını söyledi. "Yakınlarda bir evi var, bu yüzden baban seninle ilgilenecek birine ihtiyaç duyduğunda ben de oradaydım."

"O zaman minnettarım. Siz olmasaydınız bana ne bilmiyorum."

Midas böyle bir şeyi düşünmek istemezdi. "Bir daha incinmeyeceksin."

Yavaşça uzaklaştı. Yatak odasının kapısını açtı. Ve onu orada bıraktı. Kokusu havada asılı kaldı. sardı.

Kapı kapandı.

Açmak istedi. İçeri girip ona söylemek için-

Ona *ne* söylemesi gerekiyordu?

Onun sadece bir vaka olmadığını mı? Normal kurallarının hiçbirinin ona uygulanmadığını mı? Onu geri almak için öldürmeye ve yok etmeye hazır olduğunu mu?

Yeterince şey yaşamıştı. Bu duymak istediği bir saçmalık değildi.

Bu pek-

Kapısı açıldı. "İstiyormuş gibi yapmana gerek yoktu. Ben."

Ne?

"Gereksiz," diye . "Beni öpmek zorunda değildin. "Beni öpmek zorunda değildin. bana ihtiyacın varmış gibi davranmak zorunda değildin-"

Elleri kızın beline dolandı. Göz göze gelmeleri için onu yukarı kaldırdı. "Seni öpmek zorundaydım."

Alina başını salladı.

"Ama rol yapmama gerek yoktu. *yapmadım*. İlk andan itibaren seni istedim." Gözleri kızın dudaklarındaydı. "Ve biliyor musun? Hâlâ istiyorum." Yani... *İstediğimi alacağım*.

Ağız onunkine kilitlendi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kızgın. Korkmuş. İncinmiş.

Alina kollarını Midas'a sarıp onu içindeki tüm tutkuyla öperken bile duyguları onu hırpalıyordu. Bu yanılttı. Onlar yanılttı. O yanılttı. Ona yalan söyleyen bir adam. Onu yanlış yönlendiren.

Onu kurtardım.

Başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar çok istediği bir adam. Özellikle de onu neden öpmemesi gerektiğine dair tüm nedenleri.

Hiç böyle hissetmemişti. Birini hiç bu kadar çok istememişti, bu ihtiyaç onu çarpıtmış ve tüketmişti.

Onu vahşi, ateşli bir tutkuyla öptü. Hınzır dili onu alıp eziyet ediyor, belindeki elleri onu damgalıyor gibiydi. Onu kaldırmış, sahip olduğu o rahat güçle kolayca tutmuştu. Bacakları adamın kalçalarına sarılmıştı. Sıkıca tutunmak için daha iyiydi. Adamın aletinin kalın ve uzun boyunun ona doğru bastırıldığını fark etmemek mümkün değildi.

Yalan söylemiş olabilir. Ama o anda rol yapmıyordu. Bazı şeylerin sahtesi yapılamazdı. O devasa ereksiyonu? Bu da o şeylerden biri olabilirdi.

Ağız onunkinden koptu. "Bunu yapmamalıyım," diye homurdandı.

Dudakları adamın boğazına gitti. Onu öptü. Yaladı. Ağızının altında adamın nabzının atışını hissetti. Yüzde yüz, bunu yapmamalıydılar.

Dişlerini hafifçe ısırduğında tısladı. Onu tutuşu sıkılaştı ve sonra hareket etti. Yatak odasına doğru yürüyordu. Odanın tüm ışıklarını açık bırakmıştı. Karanlıktan korkuyordu. Bu ne kadar saçmaydı? Ama karanlıkta yalnız kalmaktan korkuyordu. Kapıyı kapatıp etrafına baktığı anda.

Korku.

Öfke.

Midas'a ihtiyacım var. Hemen ona geri dönmüştü. Ve şimdi onu yatağa götürüyordu. Onu aşağı indiriyor ama bırakmıyordu. Üstüne çıkıyordu. Onu bir kez daha öpüyordu. Onu yatağa yatırıyor ama çok daha büyük bedeniyle ezmiyordu. Kendini yukarı kaldırdı. Elini şiltenin üzerine koydu, böylece ağırlığı kızın üzerinden kalktı.

Adamın ağzı bir kez daha onunkini aldı. Bacakları hâlâ adamın kalçalarına kilitlenmişti ve küçük bir şokla adamın sikine doğru eğildiğini fark etti. Ona karşı sürtünüyor ve sallanıyordu.

"Alina!" Yine ağzını onunkinden çekmişti. Nefesi kesilmişti. "Bunu istemezsin."

Gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Bana ne istediğimi daha fazla anlat."

Çenesi sıkıştı. Ona bakarken kehribar rengi bakışları alev alev yanıyor gibiydi. "Cehennem gibi bir gece geçirdin."

Sanki bu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Duyguların çıldırmış durumda. Korkmuş ve kızgınsın ve şu anda beni istemene rağmen bana çok kızgın olduğuna bahse girerim."

Burun delikleri alevlendi. "Belki de üzerimden kalkmalısın." Adam kesinlikle bir ruh halini nasıl öldüreceğini biliyordu.

"Senden kurtulmak istemiyorum. Seni soymak istiyorum. Seni becermek istiyorum. Adımı haykırmamı istiyorum. Ve sana o kadar çok zevk vermek istiyorum ki hayatında hissettiğin her korkuyu unutacaksın."

Nefesi dışarı fısıldadı.

"Ama adrenalin çöktüğünde, korku gittiğinde ve dünyanın normale döndüğünde benden nefret etmeni de istemiyorum." Çenesinde bir kas esnedi. "Benden nefret mi ediyorsun? Bu önemli. Zaten yeterince yanlış adım attım. Daha fazlasını kaldıramam."

Yanlış adımlar mı? O böyle biri ?

"Yanlış , değil mi? Lanet olsun. *Sen önemlisin*. Daha fazla batırmamaya çalışıyorum."

"olan sensin." Hala. "Ve beni istiyorsun." Sadece açık olsunlar diye. Bu çılgınlıkta tek başına kaybolmamıştı.

Gözlerinin kehribar rengi derinleşti. "Seni istiyormuş gibi yapmadım. Ne zaman yakınımda olsan aletim sertleşiyor."

Sarsıldı.

"Özür dilerim. Hayır, üzgün değilim. Bu senin için çok mu kaba oldu? Tatlım, ben kabayım. Kaba ve tehlikeliyim ve bazıları yeryüzünde yürüyen en şeytani orospu çocuklarından biri olduğumu söyleyebilir."

Neler olduğunu bilmiyordu. Kalbi çarpmaya devam ediyordu. Onun tadını alabiliyordu. İhtiyaç onu sarmıştı. Bacakları hâlâ adamın kalçalarına sarılıydı. Onu bırakmalıydı. Bunun yerine, "Neden biri senin kötü olduğunu söylesin ki?" diye sordu.

Gözleri sıkıca kapandı. "Seninle yataktayken bu konuşmayı yapamam. Yoga pantolonun çok inceyken, sıcaklığını üzerimde hissederken ve *içime girmek* isterken olmaz." Sağ eli vücutlarının arasında hareket etti. "Bana durmamı söyle."

Eli aşağı kaydı. Aşağıya. Kalçalarını, eli aralarına girebilecek kadar uzaklaştırdı. O koca el kadının göbeğine gitti ve gerçekten de ince olan kumaşın üzerinden onu okşamaya başladı.

Aç bir çığlığı engellemek için dudağını ısırıldı. Ve bu ona durmasını söyleyen o değildi.

"Çok güzelsin. Sana çığlık attırabilirim..."

Hiç çığlık atmamıştı. Bugüne kadarki cinsel deneyimi neredeyse sıfırdı. Midas'a söylemeye niyetli olduğundan değil.

Onun kendisini okşamaya devam etmesini istiyordu. *Daha sert okşamasını*. Onu sınıra kadar itmesini ve sonra da aşmasını.

Onun yerine elini çekti. Kadının bacaklarını yakaladı ve yatağa doğru indirdi. Sonra adam az önce haşlanmış gibi kadından ve yataktan uzaklaştı. "Sana dokunmamı istemiyorsun."

Alina doğrulup oturdu. Ters ters bakarak, "Ne *istediğim* hakkında çok şey biliyor gibisin," dedi. Alina'nın istediği şey, adamın başladığı işi bitirmesiydi.

"Sen klas birisin. Özün var. İyisin." Elleri yumruk oldu. "Eğer gerçek beni tanısaydın, sana dokunmama asla izin vermezdin."

"Gerçek seni tanımıyorum." Bu konuda haklıydı. "Bana yalan söylediğin gerçeğinden dolayı." Bu, tüm gerçek ben sürecini engelledi.

"Öğreneceksin. Polisler sana söyleyecek. O iki adamı benim öldürdüğümü düşünüyorlar."

Birkaç dakika önce Midas'ı öpüyordu. Çok ateşliydi. Tutkuluydular. Şimdi bu mu? "Sen yapmadın. Ben oradaydım. Kızıl saçlı yaşıyordu. Göğsünde kesinlikle bıçak yoktu. Bunu fark ederdim." Böyle bir şeyi gözden kaçırmak zor.

"Diğer adam bıçaklandı ve boynu kırıldı."

"Evet, duydum." Korkutucu. Ama bunun Midas'la ne ilgisi vardı?

"Baban bana geçmişimi bilmemen gerektiğini söyledi. Çok uzun zaman önceydi. Beni hapse attıklarında daha on dokuz yaşıyordum."

Omuzları sertleşti. "Seni kim ?"

"Pek çok insan unuttu. O zamanlar çok gençtiniz. Şimdiye kadar hafızandan silinip gitmiştir ve bugünlerde kirli detayları sadece gerçek suç meraklıları biliyor."

Elleri yorganın içinde sıkıştı. "Beni kaybediyorsun Midas. Neden anlamıyorum."

Sarsıntılı bir baş sallama. "Doğru. Ve bunu sana söylemenin zamanı değil. Zaten yeterince korkmuş durumdasın." Bir adım geri çekildi. "Uyumaya git, Alina."

"Patronluk taslıyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Ben tam bir A piçiyim, işte ben buyum. Sakın aksini düşünme." Yüzünü bir gölge karartmış gibiydi. Bir elini sert çenesindeki sakalın üzerinde gezdirdi. "Ama seni güvende tutabilirim. Ama seni güvende tutabilirim."

seni daha iyi korur. yüzden tüm kirli detayları öğrendiğinde bunu hatırla, olur mu?"

Bu kadar gizem yeter. "Çıkar ağzındaki baklayı Midas. Bana ne sakladığını söyle. Sırlardan bıktım."

"Uyumayacaksın. Zaten yeterince korkunuz var. Şimdi buna daha fazlasını eklemek..."

Bu delilikti. Onu öylece karanlıkta bırakamazdı.

Kapıya doğru döndü. "Bana ihtiyacın olursa, bir çığlık uzağında olacağım." Hayır. Kesinlikle olmaz. "Bomba gibi bir haber verip çekip gidemezsin." Arkasına bakmadı.

"Güzel. Seni internette araştırayım mı? Eminim birkaç sonuç çıkar. Sakladığın kirli sırlar her neyse, onları ortaya çıkarabileceğimden eminim. Ama bana gerçeği söylemenin daha iyi olacağını düşünmüyor musun?"

Yavaşça onunla yüzleşti.

"Neden kilit , Midas?" "Alina..."

"Bana daha önce yalan söyledin. Bir daha bana yalan söylemeyeceğin konusunda anlaşalım. Sen bana yalan söyleme. Ben de sana yalan söylemem." Dudaklarını ıslattı. Onu tattı. Onun için acı çekti. "Adil mi?"

Başı sarsıldı.

Bunun bir evet olduğunu tahmin etti. "Neden hapse atıldın? Ve belli ki masumdun. Yani biri sana komplo kuruyordu."

Kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Açıkça mı?"

Evet, açıkça. "Babam bir suçluyu koruması için tutmazdı.
Ben."

"Neden olmasın? Suçlular en iyi numaraları bilirler."

Titriyordu. Yorgunluk onu çekmeye başlamıştı ve korkuyordu
Vücudunda dolaşan adrenalin, vaat edilen çarpışmaya hazırlanıyor
olabilirdi. Bu bilgiyi Midas'a itiraf edeceğinden değil. "Şaka yapma."

"."

"Midas..."

"Üç kadını öldürdüğümden
şüpheleniliyordu." Kalbi durdu.

"Boyunlarını kırmak ve kalplerine bıçak saplamak. Çok özel bir
imza, sizi temin ederim."

Oda dönüyor gibiydi. Çoktan yatağa uzanmış olması büyük bir
şanstı. "Ne-ne?"

Bilinçli adımlarla yatağa geri döndü. Öne doğru eğildi.
Ellerini onun iki yanına koydu. "Bu korku." Ağzı
kurumuştı.

"Sesin nasıl titredi? Korkuyorsun. Korkuyorsun.
Şu anda bana bakıyor musun? Korkuyorsun. İşte bu yüzden ellerimi
senden uzak tutmam gerekiyor. Gerçeği öğrendiğinde sana
dokunmamı istemeyeceğin konusunda seni uyarmıştım."

Onun gözlerinden başka yere bakamıyordu. "O kadınları sen
öldürmedin."

"Bir süre, bunu söylediğimde kimse bana inanmadı." Hapse mi atılmış? Birden fazla cinayet için mi?

"Gördüğünüz gibi çok ama çok iyi bir çerçeve çalışması vardı. DNA Geride bırakılan kanıtlar. Benim tarifime uyan bir adam gören tanıklar. Fark etmediysen söyleyeyim, kalabalıkta göze çarpma eğilimindeyim."

Eli kalktı ve göğsüne bastırdı. Tam kalbinin üzerine. "Sana kim komplo kurdu?"

"Gerçek katil, tabii ki. Bu hikayeler böyle değil midir? Bir suçluya ihtiyacı vardı. Beni seçti. Yanlış kişiye güvenen aptal bir çocuk. Şanslıydım ki genç bir FBI ajanı çıkageldi. Bana inanan biri. Masumiyetimi kanıtlamama yardım etti. Gerçek katil yakalandı. Hüküm giydi. Hayatının geri kalanını bir kafeste geçirmeye gönderildi. Hikayenin sonu."

Eğer son buysa, o zaman neden çekiliyordu? Ve . Ondan çoktan uzaklaşmıştı. "Kirli detaylar duymadım. Ben duydum..." Dudaklarını tekrar ıslattı. "Senin cehenneme atıldığını dair korkunç bir hikâye duydum. Ama sen masumdun. Aklandın. Ve şimdi insanları koruyorsun." Onun kendisine yalan söylemesine değinmedi. Ya da nasıl acı verdiğine. Ya da artık ne hissedeceğini ve ne düşüneceğini bilemediğinden.

"Gerçek katil gerçek bir canavardı. Kurbanlarına verdiği acıdan zevk alıyordu. Ve üç kurbandan çok daha fazlasına sahipti." Midas yatak odasının kapısına ulaşmıştı. Kapı kısmen açıktı. Öpüşerek, ateşler içinde içeri koştuklarında kapıyı kapatmamışlardı. Kapıyı tamamen açtı. Eli kapının kenarındaki ahşabın etrafında kıvrıldı. "Dedektifler hastanede bir konuda haklıydı. Birinin boynunu kırmak kolay değil. TV şovlarında gördüğünüz gibi değil. Bu

hatırı sayılır bir güç gerektirir." Kapının kenarını kavrayan eline baktı. "Ama benim gibi biri olduğunuzda -benim cüssem ve gücümle- ve kurban... kurban gibi biri..." Sustu. Yutkundu. "Kurban çok daha küçük ve narin biri olduğunda, iş kolaylaşıyor. Sadece kemikleri doğru şekilde nasıl kıracağınızı bilmeniz gerekiyor."

Mide bulantısı içinde yuvarlandı.

"O da benim gibi iriydi. Ve öğrendi - kahretsin, bunu sana söylememe gerek yok. Zaten yeterince kâbus görüyorsun." Düzensiz bir nefes. "Neden sana daha fazlasını veriyorum? Daha fazlasına ihtiyacın yok."

Yataktan kalktı ve kendini ona doğru sürünürken buldu. Eli ona doğru uzandı. "Midas."

"O benim öz babamdı. Tüm hayatım boyunca kadınları öldürdü - pek . Bazen onunla aynı evde bile oluyordum ve ne yaptığını bilmiyordum." Parmakları kapının kenarında daha da sıkılaştı. Parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Kendisi paçayı sıyrırken, işlediği suçların bedelini bana ödetecekti. Benim sevgili yaşlı piç babam."

Alina keskin bir nefes çekti.

Başını çevirdi, böylece bakışları onunkilerle çarpıştı. "Ve bunlar kirli detaylar. Ben şeytanın oğluyum, tatlım. Ve sen beni becermek istemiyorsun. Ellerimi üzerinde istemiyorsun. Aramızda *kişisel* bir şey olmasını istemiyorsun. Bu yüzden kurallarım var. Çünkü kimse içimde gömülü olan kötülüğü istemiyor. Ama *yemin* ederim, *yemin ederim* seni güvende tutabilirim. Seni güvende tutacağım. Çünkü canavarlarla nasıl savaşılacağını biliyorum. Hayatım boyunca bunu yaptım."

Ne diyeceğini bilemedi.

O daha kelimeleri bulamadan, adam gitmişti. Kapıyı kapattı. Ve onu yalnız bıraktı.

Az önce cehenneme kadar yolu vardı. Midas koridorda durmuş, ellerini sıkıp bırakıyor, sıkıp bırakıyordu. Bir parçası -çok, çok büyük bir parçası- yatak odasının kapısını tekrar açmasını diledi. Tıpkı daha önce yaptığı gibi onun için dışarı çıkmasını.

Ve ona bunun önemli olmadığını söyle.

Midas bazen onun da babası gibi hayal gördüğünden endişeleniyordu.

Ona söylememeliydim. Şimdi söylememeliydim. Kendi kabusundan çıkarken olmazdı. Ama hayır, o koca ağzını açtı ve onu bir kâbustan başka bir kâbusa sürükledi.

Ona söylemek zorundaydım. Bunu yapmasaydım, gerçeği internetten öğrenecekti. Keşfetmesi çok da zor değildi. Babası kötü şöhretli bir seri katildi. Ve eğer internete bakmasaydı, polisler ona söyleyecekti. Hastanede neredeyse gerçeği açıklıyorlardı.

Ona kendisinin söylemesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Ona yalan söylemek istememişti.

Bir daha bana yalan söylemeyeceğin konusunda anlaşalım. Sen bana yalan söyleme. Ben de sana yalan söylemeyeceğim. Yumuşak sesi zihnine fısıldadı. Ona sadece gerçeği söylemek isterdi. Yalandan nefret ederdi. Babası bir ustaydı.

ve Midas'ın tüm hayatı birbiri ardına gelen korkunç yalanlardan başka bir şey olmamıştı.

Ve en kötü yalan? Annem bizi terk etmedi. O piç, o-

Kapı açıldı.

Midas şaşkınlıkla geri döndü.

"Bunu sana baban mı yaptı?" Alina ona yumuşak bir sesle sordu.

"Evet." Tanrım. Sesi daha fazla zımpara kağıdı gibi çıkabilir miydi? Bir adım öne çıktı ve kollarını ona doladı.

Kendi kolları garip bir şekilde havada asılı kaldı. Ona sıkıca istiyordu ama sarılsa bile Midas onu bırakabileceğinden pek emin değildi. *Ona gerçeği söyledim. Onu uyardım.*

Ve ona yine kapıyı açmıştı.

"Özür dilerim," dedi Alina ona. "Hissetmiş olman gereken acıyı hayal bile edemiyorum." Başını arkaya eğdi ama onun gitmesine izin vermedi. "Sen baban değilsin."

Onu tanı mıyordu. Daha yeni tanışmışlardı.

Peki neden Alina'yı sonsuza dek tanıyormuşum gibi geliyor?

"Beni kurtardın. Benim için savaştın. Sana bir *araba* çarptı ve sen durmadın." Gözleri büyüdü ve aceleyle geri adım attı. "Çürük kaburgaların! Özür dilerim! Onları unutmuşum."

"Bana zarar vermedin." Herhangi bir acı hissetmemişti. Sadece vücudunu onunkine yaslamak iyi hissettirmişti. "Bana kızgın olman gerekiyordu."

"Öyleyim."

Anında gelen cevap onu şaşırttı. "O zaman neden burada beni teselli etmeye çalışıyorsun?" Onu teselli etmeliydi. Onun yerine, geçmişiyile ilgili büyük bir bomba patlatmıştı.

"Çünkü burada olmama ihtiyacın var."

Ağız açık kaldı. "Sen..." Ağızını kapattı ve ne söyleyeceğini bulmakta zorlandı. Sonunda Midas kararını verdi: "Bugün kaçırılan sendin. Yaralanan sendin."

Eli dikkatlice vücudundan aşağı inerek kaburgalarının üzerine hafifçe bastırdı. Sonra aynı el yüzüne doğru yükseldi. Parmaklarını yanaklarındaki ve alnındaki çürüklerin ve sıyrıkların üzerinde gezdirdi. "Eğer yaralanan bensem, o zaman neden bütün yaraları olan sensin?"

"Onlar önemli değil."

"Sizi inciten şeylerin önemli olduğunu düşünüyorum."

Onu mahvedecekti. Bunu biliyordu. O anda bunu yüzde yüz bir kesinlikle kabul etti ve anladı-

Gitmesine asla izin veremem.

"Seni incittiği için üzgünüm," dedi bakışları Midas'ınkilerden hiç ayrılmadan. "O kâbusu yaşadığın için üzgünüm."

Onu doğru duymuş olamaz.

Elini yanağına bastırdı, sonra çenesini kaplayan sakalın üzerine bastırmak için eğildi. Yara izlerini gizlediği için hep sakal bırakırdı.

Babasının ona verdiği yaralar.

Bıçağını bana çevirdiğinde.

Uzun kirpikleri titredi. "Sanırım vaat edilen adrenalin çarpması beni vuruyor. Dizlerimin bağı çözüldü. Titriyorum."

Öyleydi. Ona dokunduğunda parmaklarındaki hafif titremeyi hissedebiliyordu.

"Ama gözlerimi kapatmaya korkuyorum."

Kadının itirafı içinde bir şeyleri kırdı.

"Daha önce gözlerimi kapattım ve korkuyla uyandım." Dudaklarını . "Burada güvende olduğumu biliyorum. Sadece aşağıda olacağını biliyorum. Kimsenin bana ulaşmasına izin vermeyeceksin."

"Yapmayacağım." Bir yemin. Ne pahasına olursa bu sözü tutacaktı.

"Ama hala korkuyorum. Işıkları söndürmekten ve yalnız uyumaktan korkuyorum." Elini çekti. "Ben uyuyana kadar yanımda kalabilir misin? Yatak büyük. Sen de gördün. Bir tarafta kalabilirsin. Ben diğer tarafta kalacağım."

Midas'ın boyutlarındayken bir yatak asla yeterince büyük olmazdı. Ve Alina ile o yatak odasına geri dönmenin kötü bir fikir olması için binlerce neden vardı.

"Lütfen, Midas. Korkuyorum."

Ve içeri girmek için tek bir neden vardı. Ona ihtiyacı vardı. Onu kollarının arasına aldı.

"Bunu neden yapıyorsun? Yürüeyebilirim."

Elbette. "Dizlerin zayıftı. Neden riske atasın ki?" Ayrıca, onu taşımaktan hoşlanıyordu. Ona dokunmayı seviyordu. Ona yakın olmak. Ondan hoşlanıyordu.

Onu yatağa taşıdı. Onu yatırdı ve sonra dikkatlice yorganı üzerine çekti.

"Midas, beni yatağa mı yatırıyorsun?"

"Evet, ilk kez bir kadını yatağa yatırdığımı söylemeliyim." Genelde başka bir sürü şey yapardı. Ve Alina'yla o şeylerin hepsini yapmak için can atmadığından değil. *Cazipten de öte*.

Adam lambaya uzandı, ama kadının eli uçarak adamın elini yakaladı. "Bunu açık bırak," diye fısıldadı.

Başını salladı. Ama tepe lambasını söndürdü. Kapıyı kapattı. Onları içeri kilitledi. Sonra yatağın etrafında yürüdü. Midas ceplerini boşalttı. Ayakkabılarını attı ama giysilerini çıkarmadı. Ve yorganın üstüne tırmandı. Midas vücudunu uzattı ve ona dokunmamak için gerçekten ama gerçekten çok uğraştı.

İmkansız. Çok büyüktü.

"Midas?" Uykulu bir esneme.

"Evet, tatlım?"

"Senin yorganın *altında* olman gerekmiyor mu?"

"Hayır."

Bir esneme daha. "Neden olmasın?"

Yastığın üzerine döndü ve onun uykulu bakışlarını üzerinde buldu. Eli uzandı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çünkü günaha girmekten kaçınmaya çalışıyorum."

"Ayartma mı?"

"Bu sen olabilirsin. Aramızda bir şeye ihtiyacımız var." Gerçi örtüler pek de engel teşkil etmiyordu. "Merak etme. Saldırmayacağım."

Gözleri kapandı. "Öyle olduğunu düşünmemiştim. Daha önce bunu yapmanı sağlamaya çalışmıştım..." Sesi bulanıktı. "İyi kontrol "

"Bu benim göbek adım." Hayır, değildi. Tam adı Midas Henry Monroe'ydu. Henry... babasının adı.

Çünkü babası oğlunun da kendisi gibi olmasını istemişti.

Eski taştan bir çip.

Katil, sadist bir bloktan bir çip. Eli Alina'nın

üzerinde oyalandı.

Baba gibi, oğul gibi.

ONUNCU BÖLÜM

Telefonu çaldı. Midas sarsıldı ve uğultu devam etti. Gözleri açıldı. Bir an için yönünü şaşırdı. *Neredeyim ben?* Tavanı tanıyamadı. Ya da koyu boyalı duvarları ya da-

Başını çevirdi. Bakışları, yanında huzur içinde uyuyan kadının profiline takıldı. Alina. Eli uzanmıştı ve parmakları hafifçe karnının üzerine bastırıyordu.

Uyurken ona dokundu.

Kadın tatlı bir günah gibi görünüyordu. Mükemmel bir ayartma. Onun uyanık fantezisi.

Telefon tekrar çaldı. Neyse ki Alina'yı uyandırmayan alçak bir zil sesi takip etti. Alabileceği kadar uykuya ihtiyacı vardı.

Onunla birlikte uyuyakaldım. Bunu yapmak istememişti. Sadece aşağıya inmeden önce Alina'nın uykuya dalmasına yetecek kadar yatakta kalmaya niyetlenmişti. Ama onu bırakmamıştı. Aylardır uyuduğunu hatırlayamadığı kadar derin ve sert uyumuştı.

Ve telefonu susmak bilmiyordu.

Midas komodine uzandı. Yatağa girmeden önce telefonunu yere bırakmıştı. Telefonu aldı ve cihazı yüzüne yaklaştırdı. Ekranda numarayı gördüğünde -arayanın kimliğinin görüntülendiğini gördüğünde-

Telefonu kulağına götürdü. "Ona bir şey mi oldu?" Çünkü cezaevi çağırıyordu. Müdür Midas'ın

doğrudan hat ve sadece acil durumlarda arama talimatı. Tıpkı...

Ölüm.

Babası Kuzey Dakota'da hüküm giymişti. Ölüm cezası onun için orada hiçbir zaman bir olasılık olmamıştı. Onun yerine, birden fazla müebbet hapis cezası almıştı.

"Midas."

Bekle, bu müdürün hafif genizden gelen sesi değildi. Henry Monroe'nun avukatı Xander Palmer'a ait olan gergin, çok paralı, yukarı Batı Yakası aksanıydı.

"Midas, !"

Birisi az önce aklını okumuştı çünkü tam da telefon bağlantısını kesmek üzereydi. Midas'ın telefonu tutuşu sıkılaştı. "Neden müdürün numarasından arıyorsun?" Alçak sesle. Alina'yı uyandırmak istemiyordu. Midas onun dokunuşunun altından sıyrıldı ve yataktan kalktı.

"Müdür hemen . Savcı Terrance Peters da öyle."

Tam bir grup değiller miydi? Midas savcıyı duyduğuna pek sevinmedi. Bir noktada, Terrance Midas'ı hapse atmaya kararlıydı.

"Müdür Walker'ın numarasından çünkü gerçekten *cevap* vereceğini biliyordum. Haftalardır benden ve savcıdan kaçırıyorsun."

Evet, çünkü onlara söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. "Görevdeydim." Uyuyan Alina'ya baktı. "Hâlâ görevdeyim."

"Bu çok önemli." Xander'ın sesinde gerginlik kaynıyordu. "Beni dinle, lütfen. Sana ihtiyacım var-"

"Ver şu lanet telefonu bana," diye bağırdı biri arka planda. Sonra... "Midas, ben Terrance."

Çenesi sertleşti. Midas yatak odasının kapısının kilidini çevirdi, sonra kapı kolunu kavradı.

"Henry bize diğer kurbanlar hakkında bilgi vermek istiyor, ama *sadece* gelip onunla konuşursanız. Bize yirmi dört saat verdi. Duydunuz mu beni? Yirmi dört saat." Her kelimedede aciliyet titreşiyordu.

Midas kanının buza dönüştüğünü hissetti. Bu haber beklediği son şeydi.

"En az yedi kişi daha olduğunu söyledi. *Yedi*. Peki onunla bağlantılı olduğundan şüphelendiğimiz kurbanlardan bazıları? Ailelerin sürekli bana gelip durduğu kurbanlar mı? Henry bizi o cesetlere götüreceğini ima ediyor. Ama buraya gelmek için sadece yirmi dört saatiniz var."

"Seninle oyun oynuyor." Midas öfkeyle kapıyı kırarak açtı. Sonra kendini tuttu. Midas omzunun üzerinden baktı.

Alina'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bakışlarını korku doldurmuştu.

Sorun yok, diye mırıldandı.

Doğrulup yorganı kendisiyle birlikte çekti. Bir eliyle saçlarının bir tutamını geriye doğru taradı.

"Bu bir oyun değil." Terrance kararlıydı. "Bize zaten bir kurban yeri verdi."

Midas'ın ayakları olduğu yerde sabitlenmişti.

"Bu onun iyi niyet gösterisiydi," diye devam etti Terrance. "Bak, seni hoparlöre alıyorum. Xander söylemek istiyor-"

"Oğlunu görene kadar müvekkilimin ek bilgi vermeyeceğini söylemek istiyorum." Xander'ın sesi Midas'ın kulağına doldu. "Anlaşmamız böyleydi. Ve son tarih yarın öğlen. Saat işliyor. Yani ya Midas yarın öğlene kadar cezaevine varır ve babasını görür ya da Henry Monroe yetkililerle işbirliğini tamamen kesmeye yemin eder."

Alina yataktan tırmandı. Ona doğru sürünürken ayakları hiç ses çıkarmadı. Endişe yüzüne kazınmıştı. *Neler oluyor?* Dudakları bu kelimeleri şekillendirmek için kıpırdandı ama ağzından hiçbir ses çıkmadı.

Terrance ona, "Uçağa bin," diye ısrar etti. "Sana ihtiyacımız var. Dışarıdaki kurbanların sana ihtiyacı var."

Ah, eski suçluluk açısı. Sanki bunu zaten yeterince hissetmiyordu. "Şu anda bir dava üzerinde çalışıyorum," diye karşılık verdi Midas. "Öylece kalkıp gidemem." Böyle bir seçenek yoktu. Alina'nın ona ihtiyacı vardı.

"Senin davana başkası baksın!" Terrance patladı. "Bu çok önemli! Bu-"

Midas, Terrance'ın sözlerini keserek, "Benim sorumluluğum önemli," dedi. "Zaten bir kez kaçırıldı ve ben onun yanından ayrılmayacağım."

"İyi, o zaman onu da yanında getir." Terrance bunu çok açık bir seçenekmiş gibi ortaya attı.

Alina'yı Henry'nin yanına getirir misin? Cesedimi çiğnemedem. "Olmaz."

Terrance bu sözleri duymazdan geldi. "İkinizi de şehre uçuracağım. Sizi güvenli bir yere yerleştireceğim. *Buna ihtiyacım var. Ailelerin buna ihtiyacı var.* Baban ancak sen burada olursan işbirliği yapar. Bu bizim şansımız, anlamıyor musunuz?"

Midas'ın gördüğü şey, hıyar babasının bunca yıl sonra bile hâlâ oyun oynadığıydı. Ve Terrance her zaman hırslı bir adam olduğu için, savcı bunu yeniden manşetlere çıkma şansı olarak gördü. Tıpkı Midas'ı ilk kez hücreye attığında manşetlere çıkmaya çalıştığı gibi. "Bir dava üzerinde çalışıyorum," dedi tekrar. "Babama söyle kendini becersin." Telefonu kapattı.

Ama...

Yedi kurban daha. Dışarıda daha fazlası olduğunu hep biliyordu. Midas onu görmeye giderse babası gerçekten yerlerini açıklayacak mıydı?

"Şu anda neler oluyor?" Alina kollarını karnına doladı. "Çünkü eski bir klişeyi kullanmaktan nefret ediyorum ama az önce hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Birini görmedim. Sadece o piç beni aradı." Midas başını salladı. "Unut gitsin. Seni uyandırmak istememiştim." Kapıyı çok sert açmıştı. Onun hatasıydı. "Aşağı inip bize kahvaltı getireyim." Gerçi öğle yemeği vakti yaklaşmış mıydı? Evet, .

Eli uzandı ve parmakları adamın kolunun üzerinde gezindi. "Bunu unutmuyorum. Hattaki her kimse seni üzmüş. *Konuş benimle.*" Dudakları inceldi. Saçları yüzünü çevreleyen güzel, seksi bir yumaktı ve gözleri çok karanlık ve derin görünüyordu. "Aramızda sır istemiyorum. Sır istemiyorum. Yalan yok. Hatırladın mı?"

Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordu. "Endişelenmene gerek yok, seninle ilgili değil. Aramanın seninle hiçbir ilgisi yok." Ve bu şekilde kalmasını istiyordu. Babasının karanlığının hiçbir parçasının Alina'ya dokunmasını istemiyordu.

"Ama her şey seninle ilgiliydi." Başını eğdi ve saçları omzuna döküldü. "Üzgünsün."

Evet, . "Babam," .

Bekledi. İzledi. Yüzünde hiçbir yargılama belirtisi yoktu.

"Arayan savcı ve babamın şimdiki avukatıydı - babam daha fazla kurbanı ve yerlerini açıklayacağını söylüyor."

Dudakları aralandı. "Bu iyi bir şey, değil mi? Aileler için?"

Acımasız bir baş sallama. "Eğer yalan söylemiyorsa. Babam yalan söylemekte çok ama çok iyidir." Çenesini kaldırdı. "Ve bir bit yeniği var. Onunla ilgili her zaman bir bit yeniği vardır. Asla kalbindeki iyilikten dolayı bir şey yapmaz çünkü içinde iyilik yoktur." Babası sadece dünyadaki iyi şeyleri yok etmek için var olmuştu. "Babam bilgiyi ancak gelip onunla konuşursam açıklayacağını söyledi."

"Git."

Gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Gidin," diye tekrarlardı. "Eğer dışarıda sevdikleri kayıp olan insanlar varsa -eşleri, kızları ya da arkadaşları- ve bu onların davalarını sonlandırabilecekse, o zaman gidin."

"O kadar basit değil. Babam için hiçbir şey basit değildir." Hayır, her şey her zaman bir oyundu. Babasının her hamleyi önceden planladığı bir satranç tahtası. "Ve ben seni terk etmiyorum."

Parmakları adamın koluna daha sert bastırdı. "Midas..."

Önce kızın eline, sonra da yüzüne baktı. "Seni bırakmayacağım," dedi tekrar. Muhtemelen duygusuz ve zalimceydi ama yine de ona, "O kurbanlar öldü, Alina. Toprağın altında soğukta. Babamdan hiç kimse kaçamadı. Ne yaparsam yapayım onları geri getiremem." Ama ne yapabilirdi? "Seni koruyabilirim." Yaşıyordu. Nefes alıyordu. Güzeldi. Canlı, tam önünde. "Kaçırılmanı planlayan adam hâlâ bir yerde. Seni yalnız bırakmayacağım."

Babası cehennemde çürüyebilir.

Midas onu bir daha görmeyecekti.

"Bir tür anlaşma teklif etmeye hazırız." Terrance Peters masanın karşısındaki Henry Monroe'ya baktı. Terrance yüzünde ya da sesinde herhangi bir duygu belirtisi olmaması için çaba harcadı. Maskesini yerinde tutmakta iyiydi.

Ama, derinlerde.

Henry Monroe beni çok . Sorun adamın devasa cüssesi değildi. Gerçi hapiste geçirdiği yıllar içinde daha da irileşmişti. Muhtemelen adamın spor yapmak için bolca zamanı olduğu için. Tekrar tekrar.

Henry Monroe hâlâ hayatının baharındaydı. Henry henüz on sekiz yaşındayken oğlu Midas'ı doğurmuştu. Kolaylıkla Midas'ın ağabeyi yerine geçebilirdi. İki adam birbirine çok benziyordu.

Henry'nin kendi oğluna tuzak kurmasının kolay olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Henry Monroe çekici olabilirdi. Duruşmadan önceki sayısız röportaj sırasında pek çok kişi bunu söylemişti - düzeltme, *duruşmalar*. Büyüleyici. Görünüşte nazik. Kocaman bir kalbi olan koca bir adam.

Saçma sapan tanımlamalar. Gözlerden uzakta, sadece Terrance masanın karşısından Henry'ye bakarken, Terrance diğer adamın tam olarak ne olduğunu gördü.

Taş gibi soğuk, sadist bir yırtıcı.

"Daha iyi bir konaklama," dedi Terrance. Henry'ye bir şey teklif etmekten nefret ediyordu ama başka çaresi yoktu. Daha fazla kurban mı? Yıllardır bu istihbaratın peşindeydi ve Henry işbirliği yapmayı ısrarla reddediyordu.

Yakın zamana kadar.

Ta ki Henry'nin avukatından gelen telefona kadar.

Xander Palmer küçük masada Henry'nin yanına oturdu. Terrance, Xander'ın Henry'ye dokunacak kadar yaklaşmamaya dikkat ettiğini fark etti. Akıllıca bir hareketti, gerçi Xander adamın tipi değildi.

Hayır, Henry kadın kurbanları tercih ederdi. Küçük. Narin. Kırılabilir.

"Daha iyi bir yer," diye tekrarladı Terrance, "bu da daha büyük bir hücre demek. Belki daha büyük penceresi olan bir hücre? Dışarıda biraz daha fazla zaman. Eminim bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Oğlumu görmek istiyorum."

Haklısın. *Ama oğlun seni görmek istemiyor.* Terrance adamı suçlayamazdı. Henry'nin kilitli kaldığı onca yıl boyunca

Midas onu bir kez bile ziyaret etmemişti.

Henry avukatına odaklandı. "Midas'a yirmi dört saatlik zaman çizelgesini verdiniz mi?"

Ter damladı aşağı Xander'ın sol Tapınak. Bu değildi.
Hatta o oda özellikle sıcaktı. "O... bir mşteriyile alışıyor."

"Yani?"

"Yani şu anda buraya gelemez," diye Henry'ye bilgi verdi Terrance.

Henry'nin başı yılan gibi ona doğru döndü. "Müşteriyi başkasının izlemesine izin verebilir."

"Hayır." Xander hızlı bir nefes aldı. "Midas müşterinin bir kez kaçırıldığını söyledi. Yakın kalmak istedi."

Terrance Henry'yi çok yakından izlediği için, diğer adamın dudaklarında beliren belli belirsiz gülümsemeyi yakaladı. Gz açıp kapayıncaya kadar gelip kaybolan bir gülümsemeydi bu.

Ama o bir anlık gülümseme Terrance'ın bütün alarm zillerinin almasına yetmişti.

"Kırk sekiz saat," diye mırıldandı Henry. "İşbirliği yapmak adına. Oğlumun müvekkiliyle anlaşmasına izin vereceğim... ya da belki..." Geniş omuzlarını yuvarladı. "Midas onu da yanında getirmeli."

Terrance maskesinin düşmesine izin vermedi. Ama Henry az önce bir hata yapmıştı. *Kimse müşterinin bir kadın olduğundan söz etmemişti.* Peki Henry bu gerçeği nereden biliyordu?

"Kırk sekiz saat." Henry başını eğdi. "Ve sonra hafızam bulanıklaşabilir. Bunun hiç istemem." O

bir tsk-tsk sesi çıkardı. "Kaybettikleri sevdiklerini arayanlar için çok talihsiz bir durum." Bakışları Terrance'ı sabitledi. "Senin için de çok talihsiz. Kilitlediğin canavardan büyük bir haber alamazsan yüzünü tekrar kameralara nasıl yansıtacaksın?"

Terrance'ın içinde öfke uğulduyordu. "Ben bu işi kameralar için yapmıyorum." Kendine bir isim yapmak isteyen ukala bir çocuk değildi. Yıllar geçmişti. Bu iş onun hayatıydı. Kurbanlar önemliydi. Her insan önemliydi.

Henry ellerini birbirine kavuşturdu. "Oğluma ilk kurbanımın yerini açıklayacağımı söyle. İlk kurbanımın." Yumuşak bir iç çekti. "Ama bu teklif sonsuza dek sürmeyecek. Sadece kırk sekiz saat alacak."

Karşısında oturan piçten nefret ediyordu. "Midas bunun ilk kurban mı yoksa son kurban mı olduğunu neden umursasın ki?" Terrance hırladı. "Adam seni görmek istemiyor. Bir kuklacı gibi onun iplerini çekemezsin. Sana daha iyi bir konaklama öneriyorum. Daha fazla ayrıcalık tanıyacağım." Bu psikopata bir bok vermek istemiyordu. Ama sistem böyle .

"Umursayacaktır." Henry beğenmişti. "Onu her zaman önemsemi." Terrance'ın midesi bulandı.

Midas . Alina göz ucuyla ona hızlı bir bakış . İkisi de duş almıştı. Giyinmişlerdi. Aynada kendi yansımasını gördüğünde yüzünü buruşturmuştu. Çenesindeki morluk çok daha koyuydu ve onu makyajla gizlemek için elinden geleni yapmıştı.

Mükemmel bir iş
değil. Ama daha
iyi.

Bileklerindeki izlerin etrafına yeni bandajlar koymuş ve ayak bilekleri. Artık kanaması yoktu, bu yüzden muhtemelen yakında bandajlardan kurtulabilirdi. İzler çok kırmızı ve karanlıktı. Onlara her baktığında dolabın içine geri atlıyor gibiydi.

O yüzden onlara bakma.

Bileklerine kadar inen uzun kollu bir üst giysiyi bilinçli olarak seçmişti.

Hızlı bir kahvaltı yapmışlardı, yani öğle yemeği. Midas yemek boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Ona doğru bir bakış bile atmamıştı. Bu arada kız gözlerini ondan alamamıştı.

Bir tehdit ve karanlık bulutu üzerine yapışmış gibiydi. O telefon görüşmesinden beri yüzü ağır çizgilerle belirlenmişti. Ondan akan öfkeyi hissedebiliyordu.

Babası bir seri katil mi? Bu taşınması kolay bir yük değildi. "Midas, ben-"

Birisi ön kapıyı çaldı.

Hemen ayağa kalktı ve konukevinin önüne doğru yürüdü. Kapının yanındaki perdenin arkasından baktı. "Polisler," diye mırıldandı.

Onun arkasından yaklaşmıştı. "Er ya da geç ortaya çıkacaklarını düşündük." Gerçi Alina çok daha sonrası için dua ediyordu.

Homurdandı. "Önce bir telefon görüşmesi yapmayı umuyordum."

Elleri büküldü. "Belki de 'patron' adamı bulmuşlardır?"

Midas ona tekrar baktı. Yüz ifadesi ona durumun böyle olduğunu düşünmediğini söylüyordu. Hem de hiç.

"Belki," diye tekrarladı inatla. Olumlu olmaya ve vücudunu sarsmak isteyen sinirlerine teslim olmamaya çalışıyordu.

Kapı tekrar çaldı. Bu sefer daha zorluydu. Kilidi çevirdi. Kapıyı açtı.

Dedektif Joyce Meriam eşikte duruyordu. Ortağı hemen arkasındaydı. Alina'nın babası küçük verandanın kenarında duruyordu. Ama babası yalnız değildi. Alina, babasının yanında duran iyi giyimli, fit, tuzlu ve biberli saçlı adamı tanıdı. Bradford Wells, Wells, Mayo ve Abernathy'nin baş avukatı ve baş ortağı. Dün gece hastaneye gelen iki avukat mı? Hukuk firmasında çalışıyorlardı. Ama Bradford üç kurucudan biriydi.

Babası açıkça büyük silahları getirmişti.

"Midas." Joyce başını ona doğru eğdi. "Hâlâ koruma görevinde olduğunu görüyorum."

Alina kaskatı kesilmedi ama o kazmayı hissetti. *Koruma*. Midas'ın yalan söylediğini hatırlatan bir şey. Çenesi bir çentik yukarı kalktı. Alina, Midas'ın yanına yaklaşırken, "Bu işte en iyisi o," diye karşılık verdi. "Ben en iyisini istiyorum."

Joyce dudaklarını büzdü. "Dün geceye göre epey değişmişsin." "Havayı temizledik," diye karşılık verdi Midas kesin bir ifadeyle.

"Uh, huh. Eminim yapmışsındır." Sağ eli kalçasına gitti ve bu hareket ceketini geriye iterek altındaki kılıfı ortaya çıkardı

koluna girdi. "Alina, bizimle gelmeni istiyoruz."

Babası hemen açıkladı: "Onlarla hiçbir yere gitmek zorunda değilsin Alina! Cesetleri görmek gibi bir zorunluluğun yok."

Cesetler mi? Bakışları babasından Joyce'a kaydı.

"Morgdaki adamları resmi olarak teşhis etmenizi istiyoruz. Onların dün gece sizi kaçıran kişiler olduğunu doğrulayın."

Alina'nın kolu Midas'a sürtündü. "Ben sadece kızıl saçlı olanı gördüm. Diğer adamın yüzünü hiç görmedim."

Midas, "Size ikisinin de fotoğraflarını verdim, dedektif," diye homurdandı. "Kimliklerini tespit etmek çok kolay olacak."

Joyce ona acımasız bir gülümseme gönderdi. "Öyle yaptınız. Ama gerçek kurbanın adamları teşhis etmesi çok yardımcı olacaktır." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Avukatınız da gelebilir elbette."

Bradford burnunu çekti. "Sanki müvekkilimi temsilci olmadan yalnız bırakacakmışım gibi."

"Ve koruman. Onu da getirebilirsin." Bu kısmı ekleyen Calvin'di. "Yanında o olmadan bir yere gitmeni kesinlikle istemem."

"O nereye , ben de oraya giderim." Midas'tan düz bir yanıt. Cesetleri görmesini mi istediler? "I..."

"Yardımanız soruşturma için hayati önem taşıyor." Joyce ağırlığını değiştirdi. "Kesin bir kimlik tespiti bizim için ilk adım. Daha sonra bu adamların hayatları boyunca geriye doğru iz sürebilir ve kimin için çalıştıklarını bulabiliriz. Kimlik tespiti uzun sürmeyecek, sizi temin ederim."

Başka seçenek var mıydı? Patronlarını bulmak istiyordu. İşbirliği yapmak istiyordu. Alina uzun bir nefes verdi. "Tamam." Eğer bu, saldırının arkasındaki adamın bulunmasına yardımcı olacaksa, evet, bunu yapacaktı.

"Bunun haberlerden uzak tutulmasını istiyorum." Babasının sesi de ifadesi kadar acımasızdı. "Alina'nın kaçırılmasının magazin malzemesi olmasını istemiyorum. Adının basına verilmesine gerek yok. O bir kurban ve anonim kalmalı."

Calvin çenesini kaşdı. "Bu tür soruşturmalar pek de bu şekilde ilerlemez."

"Bu sabah birlikte kahvaltı yaptbelediye başkanına böyle olacağını söyledim." Babası tek kaşını kaldırdı. "Polis merkezinde amirinizle konuştuğumda ona da aynı şeyi söyledim. Basının kızımın bu işe karıştığını mümkün olduğunca az öğrenmesini istiyorum. Biz işbirliği yapıyoruz ama siz de üzerinize düşeni yapacaksınız."

Bradford elini parlak mavi kravatının üzerinde gezdirdi. "Merak etme, Ryker. Herkesin aynı olduğundan emin olmak için elimden geleni yapacağım."

Başka bir deyişle, Bradford herkesin babasının emirlerine uymasını sağlayacaktı. Her zaman böyle çalışırdı. Babası atla dediğinde Bradford herkesin gökyüzüne sıçradığından emin olurdu.

Midas'ın telefonu çaldı.

Otomatik olarak bakışları aşağıya kaydı. Çınlama sesi kot pantolonunun ön cebinden geliyordu.

Midas telefonunu çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı.

Joyce kaşlarını çattı. "Bunu almanız mı gerekiyor?"

"Hayır," diye yanıtladı Midas, yumuşak bir sesle. "Sadece yanlış numara." "Bunu nereden biliyorsun?" Calvin talep etti. "Bakmadın bile.

telefona bak!"

Telefon yine çaldı.

Midas iç geçirerek cebinden çıkardı. Ekrana kısa bir süre . "Evet, dediğim gibi, yanlış numara."

Ama telefonu çok sıkı tutuyor gibiydi.

"Daha önce de aynı numara aramıştı," diye mırıldandı. "Beni aramak o zaman da bir hataydı, şimdi de bir hata."

Bakışları onun yüzüne kaydı. Daha önceki telefon konuşması babasıyla ilgiliydi. Dışarıda olduğunu iddia ettiği kurbanlar hakkında.

Midas başını çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Yanlış numara," dedi bir kez daha.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"İkimiz de yanlış numara olmadığını biliyoruz." Limuzin babasının malikânesinden ayrıldığından beri Alina'nın söylediği ilk sözlerdi.

Babası arabayı ve şoförünü kullanmaları için ısrar etmişti. Midas ve Alina'yı öndeki adamdan ayıran bir paravan vardı. Renkli camlar kimsenin arkadan bakıp onları izlemesini engelliyordu.

Muhtemelen üç bin dolarlık bir dava açan avukata ne demeli? Kendi başına ayrılmıştı ama cesetleri görmek için onlarla buluşmaya söz vermişti. Midas ve Alina babasının malikânesinden ayrılmadan önce kaçıp gitmişti.

Gruplarının geri kalanı mı? Dedektifler limuzinin önünde gidiyorlardı. Evet, tam bir karavan rutini vardı.

Alina da gözlerinde endişeyle ona bakıyordu.

Midas'ın bacakları önünde yayılmıştı. Alina onun yanına tünemişti. Onun bu meselenin peşini bırakmayacağını biliyordu. Bu arada, konuşmak istediği son şey de buydu.

"Babandı, değil mi? Telefondaki?"

"Hüküm giymiş katillerin istedikleri kişiyi aramalarına izin vermiyorlar, yani hayır, o Henry değildi." Tek omzunu silkti. "Ama yine müdürün numarasıydı, evet."

"Ve sen aramayı görmezden geldin."

Gerçekten de öyleydi. "Şu anda seninle biraz meşgulüm." Gözleri kısıldı.

Bunu nasıl anlamadı? "Benim için öncelikli olan sensin." Polislerin cesetleri teşhis etmesini istemesi hoşuna gitmemişti. Dedektiflerin gözlerindeki şüpheyi görmüştü. Midas'ın suçlu olduğunu düşünüyorlardı. Çizgiyi aştığını ve Alina'yı kaçıran iki adamı öldürdüğünü düşünüyorlardı.

Ama bu cinayetler onun değildi.

"Laboratuvardaki işimiz bittikten sonra, sen ve ben yeni bir yere taşınacağız." O daha önce duşta işini bitirirken, adam ayarlamaları tamamlamıştı.

"Neden?"

Tamam, muhtemelen kızacağı yer burasıydı. Bunun için yardım yok. Ondan dürüstlük istemişti, o da bunu ona verecekti. "Çünkü babana güvenmiyorum."

Çenesi düştü.

Telefonu titredi. Telefonu cebinden çıkar burun delikleri alevlendi. Sonra Terrance'tan gelen mesajı okudu.

Henry ilk kurbanın yerini açıklayacağını söylüyor. İlk kurbanının. Ortaya çıkıp onunla buluşmanız için size kırk sekiz saat veriyor, sonra teklif ortadan kalkıyor.

İlk kurban. Midas'ın kalp atışları çok hızlı ve sertti.

Annem mi?

Ne orospu çocuğu.

"Seninkine güvenmiyorum," diye homurdandı. "Ben de benimkinden nefret ediyorum." Kalp atışlarının gürültüsü kulaklarında fazladan yüksek gibi görünüyordu. Midas telefonu yakındaki koltuğa fırlattı.

"Ama-ama neden-"

Başını çevirdi ve pencereden diğer arabaların süzülerek geçişini izledi. "daha önce de ama tekrar söyleyeceğim. Babam avına işkence etmekten hoşlanan katil bir psikopattır. Tehlikeli, işbirlikçi ve ağzından çıkan kelimelerin çoğu yalan." *Bana annemin nereye gömüldüğünü söylemiyor. Bu da başka bir yalan.*

"Aslında babandan neden nefret ettiğini tamamen anlıyorum." Eli onun yanağına dokundu.

Midas irkildi. Bakışları tekrar ona döndü.

Ona zayıf bir gülümseme gönderdi. Onun hayran olduğu o yüksek voltajlı gülümsemeyi değil. Gülümseme dudaklarında titredi. Sonra soldu. "Anlamadığım şey benimkine neden güvenmediğin."

Ellerini yumruk yaptı. Uzanıp ona dokunmamak için daha iyiydi. Kızın kokusu çoktan onu sarmıştı. Onu baştan çıkarmıştı. "Geçmişime bakarsak, güven asla kolay gelmez."

"Tekrar ediyorum, bunu anlayabilirim."

"Beni ilk işe aldığımda baban sanki saplantılı bir hayranın ya da sapığın hedefinde sen varmışsın gibi davrandı."

Dili alt dudağının üzerinde gezindi.

Bakışları kızın ağızına sabitlendi. Yine de konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. "Sonra kaçırıldın. Polise gitmemi istemedi. Dün gece onlarla konuşmana bile neredeyse hiç izin vermedi. İçgüdülerim bana babanızın söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini söylüyor. Şimdi de en iyi avukatlardan birini tuttu çünkü

ikimizin de dedektiflere söylemememiz gereken bir şey söylemediğimizden emin olmak için."

Keskin bir nefes çekti. "Fidye."

Midas başını salladı. "Evet, ben de bundan şüpheleniyorum. Fidye için tutulacaktın. Belki sen kaçırıldıktan sonra babana bile ulaşmışlardır ama baban bana bir şey söylemiyor. Her şeyi bilmem gerekiyor ki sorumlu piçi bulup ona bunu ödetebileyim." Midas'ın her zerresiyle bir katil olduğundan şüphelendiği bir piç. "Ama baban beni oyalıyor."

"Hayır, hayır, ben götürüldüğümde adamlardan biri -kabinin içinden çıkardığınız kızıl saçlı adamdı- dedi ki..." Dilini bir kez daha gergin bir şekilde yaladı. "Son kaçırılan kişinin eve dönmediğini söyledi. Polisler bu kısmı söylemedim."

Babası sağ olsun, polisler bir şey söyleyecek zamanı bile olmamıştı.

"Aslında senden başka kimseye söylemedim. Sonuncusunun kurallara uymadığını söyledi. İyi biri değilmiş." Vücudu gerilmişti. "Bana iyi olmam gerektiğini söyleyip durdu."

"Çok iyisin, tatlım."

"Sonuncusu eve gelmedi." Husky. "Bunu o söyledi. Bana kurallara uymadığını, bu yüzden eve gidemediğini söyledi."

Midas zihninde noktalar görmeye başladı. Hoşuna gitmeyen bir yola doğru gidiyordu. "Hatırladığın başka bir şey var mı?" Gece onun için bir korku girdabı olmalıydı.

Ama başını salladı. "Bana başkalarının da olduğunu söyledi. Her zaman sonuncusu için olduğu gibi bitmek zorunda olmadığını..." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Eğer sen orada olmasaydın, asla hayatta kalamayabilirdim."

Onun gözyaşlarından nefret ediyordu. Dünyayı parçalamak istemesine neden oluyorlardı. Ya da onu kaçıran piçleri bulup onlara bunu ödetmek. *Artık çok geçti. Başka biri onları benim için öldürdü.* "Seni her zaman koruyacağım."

"Çünkü bu senin işin. Ben senin sorumluluğundayım."

"Evet. Sen busun işte." Gözyaşını fırçayla sildi. Eli çok büyüktü. Çok büyüktü. Büyük ve sertti ve onu ilk gördüğü andan beri Alina'ya dokunmaması gerektiğini biliyordu.

Artık gizli bir görev yoktu. Onun erkek arkadaşıymış gibi davranmak zorunda değildi. Hiçbir zaman rol yapmak istememişti.

Onunla gerçek bir şey olmak istiyorum. Hayır, hayır. Bu düşüncayı kapattı. Ama-

Çenesindeki karanlığı görebiliyordu. İzi makyajla gizlemeye çalışmıştı. Parmakları çenesinin altına kaydı. Çenesini yukarı kaldırdı.

"Midas?"

"Bana kızgın değilsin." Parmakları çürüğün üzerinde dikkatle . Usulca boynundan aşağı indi.

"M-Midas?"

"Neden kızgın değilsin? Sana yalan söyledim. ." *Benden nefret etmelisin, ama lütfen, Tanrım, etme. Benden nefret etmeni istemiyorum.*

"Bunu dün gece söylemiştin." Kadın yutkundu ve adam parmaklarının altındaki hareketi hissetti. "Hayatını kurtaran birine tam anlamıyla kızmak zor."

." Onun minnettarlığını istemiyordu. Ne istiyordu?
Onunla.

"Evet, Ben minnettarım." A fısıldayarak. "Ama Bu a bütünçok daha fazla bundan daha karmaşık."

Onlar karmaşıktı. Başını eğdi ve kızın morarmış çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bir daha incinmeyeceksin."

"Çünkü..." Sesi boğuklaşmıştı. "Ben senin sorumluluğundayım."

"Çünkü sen benimsin." Kelimeler ağzından gürleyerek döküldü. Çıkmamalıydılar. Hiç kimseyi kendisininmiş gibi sahiplenmemişti ve şimdi zamanı değildi. Yeri de değildi.

Ama o benim. Bunu iliklerine kadar hissetmişti. Onu buzun üzerinde gördüğü ilk andan beri bunu hissetmiyor muydu? Ona bakmış ve donup kalmıştı. O asla donmazdı. Ama onu buzun üzerinde izlerken büyülenmişti. O ilk andan itibaren onu istemişti.

Ve bu istek, geçen her anla birlikte daha da güçlendi, daha da tehlikeli hale geldi. "Seni bu şekilde düşünmemeliydim ama düşünüyorum. Sen benimsin."

Kadından yumuşak bir nefes kaçtı, ancak ağzı tarafından yutuldu. Çünkü onu öpmesi gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Kadının dolgun dudakları hevesle adamın dudaklarının altından ayrıldı. Dili ağzının içine kaydı. Onun tadına baktı.

Ondan zevk aldım. Kendimi ve o anda başka hiçbir şey umurumda değildi. Sadece Alina.

Görevi.

Onun.

Adamın elleri kadının belini kavradı ve onu kaldırarak üzerine oturttu. Elleri adamın omuzlarını kavradı ve ona sıkıca tutundu. Parmakları adamın ceketine gömüldü.

Onu sonsuza dek öpebilirdi. Durmadan tadına bakabilirdi. Hareket edemeyecek kadar gevşeyene kadar onu sikebilirdi.

İstediği şey buydu. Alina, çıplak, onun adını çağırıyor. Onu ölü bedenleri görmeye götürmek istemiyordu. Onun tüm dünyadaki karanlık ve tehlikeli her şeyden korunmasını istiyordu. Onun kalkanı olacaktı.

Onun için her şey olabilirdi.

Ama o geri çekildi. Nefes alıp veriyordu ve ağzı adamın öpücüğü yüzünden kızarmıştı. "Ne yapıyorsun?" Hâlâ onun yanında oturuyordu. Adamın sert aleti kadının bacaklarının arasına girmişti.

"Eğer bilmiyorsan, o zaman doğru yapıyor olamam." Yanakları alev alev yanıyordu.

"Midas."

"Seni istiyorum." İşte. Bu çakıllı kelimelerden daha keskin olamazdı. "Beni istiyorsun." Bir cesaret.

"Evet."

"Bu konuda ne yapacağız?" Limuzin hâlâ .
hâlâ devam ediyordu.

Bakışları onunkileri aradı. "Hiçbir fikrim yok."

"Evet, ben de tatlım. İşte bu yüzden durum tam bir " Onu tekrar öptü. Daha yumuşak. Biraz yumuşaklığı hak ediyordu.

"Hayır," diye nefes aldı onun

dudaklarına karşı. Başını kaldırdı.

"Yani... Bunu daha önce hiç yapmadım. Bu yüzden ne yapacağımızdan emin değilim.

Bu konuda. Yol göstermeniz gerekecek."

Güm. Bu ses kalbinin göğsüne çarpmasıydı. Ve babasının onu utangaç olarak tanımladığını hatırladı. Çekingen.

Siktir, siktir, siktir. Ve Midas, Alina'nın başka kimseyle birlikte olmadığını bilmek onu daha da tahrik edecek kadar bölgeci bir pislikti. Aletinin daha fazla büyümesinin mümkün olduğunu düşünmemişti. Yanlış düşünmüştü. Lanet şey ona karşı hevesle sarsıldı, ama elleri çoktan beline dolanmıştı ve onu yukarı kaldırdı. Üzerinden. Ve onu sağındaki koltuğa oturttu.

Sonra kenara çekildi. İyi bir ayak.

"Midas?" Kızın kaşları kalktı.

Elini kaldırdı. Bir ya da iki dakikaya ihtiyacı olacaktı. gerçekten konuşabilmek için. Eğer o anda deneseydi, sadece hırlardı. Her zamanki hırıltılı kelimeleri değil. Ama potansiyel olarak tam hayvan sesleri. Kendini bir hayvan gibi hissediyordu. Aç. İlkel. Bölgesel.

Onun ilki olacaktı. Onun tek.

Onu oraya götürebilirdi. Limuzinin arkasında. Çok istediği şeyi alabilirdi.

Ama ben bir hayvan değilim ve o benden daha iyisini hak ediyor.

"Bekareti yakalayabileceğin gibi bir şey değil," diye soğuk sesi onu bilgilendirdi. "Birdenbire yakalanmışım gibi davranmana gerek yok."

Başını kaldırdı. Sıkılmış yumruklarına bakıyor -onu tekrar yakalamamak için sıkılmıştı- ve ona kadar saymaya çalışıyordu. Sonra yirmiye. Midas başını salladı.

Kaşları birbirine çarptı. Yanakları da kızardı. Karanlık. "Birçok erkeğin deneyimsiz bir kadınla birlikte olmaktan hoşlanmadığını anlıyorum. Benim de *biraz* deneyimim var, bilginize. Sadece sonuna kadar gitmedim."

Biraz tecrübe. "Piçler." Evet, bir hırıltı.

"Ne dediğini anlayamadım." Alt dudağını ısırđı. "İlişkiler için zamanım olmadı. Hayır, bunun gerçek olduğunu sanmıyorum. şuna ne dersin? İlk dokunuşta arzuladığım biriyle hiç karşılaşmadım. Ama sen bana ilk dokunduğunda, bunu iliklerime kadar hissettim. Soğuk olduğunu bile fark etmediğim yerlerimi ısıttın." Burnu çok şirin bir şekilde kıvrıldı. "Bu kulağa doğru gelmiyor, değil mi? Frijit olduğumu falan söylemeye alışmıyorum. Ben sadece-" Sert bir nefes verdi. "Seninle tanışana kadar kimseyi bu kadar güçlü bir şekilde istememiştim. Sen ortaya çıkana kadar bu tür bir anlık fiziksel çekimin gerçek olduğunu bile düşünmemiştim."

Onun seksi olduğunu düşünüyordu. Harika olduğunu. O da onun ateş gibi olduğunu düşünüyordu. "Kesinlikle frijit *değil*." Tamam, bu daha iyiydi. Gerçek kelimeler. "Bayıldım."

"Neyi seviyorsun?" Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

"Senin ilkin olacağımı." *Sadece. Sadece onun ol.* Hayır. Bu kelimeleri söylemeyecek. Kendini tutacak kadar aklı vardı.

"Oh." Kızarması derinleşti. "O zaman neden beni kendinden uzaklaştırdın?"

"Cesetleri görmeye giderken ilk seferinin bir limuzinin arkasında olmamasına çalışıyorum."

Elini aralarındaki koltuğa bastırdı. "Burada mı? *Burada* seks yapmak mı istiyorsun?"

Herhangi bir yere. Nefesini içine çekti. Bıraktı. İçine çekti. "İlk seferlerin özel olması gerekir." Bunu o bile biliyordu. Başını salladı. "Neden seninkini benim gibi biriyle harcamak isteyesin ki?" Sonra korkunç bir düşünce yüzüne tokat gibi çarptı. "Hayır."

Yaklaştı. "Hayır-ne?"

"Bana minnettar olduğun için olmasa iyi olur.

Ben sadece bir iş yapıyordum." İrkildi.

Sonofa- "Kastettiğim bu değildi."

Başını eğdi. Limuzin yavaşlıyordu. Fazla zaman yoktu. Sola.

"Minnettar olduğun için beni becerme," diye homurdandı. "Sik beni Çünkü beni istemedenden bir nefes daha alamazsın." Limuzin durdu.

Öne doğru kaydı çünkü önce dışarı çıkmak ve durumu değerlendirmek istiyordu.

Sahne. Eğer bölgenin güvenli olduğunu düşünmeseydi, Alina

ıkıyordu. Ama eli onun kolunun üzerinde kıvrıldı. Bakışları parmaklarından yüzüne doğru kaydı.

"Ulusal şampiyonluklar kazanmama yardımcı olan kolara minnettarım." O hıyar Dmitri'yi mi kastetti?

"şirket başkanlarına minnettarım çünkü bana yardımcı oldular. bana sponsorluk sağlayın."

Hangi şirket başkanları?

"Onları hiç becermek istemedim." Dudakları büküldü. "Konu seks olduğunda deneyimsiz olabilirim ama vücudumu hiçbir şeye değişmem."

Tam bir aptaldı. "Söylemek istediğim bu değildi." Bekledi.

Olay yerini kontrol etmeliydi. Ama önce onun kalbini onarması gerekiyordu. "Aramızda çok şey oluyor. Çok hızlı ilerliyor. Sadece emin olmanı istiyorum. Sana sahip olduğumda her şey farklı olacak." Bir uyarıydı ama ne kadar ciddi olduğunu tam olarak anladığından emin değildi.

"Hiç kimseden bu kadar emin olmamıştım." Ve yüksek voltajlı gülümsemesi parladı.

Nefesi dondu.

şoför kapıyı açtı. ", Bay Monroe."

Midas'ın kafası adama ters ters bakabilmek için döndü. Ruh hali katili. Bir an yaşıyorlardı.

Şoförün nezaketiyle artık bitmişti. Ama Midas'ın yapması gereken bir iş vardı. Ve bu iş Alina'yı limuzinin arkasında becermek değildi. Gerçi o da bunu yapmayı çok istemişti.

Calvin Booker, "Bu taraftan gelmeniz gerekiyor," diye açıkladı. Dedektifin sesi aracın içine doldu.

Midas yavaşça dışarı çıktı. Etrafı incelemek için zaman ayırdı. Büyük, kare şeklindeki binanın arkasına, kıvrımlı bir sokağa park etmişlerdi. İki dedektif yüzlerinde sabırsız ifadelerle bekliyorlardı. Başka kimseden iz yoktu. Kesinlikle muhabir de yoktu. Ryker'ın isteklerine rağmen Midas hikâyenin uzun süre gizli kalmayacağını biliyordu. Ve haber patladığında, bir sürü üzerlerine çullanacaktı.

"Joyce cesetleri görmek için Alina'yı götüreceksin," dedi Calvin yumuşak bir sesle. "Sen benimle koridorda kalabilirsin. Laboratuvar alanının hemen olacağız."

Uh, huh. Sanki bu kasıtlı bir böl ve yönet saçmalığı değildi. Midas, Calvin'in onu sorguya çekmeyi planladığını biliyordu. "Avukat nerede?" Elini tekrar limuzinin içine uzattı. Alina'nın yumuşak parmakları onunkileri kavradı.

"İçeride buluşuruz," diye teminat verdi Joyce. "Şimdi yola çıkmaya ne dersiniz? Bu sokak leş gibi kokuyor."

Evet, öyle oldu. Midas'a göre tüm sahne berbattı.

Alina araçtan indi. Midas'a baktı. "Daha önce hiç ceset görmemiştim. Benimle kalacak mısın?"

"Hayır," diye reddetti Calvin binanın arka tarafındaki kapıyı açarken. Üniformalı bir gardiyan kapının diğer tarafında bekliyordu.

Kapı. "Aslında sizinle birlikte içeri girmesine izin verilmiyor. Midas ve iki ölüm hakkında hâlâ kafamızda soru işaretleri var. Yakında cevaplanacağını umduğumuz sorular."

Alina kaskatı kesildi. "Sana söyledim, Midas'ın onların ölümüyle hiçbir ilgisi yok. Onları bıraktığımızda *hayattaydılar*."

"Cesetleri teşhis etmeye ne dersiniz?" Joyce ısrar etti. "O zaman günün soru-cevap kısmına geçebiliriz."

Binanın içinden ayak sesleri geliyordu. Bradford onları karşılamaya geldiğinde arka kapıdaki nöbetçi kenara çekildi. "Biri Soru-Cevap mı dedi?" Bradford başını salladı. "Bensiz olmaz." Bir kaplan gülümsemesi parladı. "Ama iyi denemeydi, dedektifler."

Laboratuvar ya da muayene odası ya da her neyse orası soğuktu. Alina kollarını karnına doladı ve Joyce'u içeri kadar takip etti. Bradford tam peşlerindeydi.

Bradford'u hayatının çoğunda tanımişti. Babası onu her zaman büyük partilere davet ederdi. Her partiye mi? Bellamy malikanesindeki her toplantıya? Bradford da orada olurdu. Babası Bradford'un üç boşanması boyunca onun arkadaşı olmuştu. Adamlar aynı kulüplere, aynı yardım gruplarına üyeydi.

Ayrıca Bradford'un babasının sahip olduğu her sırrı bildiğinden de şüpheleniyordu. Ve bu sırların asla gün ışığına çıkmamasını sağlamak için iyi para alıyordu.

Bradford Alina'ya, "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Sadece biraz derin nefes al. İsteyeceğim son şey hissetmen. Çok fazla

İnsanlar ceset görünce pek iyi tepki vermiyorlar."

Onu da o insanlardan biri olarak düşünün. Şimdiden başının döndüğünü hissetti.

Havada tuhaf bir koku vardı. Burnunu yakan bir koku.

"Bu Dr. Edward Hatch." Joyce bir muayene masasının yanında duran adamı işaret etti. "Kendisi otopsileri tamamlayacak olan bir adli patolog." Adamın omzuna dokundu. "Yüzlerini görmesini istiyorum."

Işık Edward'ın saçsız kafasında parıldıyordu. Yuvarlak gözlükler burnuna tünemişti. Beyaz bir laboratuvar önlüğü ve eldiven giymişti. Eldivenli elleri ilk deneğe uzandı.

"Sadece bir adamın yüzünü gördüm," demek için acele etti Alina. "Sana onun o olduğunu söylemiştim-"

Kızıl saçlı kadının yüzü ortaya çıktı.

Alina geri adım attı. Dirseği Bradford'a çarptı. Adamın elleri Alina'nın omuzlarına kapandı. "Her şey yolunda."

Kızıl saçlı adamın cildi mumsu bir görünüme sahipti. Gözleri kapalıydı ve -Çok genç görünüyordu. "Bu onlardan biri. O..." Yutkundu. "Eğer iyi olursam eve gidebileceğimi söyledi. Diğer adam beni tehdit etti." Eli yanağına doğru kalktı. "Yüzümü keseceğini söyledi. Bu adam... daha nazikti." Bunu söylemek kulağa çok tuhaf geliyordu. Ama doğruduydu. *Yüzümü kesip açmak isteyen adamdan daha kibardı.* Alina bakışlarını ölü adamdan çekti.

Joyce'un doğrudan kendisine baktığını gördü.

"Onu görmek sana bazı şeyleri hatırlattı mı?" Joyce sordu.

Alina Joyce'un bu sahneyi planladığını biliyordu. Çenesi kalktı. "Evet." Unuttuğundan değil. Nasıl unutulabilirdi ki? Ama dün gece her şey alev alev *yanıyordu*. Ya da en azından Alina öyle hissetmişti. Çok fazla korku. Çok fazla korku.

"Dün geceki ifadeleriniz çok kısaydı. Bize bir dolapta tutulduğunuzu söylediniz. Birinin seni kesmekle tehdit ettiğinden bahsetmedin." Joyce bakışlarını Alina'dan hiç ayırmadı. "Midas bu adamlardan birinin seni bıçaklamak istediğinden haberdar mıydı?"

Ölü adama bakarken nefesi kesildi. "Şimdi üstünü örtebilir misin?"

"Cevap vermedin-"

"Alina Bellamy sizinle işbirliği yapıyor," diye araya girdi Bradford. Sesi yumuşak ve rahattı ama tartışmaya yer vermiyordu. "İlk adamı teşhis etti. İkinciye geçelim mi?"

Joyce'un dudakları inceldi ama Edward'a işaret etti.

Adli patolog kızıl saçlı adamın üzerini örttü. Alina nefesini içine çekti ama nefesin bir faydası olmadı. Oda çok soğuktu. Peki ya koku? Çok antiseptik. Çok sertti. "İkinci adamı hiç görmedim. Uzun boyluydu." Onun dolap kapısında durduğunu hatırladı. "Yaklaşık altı bir. Zayıf ama kaslı."

Edward ikinci bir muayene masasına doğru ilerledi.

"O... bana vuran oydu." Morarmış çenesine dokunmadı. Çünkü elleri önünde bükülmüştü.

"Bu mantıklı," diye izin verdi Joyce. Bu nasıl mantıklı olabilirdi ki?

İkinci ceset ortaya çıktı.

Genç, tıpkı diğer adam gibi. Yirmili yaşların başında mı? Koyu, dağınık saçlı. Ölümünden gelen o balmumu görünümlü cilt tonu. Ve irkildi.

"Çenesi kırık. Bu yüzden görünüyor. Çürük ve çarpıtılmış. Sanırım Midas adamın sana vurmasından hoşlanmadı. O da ona vurdu."

Alina gözlerini cesetten ayıramıyordu. Midas'ın onu o korkunç dolaptan çıkarırken söylediklerini hatırladı. *Zaten bir çürüğün var. Çenesine bakmıştı. Yüzü öfkeliydi. Çok sertti. Emin ol, o pisliğe verdiğim yara çok daha kötüydü. O piçin çenesini kırdığımı eminim.*

"Midas oldukça , değil mi?" Joyce düşündü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

" bir şey?" Calvin ona sordu.

Midas dikkatini muayene odasına açılan kapalı kapıdan ayırmadı. Alina birkaç dakikadır içerideydi. Bu sahne ne kadar sürecekti? Onun görüş alanında olmaması hoşuna gitmiyordu. "Muhteşem olmak mı? Tamamen yorucu." Küstahça bir cevap.

Calvin güldü.

Demek arkadaş oyunu oynuyoruz, ha? Sanki ilk defa bir polis dedektifi tarafından sorgulanıyormuş gibi. Neredeyse hiç. Polisler söz konusu olduğunda kitaptaki her numarayı bilirdi.

Belli ki bütün bu sahne bir böl ve yönet tuzağıydı. Alina cesetleri inceliyordu -bu onu tedirgin etmek, belki de daha önce polislerle paylaştığından daha fazlasını anlatmaya zorlamak içindi- Midas ise erkek dedektifle sakinleşmeye çalışıyordu. Ve tabii ki Calvin sorularıyla saldırmıştı.

"Hayır, demek istediğim..." Sahte kahkaha sona erdi. "Babanın bir katil olması nasıl bir şey?"

Midas başını kapalı kapıdan çevirdi ve dedektife odaklandı. "Bu senin ilk büyük davan mı?"

"Hayır. Aslında, Joyce ve benim kapanma oranımız oldukça yüksek. Şehrin en iyisi."

"Harika. İkiniz için de harika. Umarım bu harika kapanış oranı, işinizi yapacağınız ve Alina'nın kaçırılmasını organize eden ve muhtemelen o muayene odasındaki iki adamı öldüren adamı bulacağınız anlamına gelir."

"Ah, hala o hikayeye bağılsın, değil mi? Gizemli patronları tarafından öldürüldüklerini mi?"

"Gerçeğe sadık kalmaktan mı bahsediyorsun? Evet, öyleyim." Bakışları tekrar kapıya yöneldi.

"Onu kaçıranlardan birinin çenesini kırmışsın."

Midas omuz silkti. "Siyah saçlı olan mı? Ona bir yumruk attım. Adam bıçakla üzerime geliyordu. Başka ne yapabilirdim ki? Elini mi sıksaydım?" Tüm bunlar önceki gece olay yerine gelen polisler verdiği ifadede yer alıyordu. Ancak polisler ayrıntıların üzerinden tekrar tekrar geçmeyi sever, her zaman bir şüphelinin hata yapmasını umarlardı.

Midas kayacak havada değildi. "Güçlü bir yumruğum var. Onu yere serdi. Bu süreyi, olay yerindeki aracın arkasından aldığım fermuarlı bağlarla onu zapt etmek için ."

"Ve onu zapt ettikten sonra, boynunu kırmak ve kalbine bir bıçak saplamak kolay mıydı?"

Midas gözünü kırpmadı.

"Operasyon sırası bu, değil mi? Önce boyun kırılır, sonra bıçak saplanır. En azından baban hep böyle yapardı."

"Ben babam değilim." Ellerini iki yanında gevşek tuttu. Sesi soğuk ve duygusuzdu.

"Alina'nın kaçırılmasına kızdınız mı?"

"Heyecanlanmadım."

"Peki bu adamlar sizi öldürmeye çalıştığı için kızgın mıydınız? Vurdular. araçlarıyla birlikte. Teknisyenlerimiz kaputta ezikler buldu. Çizikler. Ayrıca, yer belirleme etiketi tam olarak bize söylediğiniz yerdeydi."

"Yani hikayem kontrol . Ne kadar harika."

"Alina'yı aldılar. Seni öldürmeye çalıştılar. Ve, hey, söylediklerinin çoğuna inanıyorum. Belki de kulübeye gittiğinizde Fallon White size bıçağıyla saldırmıştır."

Ah. İşte bu yüzden sessiz kalmak yerine polisle konuşuyorum. Çünkü ondan, onun benden alacağından daha fazla bilgi alabilirim.
"Adamın adı bu mu?"

"Evet, çenesi kırık olan adam Fallon White. Bu onun takma adlarından biri. Gerçek adı Fred White. Sanırım Fallon'un Fred'den daha avantajlı olduğunu düşündü."

Midas homurdandı. "Haksız değildi."

"Kızıl saçlı olan Shayne Preston'dı. İki adamın da sabıkası var. Shayne için bir sürü küçük suç. Fallon için birkaç saldırı suçlaması."

Tüm bunlar Midas'ın iki adam hakkında şüphelendiği şeylere uyuyordu. "Onlar fedailerdi. Angarya işler için oradaydılar. İplerini başka biri çekiyordu."

"Ve kulübeye giden o kişiyi gördünüz. Sonra da Alina ile kaçarken *peşinizden* geldiğini? Olay yerindeki polisler böyle söylediğinize inanıyorum."

Evet, bunu söylemişti. "Doğru inanıyorsun."

"Tuhaf. Eğer lider orada olsaydı, senin gibi bir adamın onun peşinden gideceğini düşünürdüm."

O pisliğin peşinden gitmek istemişti. "Alina'yı güvenli bir yere götürmek öncelikliydi."

"Peki Şimdi güvende olduğuna göre? Artık evde olduğuna göre, önceliğiniz ne? Onu korumak mı?"

Tabii ki.

"Yoksa onu kaÇıran adamın peşinden mi gidiyor? ElebaŐının mı? Onu kendi baŐınıza mı avlamayı planlıyorsunuz?"

Kesinlikle. Midas mütevazı görünmeye çalışarak, "oklu görev yapmayı severim," dedi. Bakışları kapıdan ayrılmadı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, tam bir cehennemdi."

Calvin yaklaştı. "Affedersiniz?"

"Babası seri katil olan biriyle büyümek mi? Cehennemde. Başka ne olabilir ? Ama cehennemin içinden geçtiğinizde, ateŐle nasıl başa çıkacağınızı Ğrenirsiniz."

Calvin cevap veremeden kapı açıldı. Alina gözleri kocaman ve yüzü solgun bir Şekilde dışarı fırladı. Midas hemen ne çıktı ve onu kollarının arasına aldı. "Alina."

Nefesi titreyerek dışarı ıktı. "Sanırım hasta olacağım."

Kfrederek onu kucağına aldı ve en yakındaki tuvalete doğru koştu. Kapıyı iterek açtı ve lavaboya doğru koştu.

"Midas, burası *kadınlar* !"

"Evet tatlım, sen de bir kadınsın." Onu tezgâhın üzerine oturttu ve kâğıt havlulara uzandı. Onları ıslattı. Ve alnına doğru kaldırdı. "Nefes almanı istiyorum. Ya da belki de başını dizlerinin arasına koymalısın. Oda dönüyor mu? BaŐın mı dönüyor? Bayıldın mı?"

Adamın bileğini yakaladı ve nemli havluyu alnına koyamadan onu durdurdu. "Ben iyiyim."

"Ne?"

"Polislerden kaçmak istedim." Kağıt havlulardan su damladı.

"Beni bu kadar hızlı uzaklaştıracığını ya da benimle birlikte *kadınlar tuvaletine* koşacağını düşünmemiştim ama... işe yarıyor."

Takip etmiyordu.

"Yalnız olduğumuzdan emin olmak için tezgahların altına bakabilir misin?"

Midas damlayan kâğıt havluları fırlattı ve tezgâhların altını taradı. "Temiz." Tekrar ona doğru yaklaştı. Midas ellerini kadının vücudunun iki yanındaki tezgâha dayadı. "Açıkla." Eleştirel bir gözle ona baktı. Alina'nın yüzü çok solgundu. Rol yapmıyordu, tam olarak değil. Kadın belli ki sarsılmıştı.

"Çenesini kırmışsın."

Ah. Evet. Söylemişti. Hatta bunu ona o kahrolası kulübede de söylemişti. Ama belki de hasarı görmek, sadece duymaktan daha farklıydı. "Dedektif adamı Fallon White olarak teşhis etti." *Fred*. "Ve evet, yaptım."

"Bana yumruk attı."

Midas kendi çenesini sıktı. "Dışarıda bundan bahsettiğini duydum. Ağaçların arasında bekliyordum, seni o kulübeden çıkarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Fallon'un sesi çok yüksekti. Diğeriyle -Shayne Preston- konuştuğunu duydum."

"Fallon'un bana ne yaptığını biliyordun."

Başını salladı. "Yumruğu ve bıçağı biliyordum." O piç onun ipek yanağını kesip açmayı mı düşünmüştü? Tabii ki hayır.

"Sen... sen onun çenesini kırdın çünkü bana vurdu."

Yine, onu dolaptan çıkardığında bu konuyu kapatmışlardı. Ama o zaman muhtemelen şoktaydı.

Midas bir an sessizce onu inceledi. Bu yüzden mi banyodaydılar? Alina onun hakkında tereddüt mü ediyordu? "Çenesini kırdım çünkü bana bıçakla saldırdı." *Ve tabii ki sana yaptıkları yüzünden. Biraz acıyı hak ediyordu.* "Ama gerçekten ne bilmek istiyorsun? Onu öldürüp öldürmediğimi mi sormaya çalışıyorsun?" Ona doğru eğildi.

"Onun çenesini, ona yaptığı şey yüzünden mi kırdığınızı soruyorum. Ben."

"Onun çenesini kırdım çünkü o pislik bana doğru koşuyordu. bıçak." Her bir kelime gıcırdayan dişlerinin arasından çıkıyordu. "Ama, kahretsin, *evet*. Sert yumruk attım çünkü hiçbir erkek bir kadına vurmamalı. Kimse sana zarar vermemeli. Yumruk yemenin nasıl bir şey olduğunu görmesini istedim. Ona vurdum. Onu bayılttım. çektim. Onu öldürmedim." İşte oldu. Bitti.

Elleri adamın çenesini kavrayacak şekilde kalktı. "İkisini de senin öldürmediğini biliyorum. Joyce'un söylediklerinin aksine, kızıl saçlı adamın göğsünden çıkan bıçağı gerçekten fark ederdim. Korkudan titrerken bile böyle bir şeyi gözden kaçırmak zordu." Dikkatli bir nefes.

"Patronları onları öldürdü. Muhtemelen beni de öldürecekti ama sen beni kurtardın. Teşekkür ederim, Midas." Dudakları onunkilere yapıştı.

Vahşiydi. Vahşiydi. Zar zor kontrol ediyordu.

Ve onu nazik bir şefkatle öptü.

Banyo kapısı hızla açıldı. "Her şey mı?" Joyce'un kelimeler durdu.

Midas öpücüğü bitirdi. Başını kaldırdı ve lavaboların üzerindeki aynada dedektifin şok olmuş yüz ifadesini gördü. "Haberler harika," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. "Alina kendini daha iyi hissediyor."

Böl ve yönet saçmalığınız işe yaramadı.

Küçük grup arka kapıdan çıkarken Bradford, "Eve gitmen gerek Alina," diye ısrar etti. Polislerden daha fazla soru gelmişti. Bazılarına cevap vermişlerdi. Bazılarına ise cevap vermediler. Bradford soruların haddini aştığını hissettiğinde araya girmişti.

Alina çizginin nerede olduğundan bile emin değildi. "Pratik yapmam lazım." Kelimeler otomatikti. Piste gitmek *istiyordu*. Buzun üzerinde kendini kaybetmek.

Midas bakışlarıyla tararken, "," diye karşılık verdi. Limuzin yaklaşık on adım ötede bekliyordu. "Ve o da eve gitmiyor Bradford. Patronuna onu aldığımı söyle. Onunla daha sonra irtibata geçeceğiz."

"Ne?" Bradford'un sesinde şaşkınlık vardı. "Tabii ki eve dönüyor. Alina'nın güvenliği son derece önemli!"

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Midas birini arıyor gibiydi. Ama o küçük sokakta başka kimse yoktu.

"O zaman babasının mülküne dönmesi gerektiğini *biliyorsun*. Onun için çalışıyorsun."

Midas homurdandı.

Bradford, "Onun emirlerine uyuyorsun," diye öfkeleni. "O zaman onu lanet arabaya bindir!"

Tam o sırada, haki pantolon ve mavi ceket giymiş bir adam binanın etrafından dolanmaya başladı. Doğruca Alina'ya doğru koştu ve koşarken cebinden bir şey çıkardı.

İçini bir korku kapladı ama Midas oradaydı. Ve oradaydı derken adamın yoluna atladı. Adam Alina'ya o kadar odaklanmıştı ki Midas'ı fark etmemişti bile. Bu imkânsız olmalıydı çünkü Midas gözden kaçırılması çok zor bir adamdı. Haki giysili adam Midas'a doğru hızla ilerledi, sonra da duvara çarpmış gibi tökezleyerek geri çekildi. Ne de olsa çarpmıştı.

Elinde tuttuğu eşya -telefon, şimdi görebiliyordu- uçup gitti.

Yere indiğinde Midas üzerine bastı. Çatırtı ekstra yüksek görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı adam. "O benim telefonum!"

"Hay aksi." Midas omuz silkti. Ayrıca onun cihazı daha sert bir şekilde indirdiğinden de emindi.

Adam ağzı açık kaldı, sonra Midas'ın etrafına bakmaya çalıştı. "Alina! Alina Bellamy, dün gece kaçırıldığınız doğru mu? Kaçırıldın mı?"

evinizden? Sizi kaçıranlar kurtarma çalışmaları sırasında öldürüldü mü?"

Midas içini çekti. "Birinin olduğu yerde, daha fazlası da olacaktır."

Soruları savuran adam muhabir miydi? Yanında bir ekip olması gerekmez miydi?

Sanki bir işaretmiş gibi, iki kişi daha binanın etrafında koşuşturmaya başladı. Bir kadın. Bir adam. Adam pahalı görünümlü bir kamera taşıyordu.

Bradford, "Limuzin," diye emretti, sesi kısıktı. "*şimdi.*"

Alina limuzine doğru bir adım attı ama bir motosikletin ani kükremesi onu sarsarak etrafında döndürdü. Siyah bir motosiklet canavarı kükreyerek sokaktan aşağı indi. Sürücüsü siyah deri bir ceket ve siyah bir kask giymişti. Vizör yüzünü kapatıyordu.

Herkes yolundan çekildi. Midas hariç herkes.

şoför onun yanında fren yaptı. Standı tekmeledi. Rose. Kaskını çıkardı.

Tehlikeli. Aklından tek bir kelime geçiyordu. Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir muhabire benzemediği kesindi. Adama bir tehdit havası sinmişti ve Alina bir kez daha limuzinin güvenliğine doğru ilerlemeye başladı.

"Mesajını aldım," dedi adam Midas'a. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim. Ön tarafta daha fazla muhabir var. Biri kesinlikle haberi sızdırmış." Bakışları ona doğru kaydı. "Sadece Midas'a tutun, iyi olacaksın."

Onu tutmak mı?

Midas motosiklete tırmandı. Bir elini ona doğru uzattı.

Alina ona doğru sürünerek yaklaştı.

Bradford ellerini onun omuzlarına kilitledi. "Onunla hiçbir yere gitme. Baban eve dönmeni istiyor. Orada güvende olacaksın."

"Benim yanımda güvendesin Alina," diye güvence verdi Midas ona. "Bunu biliyorsun."

Seni her türlü tehditten koruyacağım."

Bradford'un tutuşu sıkılaştı. "Sen onun babası için çalışıyorsun. Yapamazsın-"

Muhabirler çekim mi yapıyordu? Öyle olmalarından korkuyordu. Alina o sokaktan çıkmak istiyordu. Ve onun için güvenlik Midas demekti. Bradford'dan kurtuldu ve Midas'ın elini tutmak için koştu.

Ama parmakları onunkilerin üzerinde kapanırken bile, yabancı kaskı kafasına geçirdi. "Midas'a sıkı tutun," diye emretti adam kaskta birkaç ayarlama yaparken. "Yakında ikinizle de görüşeceğim."

Midas onu motosikletin arkasına bindirdi. Motor tekrar çalıştı.

"Daha önce hiç bunlardan birine bindin mi?" Midas sordu.

"Hayır." O da o anda bir tanesinin üzerinde olmaktan pek heyecan duymuyordu.

Yoğun yabancı çoktan uzaklaşmıştı.

Bradford ona bir şeyler bağırdı ama ne dediğini anlayamadı.

"Sıkı ," diye emretti Midas. "Sıkı tutun."

Midas'ın sözlerini açıkça anlayabiliyordu. Onu yakaladı. "Daha sıkı." Daha sıkı tuttu. Vücudu onunkine çarptı. Motosiklet ileri doğru uçtu.

Bradford Wells motosikletin ardından bakakaldı. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Limuzin sürücüsü öne doğru sendeledi. Bradford adamı tanıyordu çünkü Milo Shaw yıllardır Ryker'in şoförlüğünü yapıyordu.

Milo çenesini kaşıyarak, "Onları takip etmem mi gerekiyor?" diye sordu.

Motosiklet çoktan gitmişti. Onları takip etmek bir seçenek olamazdı. Bradford bunun kasıtlı olduğundan şüpheleniyordu. Telefonunu çıkardı ve Ryker'ı saniyeler içinde hatta bağladı.

Muhabirler etrafta dolanıp duruyordu. Bir adamın bozuk telefonu hakkında mırıldandığını duydu. *Ağla lan nehir gibi.*

"Neler oluyor?" Ryker talep etti. "Her şey kontrol altında mı?"

Bradford neredeyse gülecekti. Arkadaşı her şeyden çok kontrole önem verirdi ve bu kesinlikle kontrollü bir durum değildi. "Koruma az önce kızını alıp götürdü." Ryker Midas'ı işe almadan önce ona haber verilmeliydi. Arkadaşına Midas Monroe'nun çok fazla serseri mayın olduğunu söyleyebilirdi. Çok tehlikeli. Çok düşüncesiz.

"Ne?" Şok kelimenin içinde çatladı.

"Malikanenize dönmeyeceklerinden şüpheleniyorum." Adanı uyarmak için uygun göründü. "Size hesap veriyor, değil mi?"

Ryker, "Evet," diye .

"O zaman ona ulaşmak isteyebilirsiniz." İki dedektifin -Joyce Meriam ve Calvin Booker- binanın arka kapısını açıp etraflarına bakmalarını izledi. Muhabirleri fark ettiklerinde yüzlerinde hiç şaşkınlık ifadesi yoktu. Sanki onlara kimin haber verdiğini anlamak zordu. "Bu hikâye haberlerde de yayınlanacak. Durumdan haberdar olmak isteyebileceğinizi düşündüm. Ben geldiğince ilgileneceğim ama siz de halkla ilişkiler ekibinizi devreye sokmak isteyeceksiniz." STAT.

"Kaçırılma olayı haberlere mi çıktı? Nasıl?"

"Bunun, izlediğim kendini beğenmiş görünümlü iki dedektiften kaynaklandığından şüpheleniyorum. Şimdi maalesef gazeteciler doğru geliyor, bu yüzden gitmem gerekiyor. Hasar kontrolü, bilirsiniz."

"Kızım nerede?"

Ryker bundan nefret ederdi ama.. "Onu son gördüğümde bir motosikletin arkasındaydı ve korumasına sıkıca tutunuyordu."

"Ne?"

"Belki de onu kovup yeni birini getirmeyi düşünmelisin? Alina'nın hayatta kalabilmesi için emirlerine gerçekten uyacak birini? Avukatınızdan çok faydalı bir tavsiye." Telefonu kapattı. Muhabirler etrafını sarmıştı.

"Bradford Wells," diye seslendi şık kesimli, siyah saçlı bir kadın. Basın tarafından tanınmasına pek şaşırmamıştı. Asıl sürpriz onu tanımamaları olurdu. "Alina Bellamy'nin dün gece kaçırıldığı doğru mu? Birileri onun Olimpiyatlarda yarışmasını engellemeye mi çalışıyor?"

Rekabetin bu davayla bir ilgisi yok. Dedektifler sebebin fidye olduğunu düşünüyorlardı. Bu soğuk, sert nakitle ilgiliydi. Genelde öyle değil miydi?

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra ensesinde ani bir farkındalık nabzı hissetti. Başını çevirdi. Birkaç adım ötede bir yabancı duruyordu. Motosikletten inen adam. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, binanın arkasına yaslanmıştı. Gözleri Bradford'un üzerindeydi. Doğrudan, yoğun bir bakış.

Sonra o bakışlar gazetecilere kaydı.

Sonra da fısıldaşan dedektiflere.

Bradford avukatlık yaptığı günlerde her türden insanla karşılaşmıştı. İlk başladığında ceza hukukuna yönelmişti. Şirketler hukuku için çok daha uygun olduğuna karar vermeden önce birkaç cinayet davasına bile bakmıştı. Şirketler hukukunda bir davayı kaybederseniz, müvekkiliniz tonla para kaybederdi.

Ama hayatı değil.

Evet, yıllar boyunca her türlü davaya bakmıştı. Her türden insanla tanışmıştı. Bu insanlardan bazıları çok ama çok tehlikeliydi. Yani bir avcıyı gördüğünde tanırdı.

Midas Monroe'ya yardım etmeye gelen yabancı kesinlikle bir avcıydı.

Ama Bradford'un Midas'ın da tamamen aynı olduğunu bildiği düşünülürse, bu sadece uygun görünüyordu. Modern zaman avcısı. Özüne kadar bir avcı.

Ve o yırtıcı hayvan Alina ile birlikte ortadan kaybolmuştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Motosiklet fren yaparak durdu. Alina bir an için . Yolculuk sırasında gözlerini kapatmıştı çünkü kalp krizi geçirmesine neden olabilecek birkaç virajdan daha fazlası . Gözlerini kapattı ve onu olabildiğince sıkı kavradı. Sonuç olarak vücudu onunkine yapışmıştı.

Bu onun motosiklete ilk binişiydi. Midas'ın bu adrenalin dolu sürüşlerden her zaman keyif aldığına şüphe yoktu. Bu arada Alina motosikletten indiğinde vücudunun titreyen bir yığın halinde yere yığılacağından oldukça emindi. İçinden geçen titreşimleri hâlâ hissedebiliyordu.

"Buradayız tatlım," dedi Midas ona. "Her şey ve güvende."

Ondan uzaklaştı ve etrafına bakındı. Titreyen elleriyle kaskı çıkardı. Kask takmamıştı. Bu ona çok tehlikeli gelmişti. Etrafındaki manzarayı görmeye çalışırken geriye doğru çekildi. Midas sehpayı tekmeledi ve motosikletten indi. Ona doğru döndü. Elini uzattı.

Bunu daha önce de yapmıştı. Binanın arkasında, muhabirler onlara doğru ilerlerken, ona elini uzatmıştı. Bisikletten korkmasına rağmen, Midas'tan korkmadığı için onun elini tutmuştu.

Bu dünyada korktuğu pek çok şey vardı ama o bunlardan biri değildi.

Bir kez daha onun elini tuttu. Adam bisikletten inmesine yardım etti. Motoru bir garajın içine park etmişti ve onlar ilerlerken duvardaki bir düğmeye bastı ve garaj kapısı arkalarından açıldı.

Sonra iyi aydınlatılmış bir koridora doğru ilerlediler. Midas bir kapının kilidini açtı. Güvenlik paneline bir kod yazdı. Onları devasa bir evin içine götürdü.

Babasınınkinden bile daha iyi bir dağ manzarası vardı. "Neredeyiz biz?" Alina şaşkınlıkla etrafına bakınırken sordu.

"Yeni güvenli eviniz."

Başını tekrar adama doğru çevirdi. "Bir daha söyle?"

Ona hızlı bir gülümseme gönderdi. "Yeni güvenli eviniz," diye tekrarladı. "Birinci sınıf güvenlik. Babanın sahip olduğunu *düşündüğünden* çok daha iyi. Dış çevre boyunca kameralar yerleştirildi. Sensörler. Biri bizden habersiz yaklaşmaya çalışırsa, eğlenceli bir sürprizle karşılaşacak diyelim." Onun elini bıraktı. "Daha önce ayarlamaları yapmıştım. Kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını evinden getirttim. Oraya geri dönmek senin için güvenli değil ve sanırım bunu biliyorsun. Tekrar söylüyorum, babanın güvenlik anlayışı ile benimki farklı şeyler. Kaçırırlar evinizdeki sistemi çok kolay aştılar. Aynı şey burası için söylenemez." Elleri kalçalarına gitti. "Hiçbir davetsiz misafir buraya giremeyecek."

Bakışları kusursuz bir şekilde dekore edilmiş evin etrafında gezindi. "Buranın sahibi kim?"

"Bir tanıdık. Bir süre burada kalmamız için ayarlamalar yaptım."

Başını ona doğru çevirdi. "Babamın malikanesinde beni gerçekten koruyamaz mısın?"

"Sana söyledim-"

"Ona güvenmiyorsun," diye bitirdi sözlerini midesi düğümlenirken.

"Bana karşı kendini tutamaz. Güvenliğin tehlikeyken olmaz. Ve burada güvenlik daha iyi. Öyle olmak zorunda. Kurulumu bizzat ben denetledim." Dağlara bakan pencereye doğru yöneldi. "Sana bahsettiğim aksiyon yıldızı mı? Burası onun eviydi. Film çekimlerinden çıktı ve senin iyi bir güvenli eve ihtiyacın olduğunu fark ettiğimde birkaç mesaj gönderdim ve burayı kullanmayı ayarladım. Bir arkadaşım benim ve senin eşyalarını bizim için getirdi."

Bir arkadaş mı? Tehlike saçan adam o muydu? "Motosikletli adam kimdi?"

"Memphis Camden."

İsim onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"O eski bir ödül avcısı ve şu anda faili meçhul davaları çözüyor."

Kaşlarının arasındaki çatıklığın derinleştiğini hissedebiliyordu. "Benim davam tam olarak soğuk değil."

"Hayır, değil. Aslında, çok sıcak. Bu şekilde devam etmeliyiz. Davanın kaybolmasına izin vermeyeceğim. Bir, belki iki hafta sonra baban ve sen güvende olduğunuzu düşüneceksiniz. Adam senin için tekrar gelmezse ve daha fazla zaman geçerse, gardını düşürmeye başlayacaksın. Bir fidyecinin belirli bir hedefin peşinden iki kez gittiğini çok nadir duymuşumdur."

"Bu benim için iyi haber, değil mi?" Bu demek oluyor *ki* Güvende ol.

"Kayıtsız kalırsan olmaz. Eğer baban beni gönderirse ve sen tek başına kalırsan ve o piç kurusu seni beklerse olmaz. Buna izin veremem."

olur. Tekrar av olmana izin veremem. Bu yüzden onu avlamayı planlıyorum. O gölgelerde saklanırken ve peşinden tekrar gelmek için mükemmel anı beklerken seni tek başına bırakmayacağım."

Gözlerini kırıştırdı. "Onu avlıyorsun." Alina Midas'a yaklaştı.

"Memphis bana yardım edecek. Zaten şüphelendiğim bir şeyi doğruladın, başka kurbanlar da varmış. Biri evine gitmiş, bana söylediğin buydu. Onu bulursak, cevapları da bulabiliriz."

Kalbi hızla çarpıyordu. "Cevaplar harika olurdu. Tüm bunları planlayan adamın hayatının geri kalanında bir hücreye atılması mı? Bu daha da iyi olurdu." Ama açıklığa kavuşsun diye söylüyorum. "Kaçan kadını bulduğunuzda ben de sizinle geleceğim. Onunla konuşmak için yanında olmak istiyorum."

"Sanki seni geride bırakmayı planlıyormuşum gibi."

Kadın şimdi tam yanındaydı. Sadece dağ manzarasından uzaklaştı ve tamamen ona odaklandı. "Sana söylemiştim Alina, sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Aynı şey benim için de geçerli. Seni geride bırakmayacağım. Bu dava seninle ilgili. Soruşturma boyunca her adımda yanımda olmayı hak ettiğini düşünüyorum."

O cevap veremedi telefon çaldı. Yüksek bir sesle. Hiç hareket etmedi. Alina dudaklarını ıslattı. "Bana bunun yanlış numara olduğunu söylemeyi deneyecek misin?"

Telefon tekrar çaldı. "Hayır," dedi. "Bu babana atadığım zil sesi."

Hafif bir nefes verdi. "Ona cevap vermeliyiz."

"Yeterince adil." Cebinden telefonu çıkardı. Parmağını ekranın üzerinde kaydırđı ve aramayı hoparlöre aldı. "Midas."

"Kızımı hangi cehenneme götürdünüz?"

"Güvenli bir yere," diye cevap verdi Midas kolayca. "Merak etme, gözüm onun üzerinde."

Babası gürledi, "Siktir !"

Kaşları çatıldı. Alina konuşmaya başladı ama Midas başını salladı. "O iyi," dedi.

"Hayır, değil. Avlanıyor. Onu hemen buraya geri getirmelisin. Onu limuzinle geri götürmen gerekiyordu ama Bradford aradı ve onu götürdüğünü söyledi."

"Evet." Yine kolay bir cevap. Babasının öfkeli sesiyle tamamen zıttı. "Onun güvenli bir yerde olmasını istedim. Eğer kaçırın kişi onu tekrar hedef planlıyorsa, senin malikânende olduğunu hemen anlayacaktır. Ve ne düşünürsen düşün, oradaki güvenlik beş para etmez. Onu daha iyi bir yere getirdim. Burada güvende. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için motosikleti kullandım. Bu konum bana zaman kazandırıyor. Alina'yı bulmadan önce kaçırın kişiyi bulmak için ekibimle birlikte çalışabilirim."

Sessizlik. Sonra... "Hangi ekip? Yalnız çalıştığını sanıyordum."

"Bu sefer değil." Bakışları Alina'nın üzerinde kaldı. "Ve bana gerçeğı söylemen gerekiyor."

"Sen neden ? Dinle, sana ödeme yapıyorum. Dediğimi yapacaksın!"

"Alina için en iyi olanı yapacağım."

Kalbi hızla çarpıyordu.

"*Benim maaşımla çalışıyorsun!* Emirlerle uymazsan başka birini bulurum. Ajan Foxx'un ne dediğı umurumda değıl. Başka bir koruma tutarım."

"Onu başkasına mı emanet edeceksin? Gerçekten mi? Diğer korumaların onu benim gibi mı sanıyorsun? Çünkü sizi temin ederim ki, Alina'ya zarar gelmesine izin vermeden önce onu öldürürüm."

Başı sallandı. Midas'ın onun için öldürmesini istemiyordu. Biraz daha sessizlik. Sonra... "Seni bu yüzden tuttum."

Gözleri irileşti. Babası az önce-

Midas ona, "Bana ne söyle," diye emretti. "Bu kaçırma olayı sadece parayla ilgili değıl, değıl mi?"

Bütün vücudu gerildi.

"Hayır," diye homurdandı babası. "Bu geçmişin günahlarıyla ilgili. Kefaretini ödemeye çalışmış olsam da."

Bu da ne demek oluyor?

"Yine onun peşine düşecek." Babası emin görünüyordu. "Durdurun onu."

"Tam da bunu yapmaya niyetliyim." "Bana nerede olduğunu söyle-"

Midas, "Bunu yapamam," dedi ve görüşme sırasında ilk kez konuşurken, ses tonu o kadar kolay değıldi. "Gördüğünüz gibi, size güvenmiyorum."

"Ne?"

"insanlara da güvenmiyorum. Bahse girerim çalışanlarınızdan onun evinin güvenlik koduna sahipti. Ya da en azından şifreyi alma yetkisi. Sanırım pistin anahtarı da onlarda vardı. Misafirhanede daha uzun süre kalsaydık, orada bir şey olması an meselesiydi. Herkes satın alınabilir, bunu bilmelisin. Ortaklarıma insanlara dikkatlice bakmalarını söyleyeceğim. Dikkatli ol Ryker. Bazen kimseye güvenemezsin."

"Siktir," diye hırladı babası. Sonra... "Sadece Alina önemli. Ne yapılması gerekiyorsa yap... *Sadece Alina önemli.*" Telefonu kapattı.

Midas telefonu bir kenara fırlattı. "Sonunda bir konuda anlaştık."

Kasları taşa dönmüştü. "Benim için öldürme."

Omuz silkti. *Omuz silkti.*

"Midas, yapma! İstediğim bu değil."

Ona doğru adım attı. Ellerini onun üzerine koydu. Ve ona dokunduğunda *her zaman* olduğu gibi oldu. Kanında bir ateş dolaşıyor gibiydi. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ona bakarken başı geriye doğru eğildi. Tüm dünyanın odağı aniden daralmış ve geriye sadece o kalmış gibiydi. "Sen bir katil değilsin."

Ağzını ona doğru yaklaştırdı. "Evet." Bir nefes. "Evet." Sonra onu bıraktı. Uzaklaştı.

Oh, lanet olsun, hayır.

Öfke vücuduna pompalandı. Öfke, korku, adrenalin. Şehvet. Onu iten ve cesaretlendiren o tehlikeli kombinasyon. "Dur!"

O yaptı.

"Beni korkutacağını , değil mi?" Midas ona dönüp bakmadı bile.

"Doğru şeyleri -ya da yanlış olanları- söylersen senden korkmamı sağlayacağını düşün."

Elleri yumruk oldu. "Korkmanı istemiyorum."

"Hayır mı? O zaman katil olduğunu söyleyerek saçma sapan laflar etmeyi bırak."

Ona doğru döndü. "Sana daha önce de söyledim-"

"Sen bir korumasın. İnsanları koruyorsun. Bütün işin bu. Beni *kurtardın*. Babanın kim olduğu umurumda değil." Ona doğru yürüdü. Kararlıydı. "Hayatıma neden girdiğin umurumda değil. Sadece şu anda burada olman umurumda. Sen bir katil değilsin. Tanıdığım en çılgın, en cesur adam olabilirsin ama bir katil *değilsin*."

Ona gülümsedi. Bu hafif zalim gülümseme onu ürpertmiş olmalıydı. Öyle olmadı. "Eğer seni güvende tutmak için öldürmekten çekineceğimi düşünüyorsan..."

Kalbi daha da hızlı çarpıyordu.

"Yapmazdım. Bir saniye bile. Sana zarar vermeye çalışan herkesi yok ederim."

"Çünkü... beni koruyorsun."

"Öyleyim."

"Çünkü... Ben senin sorumluluğundayım."

Elleri kızın beline dolandı. "Bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyordum... sen sadece benimsin." Ağzını onunkine bastırdı. Dudakları açıktı. Dili içeri daldı.

Kanı tutuştu.

Onunla olmak böyleydi. Vücudunun kendine ait bir aklı vardı. Ona dokunduğunda, özlem duyuyordu. Onu öptüğünde, eriyordu.

O da aynı tepkiyi verdi mi? Vücudu eriyor gibi görünmüyordu ama Midas kesinlikle çok sert görünüyordu. Limuzinde ona sırrını söylemişti. Eski sevgilileri yoktu. Birbirlerine dokunduklarında içinde kopan fırtınayı karşılaştırmamanın bir yolu yoktu. Her şey tazeydi. Yeniydi. Onunla birlikte tüketiyordu.

Adam onun tadına baktı, kadın inledi ve elleri umutsuzca onu kavradı. Onu kaldırdı ve bacaklarını kalçalarına dolaması ve onu daha derinden öpmesi doğaldı. Onun tadına varmak için. Onu bir yere taşıyordu. Nerede olduğunu görmek için ondan ayrılmadı. Onu öpmeye devam etti. Meme uçları ağrıyan sıkı tepelere dönüşmüştü ve attığı her adımda kalçaları ona doğru sallanıyordu.

Alina durması gerektiğini biliyordu. Bunun zamanı değildi. Hala yabancından biraz daha fazlasıydılar. Ama...

Midas'a tamamen güveniyordu. Nasıl güvenmesin ki? Onu kurtarmak için cehennemin içinden geçmişti.

Onu aşağı indirdi. Ağzını onunkinden ayırdı. Alina gözlerini kırptırdı ve bir yatakta olduğunu fark etti. Altındaki yatak yumuşak ve büyüktü. Midas onun üzerinde yükseliyordu. Elleri hâlâ Alina'nın belindeydi.

"Durmamı ister misin?" Ondan bir
gümbürtü. "Sakın buna cüret etme."

Kadından bir talep.

Onun sözleri karşısında gözbebeklerinin parladığını gördü. "Bunu söylediğini
hatırla,"

dedi ona, sesi çok derin ve karanlıktı.

Bu anla ilgili her şeyi hatırlayacaktı.

Elleri bluzunun kenarının altına kaydı. Ne kadar sıcak ellerdi.
Parmakları nasırlıydı, biraz sertti ama Alina bu sertlikten hoşlandığını
fark etti. Parmakları yukarı, yukarı gitti ve sonra giydiği sütyenin içinden
göğüslerini avuçluyordu.

Bu yeterli değildi.

Yatağın yan tarafındaydı. Bacakları yatağın kenarına yayılmıştı.
Midas bacaklarının arasında durdu. Üzerine eğildi. Sütyeninin üzerinden
ona dokundu ve bu yeterince iyi değildi. Kalçaları ona karşı kabarmaya
devam etti. Acıyordu. İhtiyacı vardı.

Geri çekildi. Parıldayan kehribar gözleriyle ona baktı.
Sonra Midas başını salladı. "İlk seferin benimle olmalı."

Dışarı çıkıp bir başkasının üzerine atlamayı planlamıyordu, o
yüzden... "Kıyafetler gitmeli."

"Oh, bebeğim, yapacaklar." Gömleğini başından çekti. Yatağın
üzerine fırlattı. Alina sırtını kamburlaştırdı ve adamın elleri sütyenini
açabilmek için Alina'nın altına kaydı. Sütyen düştü ve ağzı sıkı bir meme
ucunun üzerine kapandı.

Arzu onu bıçakladı ve nefesi kesildi. Elleri yatağın üzerinde gezindi.

Onu yaladı. Meme ucunu emdi. Ona şehvetli bir ısırık verdi.

"Midas!"

Ağız diğerk göğsüne kaydı. Yaladı ve emdi ve parmakları vücudunda gezinirken bile elleri yatağı sıktı. Karnının üzerinde. Kot pantolonunun üst kısmına kadar. Çıtçıtını çözdü. Fermuarı indirdi. Adamın ağız göğsünden ayrıldı ve kadın adamın geri çekilmesini izledi.

Kotu bacaklarından aşağı çekti. Kotunu ve külotunu. Ayakkabıları yere düştü. Çoraplarını, kot pantolonunu ve külotunu çekip aldı ve onu tamamen çıplak bıraktı.

İçini bir tedirginlik kapladı. Sinirler. Öpüştüklerinde tutku ağır . Düşünmesine gerek yoktu. Sadece hissedebiliyordu. Alina hissetmeye devam etmek istiyordu. Düşünmek yoktu. Düşünmek şüphe, korku ve binlerce başka şey getirirdi.

Ona baktı. Ona bir daha dokunmadı. Gözleri göğüslerinin üzerinde gezindi. Vücudundan aşağıya. Açılmış kalçalarına kilitlendi.

Yine o huzursuzluk geldi. Hayır, huzursuzluk değil. Kırılğanlık. Kadın çıplaktı. Adam tamamen giyinikti. Adam ondan çok daha iriydi. Daha tecrübeliydi. Alina ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemedi ve adam ona bakarken sessizlik uzadı ve-

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Kadın yatak takımını yumruklarken, adamın elleri kadınıninkileri örtmek için hareket etti. "Bana güveniyor musun?"

Başını örtülere doğru salladı. Adamın elleri o kadar büyüktü ki kadınıninkileri yuttu. Bakışları sağa kaydı. Ellerine. Çenesi sertleşti. "Çok küçüksün. Her parçan." Bakışları

kehribar gibi parlayan gözleri onunkine döndü. "Hazır olduğundan emin olmalıyım. İsteyeceğim son şey seni incitmek."

"İlk kez..." Alina dudaklarını yaladı. "Her zaman biraz acı vardır."

"Boş ver onu. Senin zevk almanı istiyorum." Adam kadının ellerini bıraktı. Parmakları kadının beline dolandı. Onu yatakta daha da geriye itti. Sonra başını eğdi ve ağzını karnına dayadı. "Bakalım tadın nasılmış. Bahse girerim tatlı krem olacaksın. Tadın da kokun gibi olacak."

Gözleri irileşti. "Midas, ben-"

Çoktan vücudunda bir yol açmaya başlamıştı. Karnı titriyordu. Bacakları huzursuzca kıpırdadı. Bu, bir an havuzun sığ ucuna ayak parmağını daldırıp bir sonraki anda derin dalmak gibiydi. Ağzını onun kalbine koyması inanılmaz derecede samimi görünüyordu. Çok kişisel.

Doğru ya, sanki seks kişisel değil mi? Ama onunla seks yapmak istiyordu. O lanet dolaba girdiğinde, Alina asla kaçamayacağına ikna olmuştu. Orada öleceğine.

Ölün ve başkalarının her seferinde yaşadığı pek çok deneyimi kaçırın Gün.

Bakire olarak ölmek mi? *Hayır, teşekkür* . Daha fazlasını istedi. O istedi Tutku. Midas'ı istiyordu.

Ayrıca çok korkmuştu.

"Güven bana," diye tekrar ısrar etti. Ve bacaklarını birbirinden daha da ayırdı. Ağzı kalçalarının arasına indi. Adamın nefesinin kendisine değdiğini hissetti. Sonra adam onun göbeğini öptü.

Yataktan fırlayacaktı ama adamın elleri beline dolanmıştı ve onu yatağa zincirledi. Dudakları ayrıldı. Dili onu okşadı. Hafif, alaycı yalamalar onu biraz daha yaklaşmak için kıvranmaya zorladı çünkü dilinin dokunuşu çok iyi hissettiriyordu ama o daha fazlasını istiyordu.

Dili kızın içine daldı. Kadın sarsıldı.

Bir eli belinden ayrıldı. Uyluklarının arasına kaydı. O büyük, güçlü el. Yalamaya devam ederken bile nasırlı parmak uçları onu okşuyordu. Sonra içine dalan dili değil, tek parmağıydı.

Klitorisini emdi. Yaladı. "Çok sıkı," diye törpüledi ona karşı. Törpü onu titretti. Hayır, bunu ona dili yaptırmıştı. Çünkü onu daha sert yalıyordu. Onu daha derinden okşuyordu. Kadın o sondalı parmağın etrafında kavis çiziyor, onu daha fazla içine almaya çalışıyordu. Ve bir parmağını daha içine soktu ve ağzı daha talepkâr ve ateşli hale gelirken bile onu gerdi. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Serbest bırakılma onunla alay ediyordu. Alina bunu hissedebiliyordu. Neredeyse oradaydı.

Vahşi bakışları vücudundan aşağı uçtu. Adam onu ağzı ve parmaklarıyla kavrarken ona kilitlenmişti ve adam acımasız ve açgözlüydü ve kadın geliyordu. Sert bir şekilde. İç kasları açgözlülükle parmaklarının etrafına kenetlenirken, vücudunu kasıp kavuran ve onun için haykırmasına neden olan hızlı bir patlama. Sarsıntılar onu sarstı ve bir fırtınanın içine doğru fırlattı ve buna bayıldı. Vücudu ona doğru yükselirken topukları yatağa gömüldü. Ama Midas durmadı. Bir saniye bile. Aksine, ağzı daha da sertleşti. Daha talepkâr.

Sahiplenici ve tüketici ve doruk noktası durmadı. Vücudunda yükselen zevki almaktan başka bir şey yapamıyordu.

Sona erdiğinde başını kaldırdı ve Alina onun bakışlarıyla karşılaştığında nefes alamadığını fark etti. Kehribar sadece alev almamıştı. Tamamen erimişti. İlkel, evcilleşmemiş bir arzu gözlerinin derinliklerinden ona bakıyordu. Hayatında hiç görmediği kadar büyük bir ihtiyaç. Alina bir insanın bu şekilde bakabileceğini düşünmemişti bile.

Savage.

İlkel.

"Seni yiyip ," diye .

Az önce yaptığını sanıyordum.

"Çok sıkısın." Parmakları hâlâ kızın içindeydi ve onları gerdi.

Yarı inilti, yarı sızlanma şeklinde bir ses çıktı çünkü bu hareket içinde küçük bir artçı zevk şoku yaratmıştı.

"Aletimin etrafında delirmiş gibi hissedeceksin."

İçinden bir ürperti geçti. Bu oluyordu. *Beni götürüyor. Ben onu alıyorum.* Kırılgnalık kıpırdandı ama onu geri itti. Bu adamı istiyordu.

Parmakları kızın bedeninden kaydı ve kızın dudaklarından bir protesto iniltisi döküldü. Adam onu kısa süreliğine terk etti ve Alina onun yokluğundan nefret etti. Alina belli belirsiz bir giysi hışırtısı duydu. Sonra adam geri döndü. Aletinin başı Alina'yı itti.

"Benim için hazır mısın?" Midas sordu.

"Evet." Nefes nefese.

Sonra onun seksine doğru itmeye başladı. Aletinin geniş, yuvarlak başı kadının tam içine daldı. Ona bakarken gözleri parlıyordu. Yüzü sert bir kontrol maskesiydi, ama ihtiyaç gözlerinden çok net bir şekilde parlıyordu. Kalçaları yukarı doğru kalkmaya başladı çünkü onun tamamını içine almak istiyordu.

Ama hafifçe eğildiğinde, elleri kadının belini sıkıca kavradı ve onu yerinde tuttu.

"Yavaş ol tatlım," diye . "Sana zarar vermiyorum. *Yavaş ol.*"

Daha fazlasını istiyordu. Onun her şeyini. Alina uzaklardan gelen bir bip sesinin farkına vardığında bile onun kucağında kıvrandı.

Sabit. Titreşimli. Daha yüksek sesle mi?

Midas onun gözlerinin içine baktı. Çenesi sıkıca kilitlenmişti. Alnından akan ter, kendini kontrol ettiğinin bir kanıtıydı. Ve sonra-

"Siktir!"

Adam ondan uzaklaştı.

"Midas!" diye haykırdı dehşet içinde.

Yataktan dönmüştü. Kotunu geri çekip fermuarını çekti. Onları. Düğmelerini iliklemiş. Onun kotun *düğmelerini açtığını* hatırlamıyordu. Belki de doruğa ulaşmanın mutluluğu içindeydi. Ama adam bir anda giysilerini düzeltti ve çenesi hâlâ sımsıkı kenetliyen, "Şirket geldi," diye hırladı.

"Şirket mi?" Alina papağan gibi tekrarladı.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne düşünüyordum ki ben?"

Adamın kendisiyle sevişmeyi düşündüğünü umuyordu. Vücudu hâlâ ağrıyordu. Hala onu arzuluyordu. Ama yorganı tutup çekti.

Çünkü savunmasızlık ve beceriksizlik duyguları geri dönmüştü.

"Bizimle buluşmaya geleceğini biliyordum. Ne oluyor lan?" Midas başını salladı. "Seni çok istiyordum. *Bu beni becermek değil.*"

Ona Midas gibi göründü. Bip

sesi devam etti.

"Giyin," diye homurdandı.

"Ama çıplakken çok eğleniyordum," diye mırıldandı. Bu aslında doğruydı.

Gözleri kısıldı.

baktılar. Yüz ifadesi çok keskin ve aç görünüyordu.

"Üzerimde lastik yoktu."

Kaşları kalktı.

"İşte o kadar ileri . Senin içinde cırılçıplaktım, Alina."

"Sen... sen içeri gelmedin." Sonuna kadar değil. Sadece aletinin geniş başı onu tahrik etmişti. Teknik olarak hâlâ bakireydi. Değil miydi? Bu durumun teknik bir yönü var mıydı? "Ve ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bu şekilde risk yok."

"Ben de istiyorum." Aç. Sert. "Olacağım..." Yutkundu. "Bil diye söylüyorum, ben temizim. Düzenli olarak kontrol ediliyorum ve az önce sana yaptığım şeye rağmen..." Bakışları onun vücudunda gezindi. "Diğer aşıklara karşı dikkatli davrandım. Kontrolümü elimde tutuyorum." Dönerek uzaklaştı. "Memphis burada olduğu için alarm çalışıyor. Muhtemelen yanında bir ortak getirmiştir."

Yani onun... arkadaşları güvenli eve koşuyordu ve o çıplaktı. Birkaç dakika önce boşalmıştı. Hayatının en iyi orgazmıydı. Kendi kendine verdiklerinden çok daha iyiydi.

Kapı aralığında durakladı ve ona tekrar baktı. "Bitireceğiz." Bir yemin.

"Bildiğim iyi oldu," diye fısıldadı.

"Bu arada..." Gözlerindeki kehribar parıldıyordu. "Tadın inanılmaz."

Sonra da gitti.

Kız çıplaktı. Adam gitmişti. Ve vücudu titremeye devam ediyordu. Alina nefes verdi.

Ne yapıyorum ben? Ne düşünüyordum ki? Neden hala onu becermiyorum?

Midas öten alarmı devre dışı bıraktı; bu sensör ona şirketin araziye geldiğini haber veriyordu. Memphis'in geleceğini biliyordu. Ve Midas, Alina'yı gün ortasında yaymayı ve ona bir ziyafet çekmeyi kesinlikle planlamamıştı ama-

Ama yaptım. Ve daha fazlasını istiyorum. Onu hâlâ ucunda hissedebiliyordu. Sıcak ve ıslak. Tatlı krema. Taşaklarını onun içine sokmak ve onu tamamen sahiplenmek istiyordu ama ona dikkat etmeye çalışıyordu.

Gerçekten mi? Çünkü ona eversiz girdin. Daha önce hiç bir kadının içine çıplak girmemiştin. Aklın nerede senin?

Monitörleri kontrol etti. Ekranda Memphis ve arkadaşını gördü. Memphis'in yanındaki adamı tanıyınca Midas'ın kaşları kalktı.

Harika. Sanki daha fazla drama ihtiyacım varmış gibi.

Ama aceleyle ön kapıya gitti. Kapıyı açtı ve Memphis'in merdivenleri çıkmasını bekledi. Ve tabii ki Memphis'in-

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Memphis neşeyle. "Ama sanırım harika bir gece geçirmişsin, ha?"

Midas bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Gerginlik hâlâ vücudunda uğulduyordu. Cinsel hayal kırıklığı damarlarından akıyordu. *Alina'yı almaya çok* . "Memphis. Gördüğüm kadarıyla hâlâ baş belasısın. Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel."

Memphis homurdandı. Eve girdi ve bakışları hemen evin her santimini değerlendirmeye başladı.

Midas kapının yanında durup ikinci adamın içeri girmesini bekledi. Sessiz, gergin, yeşil gözleri Midas'ı tarıyordu. Daha önceki bir davada tanıştığı bir adam.

Lane Lawson.

Şüpheli seri katil.

Hapishane kaçağı.

Ve masum olduğu kanıtlanmış bir adam. Ciddi bir çabayla. Aslında Lane'i parmaklıklar ardına ilk koyan Midas'ın arkadaşı FBI Özel Ajanı Oliver Foxx olmuştu. Ve Oliver'dı-ve

Lane'in ikiz kardeşi Lark, sonunda onun adını temize çıkarmayı başarmıştı.

Lane artık özgürdü ve ek bir hobi edinmişti. Faili meçhul davaları çözmek. Midas adamı suçlayamazdı. Midas da bir ya da yirmi kez Buz Kırıcı ekibine katılmayı düşünmüştü. Bir kez iğrenç suçlar işlemekle suçlandığınızda, gerçek adaletin yerine getirildiğinden emin olmak istiyordunuz.

Yani, evet, Lane'le arasında bir yakınlık hissetmişti. Yine de adamı kapısının önünde görmeyi beklemiyordu. Midas kapıyı kapattı. Tüm alarmlarını sıfırladı. "Ne yani, siz ikiniz artık tam zamanlı en iyi arkadaş mı oldunuz?" Midas sordu.

Memphis ona doğru döndü. "görünüyorsun."

Cehennem.

"Patenci nerede?" Memphis bir sonraki nefesinde sordu.

"Giyiniyorum." *Yanlış* cevap. Çünkü Memphis'in gözleri kısılmıştı. Elini belli belirsiz sallayarak, "Kendine çeki düzen veriyor," diye açıkladı. "Cesetleri incelemekten yeni döndü. İlk kez laboratuvara gidiyor. O yüzden sarsılmışsa anlayışla karşılarsınız."

Memphis Midas'a yaklaştı. Memphis uzun boyluydu ama Midas hâlâ ona birkaç santim fark atıyordu. "Bu dava hakkında bana söylemek istediğın bir şey var mı? Grupla paylaşmak istediğın bir şey mi var?"

"Evet, bu bir küme." Kollarını kavuşturdu. "Alina'yı kaçıran iki adam öldü, polisler pislik oldukları için beni izlemeye devam ediyor-"

Memphis araya girerek, "Bir ilişki yaşıyorlar," dedi. "Bana sorarsan kötü bir fikir. Kişisel angajmanlar her zaman olayları bulanıklaştırır." Kelimeler

bir uyarı gibi görünüyordu.

Midas iki kez baktı. "Kimin bir ilişkisi var?"

"İki dedektif. Joyce ve Calvin. Sen ara sokaktan çıktıktan sonra binaya geri döndüklerinde ona nasıl dokunduğunu gördüm. Bu arada gazetecilere haber verdikleri konusunda haklıydın. Olay yerindeki bir adamla kısa bir süre sohbet ettim. Telefonunu kırmışsın. Onu hatırladın mı? *Şu adamı*. Oldukça tuzluydu. Ve çok konuşkandı. Onu arayanın Joyce olduğunu öğrendim. Dedektifler kesinlikle dikkatlerin senin üzerinde olmasını istiyor."

Ayak sesleri onlara doğru ilerledi.

Midas Memphis'in omzunun üzerinden baktı. Neyse ki Alina giyinmişti. Bluzu yerine oturmuştu. *Umarım sutyeni de*. Kot pantolonunu giymişti. Ayağında tenis ayakkabıları. Ama saçları biraz dağınıktı. Seksi, ama kesinlikle yatağa bir yan yolculuk yapmış gibi görünüyordu.

Ben yaptım.

Ve yanakları kızarmıştı. Dudakları da adamın ağzından dolayı kızarmış ve şişmişti ve lanet olsun, boynunda küçük bir iz bırakmış mıydı?

Memphis ona bilmiş bir bakış gönderdi.

Midas *hiçbir şey söylemeyen* bir bakışla karşılık verdi.

"Daha iyi bildiğini sanıyordum," diye mırıldandı Memphis. "Senin kurallarına ne oldu?"

Cidden mi? Memphis yıllar önce korumak için gittiği kadınla *evlenmişti*. Sanki Midas'ın onun yargısına ihtiyacı varmış gibi. Teşekkürler ama hayır.

Alina birkaç adım ötede durdu ve adamları inceledi. Yanaklarındaki hafif kızarıklık derinleşti. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve öne doğru sallandı. Bakışları grubun üzerinde gezindi ve bir an Memphis'in üzerinde oyalandı. "Motosikleti bize getiren adam sensin."

." Memphis ona doğru yürüdü. Elini uzattı. "Memphis Camden."

Elini onun elini sıkmak için kaldırdı. "Midas senden bahsetmişti. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Henüz pek bir şey yapmadım. Sadece size bir kaçış aracı verdim ve sizin için bazı teçhizatın daha önce buraya getirilmesini ayarladım. Önemli bir şey değil. Ayrıca, bana yardım edebileceğini umuyorum. Sanırım senin davan benim üzerinde çalıştığım başka bir davayla çakışabilir." Elini bıraktı ve Lane'e doğru işaret etti. "Bu Lane Lawson. Eğitim amacıyla burada."

"Eğitim kapasitesiymiş, hadi oradan." Lane, Alina'ya doğru yöneldi. Elini uzattı. "Başına gelenler için üzgünüm."

Alina onun elini sıktı. "Teşekkür ederim." Onu bıraktı. "İkiniz de yardım etmek için mi buradasınız? Peki, başka hangi vakayla çakışıyor?"

"Maureen O'Sullivan. Geçenlerde ölü bulunan kadın. Boynu kırılmış. Kalbinden bıçaklanmış. Bilirsiniz, Midas'ın babasının kurbanlarında kullandığı yöntemin aynısı," diye cevap verdi Memphis çok yardımcı olan bir pislik edasıyla.

Midas aceleyle Alina'nın yanına koştu. Memphis her zamanki gibi lafını esirgemiyordu.

"Alina'yı kaçıran iki adamın gönderdiği fotoğraflarını aldım," diye devam etti Memphis başını sallayarak. "Onları yakalamakla akıllılık ettin. Onları bazı yüz tanıma yazılımlarından geçiren yeni bir teknoloji uzmanımız var. Ama şunu söylemeliyim ki Midas, sonuçlar hiç hoşuna gitmeyecek."

Alina şakağını ovuşturdu ve Midas'a baktı. "Onlara resimleri ne zaman gönderdin?"

O dağ yolunda polislerle buluştuktan hemen sonra. Yardım edecek bir ekibe ihtiyacı olduğunu biliyordu ve Memphis, Midas'ın davasında istediği becerilere ve erişime sahipti.

"Peki onları bize yardım etmeleri için ne zaman çağırdın?" Alina diğer iki adamı işaret ederek devam etti.

"Biz zaten Maureen'in davası üzerinde çalışıyorduk. Ya da üzerinde çalışmaya çalışıyorduk," diye açıkladı Memphis. "Federaller ve yerel polisler bizi oyalıyor. Ne sikim hareketler bunlar. Bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Lane sessizce izledi.

"Maureen ikinci kurban. Ve sen de üçüncüsün. En azından biz bundan şüpheleniyoruz." Memphis dudaklarını büzdü. "Muhtemelen daha fazla. Her zaman daha fazlası olmaz mı?"

Alina tekrar şakağını ovuşturdu. "İlk kurbanı nasıl anlayabiliriz?"

"Oh, onun kim olduğunu zaten biliyoruz." Bir köpekbalığı gülümsemesiyle parladı. "Kim olduğunu ve nerede olduğunu. Etkilendiniz mi?"

Aslında, lanet olsun, Midas öyleydi. Memphis onu bir ton ayak işinden kurtarmıştı.

"Kiera Thatch. O da varlıklı bir aileden, sizin yaşlarınıza yakın ve söyleyebileceğimiz kadarıyla Kiera üç gün boyunca ortadan kayboldu ve sonunda tekrar ortaya çıktı. Tabii ki ailesi kaçırılma olayını bildirmedi ama endişeli bir arkadaşından bir ihbar aldık."

Bu ilgili bahşış onlara kesinlikle yardımcı oluyordu. "İhbarı ne zaman aldın?" Midas şüphesini sesinden uzak tutamayarak sordu.

"Sen bana suçlunu ıssız bir yerdeki kulübeden kurtardığını söylemeden önce." Düz. "Parçaları bir araya getirmem pek uzun sürmedi. Yanınıza gelmek için bu kadar hızlı kışımı yırtmamın nedenlerinden biri de bu." Memphis'in bakışları Alina'nın bileklerine kaydı. "Kiera bilek ve ayak bileklerindeki sıyrıklar nedeniyle hastanede tedavi görmüş."

Bluzunun kolunu aşağı doğru çekti. Uzun kollar bandajlarını örttüğü için çekiştirmeye gerek yoktu. Ama bu hareket Midas'ta suçluluk duygusu uyandırdı. *Ellerine dikkat etmiş miydim?* Hayır, lanet olsun, dikkat etmemişti. Sadece açgözlü, azgın bir piç olmuştu.

Memphis'ten alçak sesle bir iç çekiş çıktı. "Polis, hastaneye gittikten sonra aileyle görüşmeye çalışmış ama sonuç alamamış. Endişelenen kişi arkadaşındı. Gördüğünüz gibi Kiera o zamandan beri evinden ayrılmayı reddediyor. Yanında sürekli korumalar var. Ve bir psikiyatristle görüşüyor. Buz Kırıcılar'ın kurduğu kurban modeline uyuyor. Eve dönmeyi başardı. Maureen başaramadı. Ve sonra, tabii ki, sen varsın."

Alina Midas'a dokunmak için uzandı. "Bana bu adamların sadece seri çocuk kaçıran kişiler olduğunu mu söylüyorsun?" Başını Midas'a doğru çevirdi. "Bu onların bana söylediklerine uyuyor," dedi.

"Hatırlıyor musun, kızıl saçlı birinin eve gittiğini açıklamıştı? Uyuyor. Kastettiği kişi Kiera olabilir."

"Evet..." Memphis bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bulduklarımızla da uyuşuyor. Buz Kırıcılar Shayne Preston ve Fallon White'ı hem Maureen hem de Kiera'nın yaşadığı bölgelere yerleştirmeyi başardılar. Normalde, yakınlığın suçluluğa eşit olduğunu düşünmem-

"

Lane homurdandı. "Evet, çünkü bu bok yanlış olabilir."

Lane'in durumunda kesinlikle yanlış olmuştu.

"Ancak Fallon hakkında ortaya çıkardığımız yeni istihbaratla birlikte en kötüsünü varsaymak zorundayız."

Lane'in burun alevlendi ama sessizliğine geri döndü.

Midas bekledi.

Memphis çok gergin ve kasvetli görünüyordu.

lanet olası zaman.

"Eee?" Sessizlik çok uzayınca Midas zorladı. "Bana söyleyecek misin yoksa bütün gün bize bakıp duracak mısın?" Çünkü kafasında çoktan planlar dönmeye başlamıştı. İlk adım, hayatta kalan kurbanı konuşturmaktı. Onun gerçekten kaçırıldığından emin olmalıydılar ve bunu yapmanın tek yolu neydi? Onunla bire bir konuşmak. Ve ona yaklaştırmaya çalışan herkesi susturmuş olsa da, Alina'yla konuşacağına dair bir his vardı içinde.

Çünkü Alina da aynı cehennemi yaşamıştı.

"Yani..." Memphis omuzlarını geriye attı. "Benim de kendime göre bir iki sorum var. Bununla başlayalım. Bu davaya nasıl dahil oldun Midas?"

"Oliver beni babasına tavsiye etti."

Memphis ve Lane uzun uzun bakiştılar.

Harika. şimdi bu ikisi sessiz iletişim kuruyorlardı.

Biraz mı? Düşman olduklarını sanıyordu. şimdi kanka gibi davranıyorlardı. "Bak, Oliver'a ulaşmaya çalıştım -iki kez- ama o kız kardeşinle tropik bir adaya gitti." Midas Lane'i işaret etti. "Oliver profil çıkarmada harikadır ve onun görüşünü istiyorum, DERHAL." Evet, arkadaşının balayını yarıda kesecekti.

"Bu sabah kız kardeşimle konuştum," diye açıkladı Lane. "Ona davayı . Oliver beni duydu. Alina hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ya da senin onu koruduğun hakkında."

"Ne?" Bu hiç mantıklı gelmedi. Hayır, Lane yanlış bilgilendirilmişti. "Oliver, Alina'nın babasına beni işe almasını söyledi. şu anda burada onunla birlikte olmamın tek sebebi o."

Memphis'in ifadesi daha da acımasızlaştı.

Kahretsin. şimdi ne olacak? "Memphis?" diye bağırdı.

"Buz Kırıcılarla çalışan, sana bahsettiğim şu yeni teknoloji dehası var ya? Kadın tamamen kalıpları ve bağlantıları bulmakla ilgili. Fallon White ile bir bağlantı buldu."

"Beni merakta bırakma, çıkar ağzındaki baklayı. Neyin bağlantısı?" "Bundan hoşlanmayacaksın," diye mırıldandı Memphis.

"Kimin umurunda? Sadece söyle-"

"Fallon'un ağabeyi de babanızın kaldığı cezaevinde. Aslında kısa bir süre aynı hücrede kalmışlar."

Midas vücudundaki her kasın sertleştğini hissetti. Bu mümkün değildi. Söylediği şey... Midas'ın aklına gelen fikir... "Babam bu işe karışmadı."

Memphis sadece ona baktı.

"Babam kilit ! Maksimum güvenlik!"

"Tıpkı Fallon'un ağabeyi gibi," diye onayladı

Memphis. "Benim babam-" Ama durdu.

Memphis, "Sanırım Fallon boynu kırık bir halde bulundu," diye mırıldandı. "Ve kalbine saplanmış bir bıçakla. Hepimizin bu özel yöntemi bildiğine eminim."

Henry Monroe penceresinden bakarken gülümsedi. Oğlunu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. En son birbirlerine dokunup yakınlaştıklarında...

Bıçağımı onun üzerinde kullandım.

Ama bunun tek nedeni Midas'a çok kızgın olmasıydı. Adam bazen tam bir hayal kırıklığı olabiliyordu.

Ama artık yeterdi. Henry bu karara haftalar önce varmıştı.

Gülümsemesi yayıldı. Yarın bu saatlerde oğluyla oturup yüz yüze harika bir sohbet emindi. Kaliteli zaman bir aile için çok önemliydi.

Gerçekten de yapmaları gereken çok şey vardı.

BÖLÜM ON DÖRT

Midas telefonunu sıkıca kavrayıp yatak odasında volta atarken, "Ryker Bellany'ye benim adımı vermişsin," dedi. Diğerlerini bırakmıştı. Memphis'in Alina'nın evden çıkmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Böyle bir olamaz.

"Sana da merhaba Midas," diye karşılık verdi Oliver Foxx. "Balayımın tadını çıkarıyorum, sorduğun için çok teşekkürler. Ben iyiyim ve sen de-"

"Lane dava hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ryker Bellany onu koruma hizmeti için bana yönlendirdiğinizi *söyledi*." Geyik muhabbeti için vakti yoktu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Oliver'ın sesindeki tüm mizah kayboldu. "Ama keşke beş bin mil uzakta olmasaydım çünkü bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor." Bir duraklama. Midas arka planda dalgaların uğultusunu duyduğuna yemin edebilirdi. Muhtemelen Oliver güneşli bir sahilde olduğu içindi. "Bakın, burada ne kadar süre hizmet vereceğimi bilmiyorum ama şunu anlayın... Ryker Bellamy ile hiç konuşmadım. Kim olduğunu bile bilmiyorum."

Midas'ın midesindeki düğümler daha da büyüdü. "Ben onun kızını koruyorum."

"Dün gece kaçırılan mı? Lane bana bundan bahsetti ve orada olmana sevindim-"

"Oradaydım çünkü biri öyle olmamı istedi." *Ve bu olamazdı... hiçbir şekilde ...*

Bu düşünceyi kapattı.

"Git Ryker'la konuş," diye önerdi Oliver. "Neden seni tavsiye edenin ben olduğumu söylediğini öğren."

Ryker'la konuşmayı planlıyordu. Hemen.

"Ve arkanı kolla, dostum." Okyanus kükredi. "Çünkü kendimi satranç tahtasındaki bir taş gibi hissediyorum ve birisi seni oynadığını bilmediğin bir oyunun içinde hareket ettiriyor."

Kendisini Memphis Camden olarak tanıtan adam Alina'ya, "Kiera Thatch'ı gözüme kestirdim," dedi. "Ailesi de onu yakından takip ediyor. En iyi arkadaşlarıyla bile konuşmuyor ama sanırım seni ona yaklaştırayabilirim."

Alina kollarını tekrar çekiştirdi. Nedense hâlâ bileklerini saran bandajları saklamaya devam etmek istiyordu. Yatak odasında Midas'la birlikteyken bandajları hiç düşünmemişti.

Bakışları yatak odasının kapısına kaydı. Midas birkaç dakika önce telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyleyerek aceleyle içeri girmişti.

"Kayınbiraderimle konuşuyor."

Bakışları diğer adama, Lane'e kaydı. Adam onu tedirgin ediyordu. Yakışıklı bir adamdı, evet, ama gözlerinin yoğunluğunda ve ona yapışmış gibi görünen acımasızlıkta rahatsız edici bir şey vardı.

Midas her zaman kontrollüydü. *Çok mu kontrollüydü?*

Ama bu adam kendini patlamaya hazırlanan bir volkan gibi hissediyordu.

Lane'in kirpikleri titredi. "Benden korkuyormuş gibi ." Dudakları inceldi. "Sanırım hikâyemi biliyorsun?"

Alina başını salladı. "Olmalı mıyım?"

Bir adım geri çekildi. Şaşkınlık bir an yüz hatlarının sertliğini hafifletti.

Memphis elini sallayarak, "Yedi gün yirmi dört saat buzun üzerinde," dedi. "Sanırım sizin haberlerinizi kaçırmış."

Pek çok haberi kaçırıyor gibi görünüyordu.

"Midas'ın geçmişini biliyor muydun?" Lane sordu.

"I-" Dikkati tekrar kapalı yatak odası kapısına kaydı. "Midas'la ilk tanıştığımda, korumam olarak işe alındığını bile bilmiyordum."

"Orospu çocuğu," diye haykırdı Lane.

"Dinle, seni orospu çocuğu," diye hırladı Midas telefonda. "Cevap istiyorum. Kızını güvende tutmaya çalışıyorum ve sen bana *yalan* söylüyorsun."

"Kızımı evde istiyorum! Ona ihtiyacım var-"

"Az önce Oliver Foxx ile konuştum. Senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok. Beni işe almanı söylemediğine yemin ediyor."

"Ama, ama-" Kelimeler keskin bir sessizliğe gömüldü. Sonra... "Bana ondan bir e-posta geldi. Listedeki numarayı *aradım* ve onunla şahsen konuştum."

Hayır, konuşmamıştı. "Onunla ne zaman konuştun?" "Sen ofisime gelmeden bir gün önce."

Midas gözlerini kapadı. "Oliver Foxx son iki haftadır balayındaydı. Ada ada dolaşıyor ve telefon hizmeti daha bugün geldi." Yolculuğun nedenlerinden biri de, Oliver'ın Lark'la tamamen yalnız kalmak istemesiydi. Ama Lane ona daha önce ulaşmıştı ve Midas onunla daha yeni bağlantı kurmuştu ve-

Ve Ryker'la kim konuştuysa Oliver'a uzun bir süre ulaşılamayacağını biliyordu. Birisi bunu planlamış. Çok dikkatli çalışmış.

"Neler oluyor?" Ryker talep etti ve sesine bir korku notası girmişti.

"Yalancılar beni gerçekten çok kızdırıyor." Lane'in çenesinde bir kas esnedi. "İnsanlar tam olarak söyledikleri kişi olmalıdır."

Memphis ona bir bakış fırlattı. "Bu kız kardeşin ve Oliver'la mı ilgili? Dostum, adam özür diledi. Beni bir dondurucuya kilitlemeni atlatabiliyorsam, sen de atlatabilirsin-"

"İşlemediğim cinayetler yüzünden hapse atılmak mı? Hayır, yapamam. Dondurucu olayını da atlatmış değilsin. Aşmış gibi davranma."

Memphis dudaklarını büzdü. "Haklısın. Ben de kin tutuyorum. Suçlu."

Alina onlara bakakaldı, sonra da geri çekildi. *Lane Memphis'i dondurucuya mı kilitlemişti?*

"Muhteşem." Memphis ellerini havaya kaldırdı. "İşte şimdi onu korkuttun. Korkutucu şeyler söylemek kurbanları rahatlatmanın yolu değildir. Bunu bir deftere yazar mısın?"

Lane, "Hayatında olup bitenleri düşününce, muhtemelen korkması gerekir," diye karşılık verdi. Bir not defteri çıkarmadı.

Yatak odasının kapısı açıldı. "Oliver Foxx, Ryker Bellamy ile hiç konuşmadı. Babasına beni işe almasını hiç söylemedi." Midas onlara katılmak için hışımla ileri atıldı.

Lane bir omzunu silkerek, "Bunu ona zaten söylemiştim," dedi. "Ama yeni olan ne? İnsanlar bana inanmıyor. Her zaman fazladan kanıt bulmak zorundayım."

"Birileri bizimle oynuyor. Kimsenin oyuncağı olmaktan hoşlanmıyorum."

Takip etmeye çalışıyordu. Gerçekten. Ama... "Babama seni işe almasını kim söyledi?"

Burun delikleri alevlendi.

"Sanırım," diye açıkladı Lane, sesini düşünerek, "milyon dolarlık soru bu olabilir."

Midas Alina'nın yanında durdu. "Kiera Thatch ile hemen konuşmamız gerekiyor."

"Evet, bunun yapılacaklar listende olacağını düşündüm." Memphis topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Ayrıca Alina'yla ilgili haberleri görür görmez Kiera'nın ikinizle sohbet etme havasına gireceğini düşünüyorum. O yüzden size onun adresini vereceğim ve siz de yola çıkabilirsiniz." Gülümsedi. "Planlı bir adam mıyım neyim?"

"Ya da ne," diye verdi Midas.

Memphis'in gülümsemesi soldu. "Sen Kiera ile sohbet ederken ben de Maureen O'Sullivan'ın kardeşiyle konuşacağım. Adam yas tutuyor ve adalet istediğini biliyorum. Belki bana daha fazla bilgi verebilir."

Lane Memphis'e kaşlarını çattı.

Midas başıyla onayladı. "Tamamdır. Bu soruşturmayı hemen başlatalım." Öfke sözlerini sertleştirdi. "Biri bizimle dalga geçiyor. Ve *kimse* benimle oynayamaz."

Memphis evden çıkarken, "Sana adresi mesaj attım," dedi. Lane bekleyen cipin yanında durdu. Memphis, Midas'la birlikte verandada oyalanıyordu. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Kiera'da gözüm var. Haberleri ilk gördüğünde endişeleniyorum. Eğer kaçarsa, onu takip ettiririm."

Midas, "Yardımanız için minnettarım," diye karşılık verdi.

Memphis onun omzuna bir tokat attı. "Söylerken acıdı mı? Biraz boğuk bir ses çıktı. Belki tekrar denemek istersin? Daha yüksek sesle ve daha hissederek?"

Başka bir şey söylemedi.

"Peki, o zaman *ben* bir şey söylesem nasıl olur?" Omzuna inen tokat değişti. Memphis parmaklarını Midas'ın omzuna doladı ve onu daha yakına çekti. "Aletini pantolonunun içinde tut, dostum."

Midas ona ters ters baktı. "Sikim için endişelenme."

"Evet, keşke. Senin yerinde olan biri olarak seni uyarıyorum; her şeyi berbat etmek üzeresin."

"Sen hiç benim olmadın." Yakınından bile geçemedi.

"Onu istiyorsun."

Midas gözünü kırpmadı. Ama *istemek* çok hafif bir kelime gibi geldi. Belki de

crave daha mı iyi çalışır?

"Vücut dilini okurum. Yıllar içinde edindiğim küçük bir hobi. Bir kadının ciddi bir sevişme seansının tam ortasında olduğunu da anlayabilirim. Alina'nın boynunda bir morluk bıraktın ve ağzı seninkinden dolayı hâlâ şişti."

"*Dikkat et.*" Kahretsin, kızın boynunda bir iz bırakmıştı. Daha dikkatli olmalıydı.

"Hayır, sen izle. Tavsiyemi dinle. Ellerini kendine sakla ve aletini kotunun içinde tut."

Midas başını salladı. "İşte yine benim aletim için endişeleniyorsun."

"Kadın için endişeleniyorum." Ciddi. "Ve senin için. İkiniz de piyonsunuz ve piyonların oyundan atılmanın bir yolu vardır. Dikkatli olun." Midas'ın gitmesine izin verdi. Döndü ve Lane'e el salladı. "Yoldayım, göt herif! Bana dik dik bakmayı kes!" Lane'e doğru aceleyle ilerledi.

Midas iki adamın cipe binip uzaklaşmasını izledi.

"Piyon değilim," diye homurdandı. "Ben lanet olası bir şahım." Ama tabii ki şah, satranç oyunundaki en güçlü taş değildi. Midas omzunun üzerinden baktı.

Alina karanlık ve gizemli gözleriyle ona baktı. Herkes vezirin tahtayı gerçekten kontrol ettiğini biliyordu.

"Yani... sevişiyorlar," dedi Lane iç çekerek. "Gözlerini bir saniye bile ondan ayıramadı ve onun yanında durmak için nasıl hareket ettiğini gördün mü? Adam takıntılı."

Memphis direksiyonu biraz fazla sıkı kavrarken, "O onun koruması," diye cevap verdi. "Gözlerini ondan ayırmaması ve sorumluluğuna yakın durması gerekiyor."

"Evet, ama bir yaklaşmak var, bir de durmak var! Ne halt etmeye durdun?" Lane Memphis'e ters ters bakmadan önce elleri gösterge paneline çarptı.

Duruyordu çünkü bir planı vardı. "Caddenin karşısında bir araba kiralama şirketi var. Seni oraya götürmelerini ve Kiera Thatch için verdiğim adrese gitmeni istiyorum." Telefonunu çıkardı ve o anda Lane'in telefonuna adresi içeren bir mesaj gönderdi. "Buz Kırıcılar'la daha fazla iş yapmam için beni kullanıyordun, işte sana fırsat. Git hadi. Acele et." Midas onlara karşı çok büyük bir üstünlük kurmadan önce.

Ama Lane oyalandı. "Gidip Kiera'yla röportaj yapmamı ister misin? Kurbanlarla aramın iyi olduğundan emin değilim."

Memphis gözlerini devirdi. Tanrı onu amatörlerden korusun. *Hayır dostum, kurbanlarla etkileşim konusunda berbatsın.* "Midas'ın kışını izlemeni istiyorum. Adam tuzağa düşürülüyor. Yardıma ihtiyacı var. İşler sarpa sararsa diye sen de orada olacaksın."

"Pekâlâ, pekâlâ. Anladım." Lane araçtan indi. Kapıyı çarpmaya başladı-

"Kimseyi dondurucuya kilitlemeyin."

Lane'in bakışları sertleşti. "Eğer bir pislik bunu hak ediyorsa yaparım."

Tam bir piç. "Sadece geride dur ve izle, anladın mı? Silahlarını ateşleyerek içeri girme ve gereksiz riskler alma. Anladın mı?"

"Oh, kesinlikle. Silahlarımı kuşanıp her türlü riski göze almamı istiyorsunuz." Lane onu selamladı. "Görev anlaşıldı patron." Kapıyı çarptı ve kiralama şirketine doğru yola çıktı.

Adam tam bir pislikti.

Ama... doğru eğitimle iyi bir Buz Kırıcı da olabilirdi. Ne de olsa, maksimum güvenli bir tesisten kaçmak için hatırı sayılır bir yetenek gerekiyordu. Herkes bu yeteneğe sahip değildi.

Lane Lawson umut vaat ediyor. Memphis'in baş belası olmayı bırakması şartıyla.

Bir buçuk saat sonra Midas arabayı uzun ve dolambaçlı bir yola çekti. Alina ilerideki evi daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Bir tepenin üzerine tünemiş iki katlı yapının pencereleri azalan ışıktaki parlıyordu. Yolun karşısına geçtiklerinde, dikkat çekmeyecek şekilde yerleştirilmiş güvenlik kameralarını fark etmişti.

Eve yaklaştıklarında başka kameralar da gördü. Küçük, beyaz, evin hem alt hem de üst katlarına yerleştirilmiş.

Yolculuk gergin geçmişti. Huzursuzdu. O ve Midas yatak odasında olanlar hakkında konuşmamışlardı. *Neredeyse* ne olmuştu? Onu Kiera'ya götürmeye çok niyetliydi.

Alina'ya gelince, aynı kaçırılanların kurbanı olabilecek kadına ne söylemesi gerektiğini bulmaya çalışıyordu.

Midas, güvenli evin büyük garajından aldıkları bir cip olan aracı durdurdu. Ama durur durmaz, tıraşlı bir adam

Başı ve büyük deri ceketıyla hemen araca yaklaştı. Eli ceketinin yan tarafına gitti, orada bir çıkıntı deriyi dışarı itti.

Midas sürücü tarafındaki camı indirdi. "Sakin ol," dedi Midas ona. "Buraya sadece Kiera ile konuşmaya geldik."

"Bayan Kiera kimseyle konuşmak istemiyor," diye karşılık verdi adam. Sesi alçak ve hırıltılıydı. "Özel mülktesiniz ve hemen buradan defolup gitmeniz gerekiyor." Bakışları Alina'ya kaydı. Sonra tekrar Midas'a döndü.

Midas diğer adama, "Bizi görmek istiyor," diye güvence verdi. Sesi o kadar kendinden emin geliyordu ki Alina neredeyse ona inanacaktı. "Eğer bizi gönderirsen, sana çok kızar."

"Bayan Kiera *kimseyi* görmek istemiyor. Bu yüzden kapıyı ben koruyorum."

Alina adamın mükemmel bir noktaya parmak bastığını düşündü. "Ah, Midas..."

Gardi yana odaklanmaya devam etti. "Ona Alina Bellamy'nin dışarıda olduğunu söyle. Telefonunu çıkar. İçeriye ara. Kiera'ya söyle. Ona Alina Bellamy'nin dün gece kaçırıldığını ve onu kaçıran iki kişinin öldüğünü söyle."

Adam tereddüt etti. Mavi bakışları tekrar Alina'ya döndü.

"Söyle ona," diye tekrarladı Midas. "Ve eğer bizi araziden söylerse, ceketinin altına bağladığın silahı çıkarmana gerek kalmadan hemen geri döneceğim."

Adamın silahı olabileceğinden korkmuştu.

Ama telefonunu çıkarıyordu. Bir telefon görüşmesi yapıyordu ve... "Bowie? Bayan Kiera'nın onları görmek istediğini söyleyen iki kişi var." Elinin arkasındaki siyah örümcek ağı dövmesi esnedi. "Kadın dün gece kaçıırıldığını söylüyor. Adı-" Gözlerini kısarak Alina'ya baktı. "Sen de kimsin be?"

"Alina Bellamy," dedi Midas yumuşak bir sesle.

"Alina B-" Durdu. "Evet, evet, tamam. Onları göndereceğim." Telefonu tekrar cebine soktu. "İçeri girebilirsin. Bowie, Bayan Kiera'nın sizinle görüşeceğini söyledi."

"Bowie başka bir koruma mı?" Alina sordu.

Adam başını sallayarak onayladı.

Midas motoru durdurdu ve araçtan indiler ama eve yaklaşmadan örümcek ağı dövmeli adam - Alina'nın iki elinin arkasını da kapladığını fark ettiği dövmeler - yollarına çıktı. "Önce üstünüzü aramam lazım. Benden izin almadan kimse ona yaklaşamaz."

Midas ellerini kaldırdı. "Burada güvenliği kesinlikle çok ciddiye alıyorsunuz."

Adam üstünü aramaya başladı. Ve Midas'ın taşıdığı bir bıçağı -iki bıçak- çıkardı. Biri Midas'ın gömleğinin altındaydı, kemerine takılıydı. Diğeri ise ayak bileğindeki kılıfın içindeydi.

Adam Midas'ın telefonunu da aldı. Sonra Alina'ya döndü.

Midas onu, "Ellerini sadece olması gereken yerde tut," diye uyardı. "Böylece bir sorunumuz olmayacak."

Homurdanarak, adam onun üstünü aradı. Hızlıca. Kişisel olmayan bir şekilde. Sonra telefonunu aldı. "İçeride telefon olmaz. Bayan Kiera kimsenin onu kaydetmesini istemiyor."

Alina evin içine açılan çift kapıya baktı. "Güzel dövmeler," dediğini duydu Midas'ın.

"Teşekkürler."

"Nereden buldun onları?"

Adam cevap vermedi. Çift kapılardan biri açılmıştı. Siyah tişört ve kot pantolon giymiş siyah saçlı bir erkek kapıda duruyordu. Kaslıydı ama Midas'ın ölçülerine yakın değildi. Keskin gözler. Sert bir çene. Değerlendirici bakışları ikisinin de üzerinde gezindi. "Onlarda silah olup olmadığını kontrol ettin mi Ray?"

"Evet, temizler. Şimdi."

Başını salladı ve onları içeri buyur etti. "On dakikanız var."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Önce Alina girdi, Midas da peşinden.

"Ben Bowie, Kiera'nın korumalarından biriyim." Kapıyı arkalarından kapattı. Kilitledi. Sonra kısaca saatine baktı. "Stresli olamaz. Onu strese *sokmayın*, anladınız mı? Sorularına cevap ver, sonra da defol git."

"Dostça karşılama çok etkileyici. Gün ışığı gibisiniz," diye karşılık verdi Midas.

"Hayır, Midas, değilim." dedi adam, onu şaşırtarak çünkü Midas adını kimseye vermemişti. Ama belli ki bu adam onu tanımıştı. "Ben sadece bir korumayım, tıpkı senin gibi, müşterimi korumaya çalışıyorum."

Midas kaşlarını kaldırdı. "Beni tanıyor musun? Gurur duymalı mıyım?"

Bowie aceleyle çalışma odasına girdi. "Daha hızlı olmalısın. Zaman geçiyor." Sonra omzunun üzerinden baktı. "Ve bu sabah gördüğüm haberdan sonra -hem kahraman hem de potansiyel katil olarak öne çıktın- sanırım yakında herkes senin yüzünü tanıyacak."

"Bildiğim iyi oldu."

Alina adamları görmezden geldi ve az önce çalışma odasında gördüğü kadına odaklandı. Zayıf, kırılgan, saçları omuzlarından sarkan bir kadındı. Ayaklarını yere sağlamca basarak kanepenin kenarına oturmuştu ama elleri kucağında gergin bir şekilde hareket ediyordu.

Koruma-Bowie-şöminenin yanında durmak için hareket etti. Vücudu tetikte kaldı. Dikkatli.

Kiera başını kaldırıp Alina'ya baktı. "Seni televizyonda gördüm." Sesi... boğuktu. Dikkatli ol.

Alina ona yaklaştı.

Kiera gerildi. "Ben... lütfen, sadece şu sandalyeye oturun." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "İnsanlara yakın olmaktan hoşlanmıyorum."

Alina alışma odasına bir göz attı. Tüm ışıkların açık olduğunu ve tüm perdelerin maksimum aydınlık sağlamak için geri çekildiğini fark etti. *Sen de karanlığı , değil mi?*

Alina gösterilen yere oturdu. Midas onun yanında durdu. Bir sürü başka koltuk olmasına rağmen ayakta durdu. zerindeki gerginliği hissedebiliyordu.

Kiera dudaklarını yaladı. "Sen... kaırıldın."

"Evet." Alina'nın omurgası dikleşmişti. "İki adam yatak odama zorla girdi." Ellerini kaldırdı. Bluzunun kollarını geriye itti ve bileklerinde hâlâ sarılı olan bandajları ortaya çıkardı. "Ellerimi arkadan fermuarla bağladılar. Ayak bileklerimi de fermuarla bağladılar. Beni bir SUV'ye bindirdiler ve ıssız bir yerde bir kulübeye götürdüler."

Kiera yutkundu.

"Beni bir dolaba kilitlediler. Adamlardan biri beni bıçakla tehdit etti. Bıçağı yanağıma dayadı ve uslu durmazsam beni keseceğini söyledi."

Midas'tan bir homurtu yükseldi.

Alina elini uzattı. Parmaklarını yakaladı. Sıktı. Sonra bıraktı.

Bowie sert bakışlarla hepsini izledi.

Ve Alina... Bakışları Kiera'nın sağ yanağındaki ince yara izine takıldı.

"Çok yüksek sesle çığlık attım," diye mırıldandı Kiera. "Ama hatamdan ders aldım. İlk kesikten sonra bir daha sesimi çıkarmadım."

Oh, Tanrım. "Özür dilerim," dedi Alina ona ve bu sözlerinde ciddiye. Karşısındaki kadından acı akıyor gibiydi. "Başına gelen her şey için çok üzgünüm."

Kiera başını sağa doğru eğdi. "Nasıl kaçtın?"

"Midas." Dikkati önce ona, sonra tekrar Kiera'ya yöneldi. "Beni takip etti. Beni dışarı çıkardı."

"Ve seni kaçırın adamları öldürdü," diye bitirdi

Kiera. Alina başını salladı.

"Hayır," diye cevap verdi Midas, ama sesi alçaktı. Dikkatli ol. "Ben ayrıldım onları bastırdı. Biz ayrıldıktan sonra biri kulübeye gelmiş. Patronları."

Kiera irkildi.

Bu irkilme çok ama çok anlamlıydı. "Patronu biliyorsun, değil mi?" Alina ona sordu.

Kiera bir kez daha dudaklarını ıslattı. Titreyen elleri bluzunun kollarını . Ama sağ kolunun kenarı biraz yukarı kalkmıştı.

Kırmızı çizgiler. Yara izleri mi?

Alina'nın bileklerindeki izlerden daha derin. *Fermuarları daha uzun süre taktığı için mi? Daha uzun süre dövüştüğü için mi?* Kiera'yı kurtarmaya koşacak bir Midas yoktu. Alina ayağa kalkıp diğer kadına sarılmak istedi.

Ama Kiera dokunulmak istemiyordu. Alina onu suçlamadı.

"Onun geleceğini söylediler," diye ekledi Alina. Ürperti.

"Patronu gördün mü?" Midas dikkatli sesini kullanmaya devam etti. Pek de yumuşak olmayan bir ses. Alina onun sesine yumuşak denebileceğini hiç sanmıyordu. Ama garip bir şekilde nazikti.

Kiera'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Seni kaçıran adamlar neye benziyordu? Haberlerde fotoğrafları gösterilmedi."

"Birinin kızıl saçları vardı."

Kiera bir kez daha irkildi. "Saçlarını görebiliyordum. Taktığı siyah şapkanın altından dışarı çıkıyordu." Sağ eli kafasına dokunmak için kalktı. "Kayak şapkası. Kayak maskesi de. Diğerinden daha nazik görünüyordu. Ortağının beni kesmesini engellemeye çalıştı."

"Üç gündür kayıp olduğunu öğrendim." Midas pozisyonunu hafifçe değiştirdi.

Bowie kaskatı kesildi. "Bunu sana kim söyledi?"

Midas ona doğru bakmadı. "O neredeydin?"

"Dolapta. Çok karanlıktı." Etrafına bakındı. "Bowie ışıkları benim için açık tutuyor."

Bowie'nin dudakları inceldi. "Evet, biliyorum."

Kiera yavaşça nefes verdi. "Öldüklerine sevindim." Tekrar Alina'ya odaklandı. "Bu yanlış mı?" Alina başını salladı. "Cevap verme."

Alina öne doğru eğildi. Doğru ya da yanlış, bu kâbus henüz bitmemişti. "Patron hâlâ dışarıda."

Bir ürperti Kiera'nın ince bedenini sarstı.

"Tam o gece beni görmeye gelecekti," dedi Alina diğerk kadına. "Sana da böyle mi yaptı? Kaçırıldığın ilk gece mi geldi?"

Kiera'nın vücudu önce öne, sonra arkaya doğru sallandı.

Midas'tan alçak bir ıslık yükseldi. "Onu gördün, değil mi?"

"Maske," diye ısırđı Kiera. Gözlerini sıkıca kapattı. "Her zaman maske takardım." Elleri boğazına gitti. "Koparması çok kolay."

Alina dehşete kapıldı. Patronun Kiera'yı boynunu kırmakla tehdit biliyordu. Belki de ellerini boğazına dayamıştı. Verebileceği acıyla onunla alay etmişti.

Kiera'nın eli göğsünde gezindi. Kalbinin üzerinde durdu. "Sadece bir çentik."

Oh, Tanrım. "Başka yaraların da var mı, Kiera?"

Gözleri açıldı. "Sanırım beni incitmekten hoşlanıyordu. Ama babam parayı ödedi. Tıpkı kendisine emredildiği gibi parayı offshore hesabına gönderdi. Patron bunun yeterli bir intikam olmadığını ama bir başlangıç olduğunu söyledi. Dedi ki-"

Bowie, "Zaman doldu," diye duyurdu.

"Boş ver onu," diye karşılık verdi Midas. "Kiera bizimle konuşuyor. Bize yardım etmek istiyor." Bir adım öne çıktı. "Değil mi, Kiera?"

Kiera ayağa fırladı.

Midas ona, "Bize patron hakkında hatırladığın her şeyi anlat," dedi. "Onu bulacağız. Onu durduracağız. O zaman artık korkmana gerek kalmayacak. Her ışığı açık tutmak zorunda kalmayacaksın çünkü o bir daha asla senin için gelmeyecek."

Demek Midas da ışıkları fark etmişti.

Kiera'nın başı hızlı bir şekilde sallandı. "Onun durdurulmasını istiyorum. İstiyorum ki

."

"Onlardan iki tane var, Midas," dedi Bowie aniden, sesi bir kırbaç gibi şakladı. "İkisini birden koruyamazsın. Alina ya da Kiera. Seçim yapmak zorundasın. Eminim kimi seçeceğini biliyorum."

Alina'nın şaşkın bakışları ona yöneldi. Bowie vücudunun arkasından bir silah çıkarmıştı. Alina'ya doğrultmuştu. Ona gülümsedi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Midas gürledi.

"Benim işim." Bowie elini biraz salladı ve silah donmuş Kiera'ya doğrultuldu. "Sessiz kalmalıydın. Ama onun hikâyesini duyunca cesaretlendin, değil mi?" Sonra silahı tekrar Alina'ya doğrulttu. "İki kadın. Dürüst olmak gerekirse, sen bana ulaşmadan ikisini de haklayabilirim, Midas. O kadar hızlıyım. İyi ki içeri girmeden önce silahın olmadığından emin olmuşum, değil mi kahraman?"

Onu vuracaktı. Alina bunu biliyordu. Kiera'yı koruması gereken adam tetiği çekmek üzereydi. Önce onu, sonra Kiera'yı vuracaktı. Sonra... *Midas'ı*? Hepsini öldürecekti. "Neden?" Alina sordu.

"Çünkü ölüler konuşmaz. Merak etme, polisler Midas'ın yaptığını düşünecek. Ben de onlara öyle söyleyeceğim." Silah Alina ve Kiera arasında sallandı. Ve-

Kiera'ya geri döndüm. Sonra Alina'ya.

Silah, çarpık *bir eeny-meeny-miny-* oyunu gibi ileri geri sallanıyordu.

Çığlık atmak için ağzını açtı ama silah patladı. Silah patlarken bile Midas onu yere çarpmıştı. Ama kurşun ona doğru gelmemişti. Alina'nın başı döndü.

Kiera da yere düşmüştü. Kan göğsünü kaplamıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Şok olmuştu. Dudakları aralandı. "Yardım edin..."

Ön kapı uçarak açıldı. "Bayan Kiera!" Diğer koruma-Ray-ileri atıldı. Kanlar içinde yatan Kiera'yı görünce ağzı açık kalarak durdu. "Bayan Kiera...?"

Midas Alina'nın üzerinden atladı. Vücudunu Bowie'ye doğru fırlattı. Alina onları izlerken ayağa fırladı. Bowie son anda döndü ve silahını kaldırdı. Alina onun Midas'a ateş etmek istediğini biliyordu. "Hayır!" Alina çığlık attı.

Midas adamın elini yakaladı, silahı tutan elini. Midas Bowie'yi daha yakına çekti.

Bum.

Kim vurulmuştu? "Midas!" diye bağırdı.

Midas kafasını Bowie'ninkine çarptı. Diğer adamın tökezlemesine neden olan acımasız bir kafa darbesi. Bowie sendeleyerek geri çekildiğinde gömleğindeki kanı gördü.

Vurulmuştu. Midas değil. Ve Midas az önce Bowie'nin elinden silahı çekip almıştı. Nefesi titreyerek kesildi.

"Vurun onu!" Bowie kanayan karnını tutarken kükredi. "Kiera'yı yaraladı! Vur onu, Ray! Şimdi!"

Ray yanındaki kılıftan bir silah çekmişti. Ellerindeki ağlar silahı kaldırıp nişan aldığı anda titreyerek büküldü.

Midas.

"Hayır!" Alina bağırdı. Ray'e doğru koştu. "Bu o değil! Midas'ın silahı bile yok, onu kendiniz aradınız! *Bu o değil!*" Ray'e çarptı.

Onu başından savdı ya da savmaya çalıştı ama Alina inatla ona tutundu. Midas'a zarar vermesine izin veremezdi. Midas Kiera'ya hiçbir şey yapmamıştı.

Ray silahı kaldırdı ve doğrudan Alina'ya doğrulttu. Alina nefes almayı bıraktı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye mırıldandı. Silah onun elinde sallandı. kavramak. "O yüzden geri dönün hanımefendi. Hemen şimdi."

Bir yumruk Ray'in yüzünün yan tarafına çarptı. Alina sıçrayarak uzaklaşırken Ray bu darbeye sendeleyerek geri çekildi.

"Onu incitmek istemediğin çok açık," diye hırladı Midas. "Çünkü o zaman seni çok daha kötü incitirim."

Ray silahını kaldırmaya çalıştı ama Midas bir yumruk daha attı, ardından da adamın orta kısmına bir tekme savurdu. Ray tökezledi. Midas'ın bir sonraki tekmesi silahı Ray'in elinden uçurdu.

"Buradaki kötü adam ben *değilim*," diye bağırdı Midas. "Tanrım! Bana ateş etmeyi kes!"

Bakışları onun arkasına kaydı. Bowie yere yığılmıştı. Kan gömleğinin ortasını ıslatmıştı. Ama o izlerken, kendini kaldırdı ve ayak bileğine doğru uzanmaya başladı.

Midas bileğine takılı kılıfta bir bıçak saklıyordu. Bowie'nin de ayak bileğine yakın bir yerde sakladığı yedek bir silahı olmalı.

"Midas!" Alina bağırarak onu uyardı. Bowie'ye ulaşmak için zaman yoktu. Midas onunla saldırgan arasındaydı.

Midas arkasını döndü. Ama Bowie'ye doğru dönmemişti. Alina'ya doğru dönmüştü.

Bowie'nin doğrulduğunu ve bir silah getirdiğini gördü. Ona doğrulttu. Hayır, hayır, Midas'a. Çünkü Midas az önce kenara çekilmiş ve şimdi vücuduyla onu tamamen engellemişti. Onunla diğer herkes arasında bir kalkan. Ve-

Kanepenin sağ tarafındaki pencere kırıldı. "Kımıldama!" Vücudu çalışma odasına savrulan bir kadının çığlığı. Camlar her yere uçtu. Yere çarptı. Sekerek yukarı fırladı ve bir parça Alina'nın elinin arkasını kesti.

Kadın çömeldi ve siyah saçları başının etrafında bir perde oluşturdu.

Bowie onun gelişiyile içgüdüsel olarak döndü ve pencereye daha yakın olduğu için daha fazla cam parçası ona isabet etti. Silahını çevirdi ve ona doğrulttu. "Sen de kimsin lan?"

Başını kaldırdı. "Etrafınız sarıldı. Polisler seni her yönden kuşatmış durumda. Silahını bırak, hemen şimdi, belki bir gün daha yaşar ve görürsün." Ayağa kalktı. Bir elini arkasına götürdü. Kırık cam parçaları vücudundan aşağı ve giydiği tamamen siyah kıyafetin üzerine yağdı.

Midas Bowie'ye doğru süründü.

Ray uzun bir inilti çıkardı ve yavaşça doğruldu. Her şeyin ilk başta düşündüğü gibi olmadığını fark etmiş gibiydi. "Bayan Kiera..." Süründü.

Ona doğru.

Kiera boğuldu ve ağzının kenarından kan geldi.

Bowie arkasını döndü ve her şeyi berbat ettiğini fark etmiş gibi görünürken silahı herkesin üzerinden kayd. Polisler dışarıdaysa kaçamazdı.

"Kiera'ya zarar *verdiğim* hikâyesine kimse inanmayacak," dedi Midas. "Artık değil. Senin için kaçış yok. Polisler seni gözaltına alacak. Onlara patronun hakkında bilgi vermeni isteyecekler."

Ray, Kiera'nın üzerine çömeldi. Ellerini göğsüne bastırdı. Parmaklarını kan kaplamıştı. Başını geriye eğdi ve dehşet içinde Bowie'ye baktı. "Ne yaptın sen?"

"Yapmak için para aldığım şey."

"Yapmamalıydın," diye karşılık verdi Ray. "O olmaz. *O olmaz.*"

Bowie'nin sol eli kanla ıslanmış midesini kavradı. Nefes alıp veriyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Yutkundu. "Sikeyim beni. En azından... bir patlama ile gidiyorum." Ve titreyen silahı Midas'ın üzerine indi. "Baban hi-"

Lane Lawson açık ön kapıdan içeri koştu. "Neler oluyor böyle?"

Bum.

Bir kurşun Bowie'ye saplandı ve geriye doğru sarsıldı. Omuzları arkasındaki duvara çarptı. Gözleri genişledi.

Ve yere düştü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Karanlık, özel uçağın penceresinin dışında bekliyordu. Seyir halindeydiler, pilot her şeyi tamamen kontrol altına almıştı ve Midas dünyayı parçalamak istiyordu.

Baban selam söylüyor.

Bowie Dodge tarafından söylenen son sözler.

Çünkü bu sözlerin ardından Ray, Bowie'nin kafasına isabet eden bir el ateş etmişti. Lane'in aniden ortaya çıkması Bowie'yi hazırlıksız yakalamıştı. O şaşkınlık anında Ray yedek silahını çıkarmış -herkesin bir yedeği yok muydu zaten- ve Ray'in diğer eli kan akışını durdurmak için Kiera'nın göğsüne bastırırken Bowie'ye ateş etmişti.

Dört kez ateş etmişti. İlk kurşun Bowie'ye isabet etmişti. Diğer üçü duvara saplanmıştı. Midas Alina'yı yakalamış ve kurşunlar durana kadar onu korumuştı.

"Bir şey söyleyecek misin?" Alina onun karşısına oturdu. Derin, karanlık gözler. Kolçakları kavrayan gergin eller.

"Burada olmamalısın." Bu çok şey ifade ediyordu.

"Evet, beni Memphis ve Lane ile geride bırakmak istediğini anladım. Ve onların gizemli ortağıyla."

Ortakları, pencereden fırlayıp gelen kadın olmalı. Dikkatlerini dağıtması gerektiğini söylemişti. İçeride neler olduğunu fark etmişti çünkü onları izliyordu. Memphis'in daha önce bahsettiği bir çift "göz" oydu.

Ophelia. Ophelia Raine. Kiera'yla birlikte hastaneye gitmişti. Şu an için Kiera hâlâ hayattaydı. Midas öyle kalmasını cehennem gibi umuyordu.

Bu arada tutması gereken bir randevusu vardı.

"Ben nereye senin de oraya gideceğini söylediğini sanıyordum," diye devam etti Alina o dikkatli, kısık sesiyle. "Ama ilk fırsatta beni ekmeye çalışıyordun. Sorumluluğunu yakından takip etmenin yolu bu değil."

Yutkundu. "Seni babamın etrafında istemiyorum." Ve oraya doğru gidiyordu. Sanki başka bir seçenek varmış gibi. Babası bu pisliğe bulaşmıştı, buna şüphe yoktu ve o piç ancak Midas onunla aynı odada oturursa konuşacaktı.

"Onunla tek başına yüzleşmeni istemiyorum." Bakışları ona kilitlendi.

Ona zayıf, yarım bir gülümseme gönderdi. "Beni kurtarmaya devam ediyorsun. Ben de isterim sana yardım etme şansı."

Onun uçağa binmesine izin vermemeliydi. Ama ondan öylece uzaklaşması da mümkün değildi. Yerel polisler ve Federaller Kiera Thatch'ın evindeki olay yerine üşüşmüşlerdi. Her şey ciddi bir şekilde berbat durumdaydı ve Midas'ın yetkililerle arasını düzeltmek için elinden gelen her iyiliği yapması gerekiyordu.

Terrance ona yardım etmişti. Savcı doğru kişilerle konuşmuş ve onları Midas'ın Kuzey Dakota'ya, STAT'a giden bir uçağa binmesi gerektiğine ikna etmişti.

İşte . Ve Alina tam karşısında oturuyordu.

Uzanıp ona dokunmak istiyordu ama babasına yaklaştıkça daha karanlık ve tehlikeli biri haline geldiğini hissediyordu. "Ben yokken Memphis seni koruyacaktı."

Dudakları birbirine yapıştı. Başını salladı. "Ama o sen değilsin." Emniyet kemerini çözdü. Koltuktan kalktı.

Midas başını salladı. "Yaklaşmayın." Keskin bir uyarı. Ona neler olduğunu anlamamıştı.

Bowie onu vurabilirdi. Onu gözlerinin önünde öldürebilirdi.
Ben.

Onun emrini tamamen göz ardı ederek Midas'ın yanındaki koltuğa kaydı. Kızın eli uzandı ve onun elinin etrafında kıvrıldı. Bir an için sadece ellerine baktı. Kalp atışlarının gümbürtüsü kulaklarında gürültülü gibiydi. "Seni kurtarabileceğimi düşünmemiştim." Bowie'nin ona doğru ateş edeceğinden çok korkmuştu.

Midas, Alina ile merminin arasına girmek için ona doğru fırlamıştı. Sonra kurşun Alina'ya isabet etmek yerine Kiera'ya doğru uçmuştu.

"Ben de seni kurtarmak için
endişeleniyordum." Kadının sözleri
adamın bakışlarını kaldırmasına neden
oldu.

"Eve girdiğinde, Ray kimin ona zarar verdiğini anlamadı.
Kiera. Silahını sana doğrultmuştu."

Başka bir an daha hafızasına kazındı. Midas'ın eli onunkinin altından kaydı ve çenesini kavradı. "Ölebilirdin." Onun için kendini riske atmasına hiç gerek yoktu. "Ben korumayım, sen değil."

"Birinin korumayı koruması gerekiyor."

Sen değil.

"Ayrıca, senin yanında başka biriyle olabileceğimden daha güvende olduğumu düşünüyorum."

"Bundan o kadar emin olma." Alçak. Hissettiklerine bakılırsa, kız hiç de güvende değildi.

Kirpikleri dalgalandı. "Ama eminim. Tek yaptığın beni korumak."

Adrenalin onu yönlendirdi. Öfke de öyle. Ucube babası onu karanlık ağına geri çekiyordu ve Midas'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Onu görmek zorundayım.* Federaller babasıyla görüşmesini istiyordu. Savcı o piçle konuşmasını istedi. Kurbanların aileleri -Hepsi Midas'ın babasıyla bir odada olmasını

istiyordu. Ve sevgili yaşlı sadist babası da bunu istiyordu.

Midas'ın ne istediğine gelince? Ona bakıyordu. "Ben iyi değilim senin için."

"Sanırım bu konuda kendi kararlarımı kendim verebilirim."

Memphis ve Lane koruma teklif ettiklerinde bile onunla kalmakta ısrar etmişti. Onu güvenli evde tutacaklarına söz vermişlerdi. Onları görmezden gelmiş, küçük bir gece çantası hazırlamış ve Midas'la birlikte gitmişti.

Yere indiklerinde birlikte bir otel odasında kalacaklardı.

İnişlerine çok az kaldı.

Karanlık onu daha sert çekiyor gibiydi. "Ben... Ben seni uyarmaya çalışıyorum."

"Anladım. Yine de beni uyarmana gerek yok. Babanın korkunç şeyler yaptığını anlıyorum."

Sert bir kahkaha attı. "Tatlım, babam şeytanın vücut bulmuş hali." Babası onu görmeyecekti. Midas bu konuda kararlıydı. "Acı vermeye bayılır. Olabildiğince sadisttir ama iş manipülasyona geldiğinde de tam bir dâhidir. Diğer insanlar onun tahtasında olduklarının farkında bile değilken uzun oyunlar oynar. Söylediği her kelime bir aldatmacadır. Tek istediği zarar vermek ve ardında cehennemi bırakmak."

Yüzünde sempati okunuyordu. "Ve sen onunla birlikte büyüdün."

Onun sempatisini, acımasını ya da anlayışını bile istemiyordu. O zaman istemiyordu. Çok ham ve vahşiydi. *Cehenneme gittikçe yaklaşıyordu. Uçtuğumuz yer orası. Gittikçe daha yakın...* "Onunla birlikte büyüdüm," dedi başını sallayarak. "Tıpkı onun gibi olmamı isterdi."

"Ama sen değilsin."

O kadar emin olma.

"Siz insanları koruyorsunuz. O ise onlara zarar veriyor. Sen onun tam tersisin."

"Bowie Dodge'u öldürmeyi planlamıştım. O silahı çekip seni tehdit ettiği anda ölmesini istedim. Ama önce ondan cevap almak istedim. Bize daha fazlasını söyleyebilirdi." Kadının çenesini serbest bıraktı. "Ray benden önce davrandı. Bowie'yi ben öldürürdüm. Diğer insanlar birinin hayatına son verme fikrine karşı çıkarlar. Ben öyle hissetmiyorum."

tereddüt." Doğruyu söylemek gerekirse, bazı şeyleri normal insanların *hissettiği gibi hissettiğinden* her zaman emin değildi.

Rol yapmakta iyiydi. Şaka yapmakta. Sanki dünya büyük bir lunapark gezintisiymiş gibi gülümsüyordu. Ama gerçek şu ki, yaptığı şeylerin çoğu sadece yüzeydeydi. Yüzeyi soyduğunuzda.

Onlara dünyanın görmesini istediğin şeyi göster, evlat. Biz büyük ve güçlüyüz ve insanlar cüssemizden dolayı korkacaklar. Çok tehlikeli olduğumuzu düşünürlerse, asla yaklaşılamayız. Bu yüzden gülümsemelisin. Etkileyici olmalısın. Korumalarının altına girmelisiniz. Bu şekilde, sizin bir tehdit olduğunuzu unutabilirler. Tıpkı onlar gibi olduğunu düşünecekler.

Ama değiliz. Asla diğer herkes gibi olmayacağız.

Kadının krem kokusu onunla alay ediyordu. Açgözlülükle, "Koltuğuna geri dönmelisin," derken bile kokuyu içine çekti.

"Sen sadece beni korumak için gerekeni yapıyordun. Sen baban *değil*."

"Neden koruma işinde olduğumu düşünüyorsun?" "Çünkü insanları korumakta iyisin."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, tatlım. Çünkü ben Şiddette iyiyim. Tehditleri anlamakta iyiyim çünkü nasıl yırtıcı bir hayvan gibi düşüneceğimi biliyorum. Ve tehditler geldiğinde, karşılık vermekten zevk alıyorum." *hoşuma gidiyor.*

Başını kararlı bir şekilde salladı. "Beni korkutup bir tür canavar olduğunu düşündüremezsin Midas."

"Koltuğunuza geri dönmeniz gerekiyor."

"Neden? Yakın olmamın nesi yanlış-"

"Geçen her saniye kontrolüm parçalanıyor. Şiddet bir iz bırakıyor. Adrenalin. Öfke. Sana daha önce de söyledim, sonrasında gelen heyecanı çok iyi biliyorum. Kanım resmen yanıyor ve seni istiyorum."

Yutkundu.

"Seni burada, bu uçak koltuğunda becermek istiyorum ve pilotun çıkardığın her sesi duyabilecek olması umurumda bile değil."

Bir yudum daha. Konuştuğu her kelimedede gözleri büyüyor gibiydi.

"Sana tekrar tekrar sokulmak istiyorum ve bunun ilk seferin olması umurumda değil," dedi tekrar, kasıtlı olarak kaba bir şekilde, "ilk seferin olması umurumda değil. Sert ve haşın olmak istiyorum. Senden başka hiçbir şey kalmayana dek almak ve almak istiyorum." Çünkü...

Çünkü onu karanlıktan çekip çıkarmıştı.

Sadece o kısmı söylemedi.

"Sen bir bakiresin ve senden istediğim şeye hazır değilsin.

O yüzden koltuğuna geri dön. İndiğimizde bana dokunmaman akıllıca olur." Az bile söylemiş. "Otel odasında yerde uyuyacağım." Çünkü ikinci bir oda tutmak gibi bir seçeneği yoktu. Ona yakın kalmalıydı. Onu uçağa getirmiş olması yeterince kötüydü ama...

Onu görebileceğim bir yerde istiyorum. Evet, Memphis'e güveniyorum ama... Onun ne kadar önemli olduğunu anlamıyor. Onun güvenliğinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığını anlamıyor. Evet, Memphis ona göz kulak olur ama...

Midas onu korumak için bir kurşunu bile göze alırdı. Onu korumak için dünyayı paramparça ederdi.

Onu güvende tutmak için kendi babasını bile öldürebilir.

Hayır, alışıl gelmiş kontrolüne sahip değildi. Aslında, hiç olmadığı kadar kontrolden çıkmıştı.

Alina başını çevirdi ve onun karşısındaki koltuğa baktı. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı ve o koltuğa geri döndü. Emniyet kemerini tekrar yerine taktı.

Derin bir nefes çekti. Kadının kokusu etrafına yayılmıştı ve belki de susamış bir piç gibi kokuyu içine çekmişti.

"Pilotun duymasını istemiyorum." Yanakları pembeleşti. "Zaten uçak koltuğunda lojistiği nasıl halledebileceğimizden de pek emin değilim. Zaten koltuk için fazla büyüksün."

Kolçakları ölümüne kavrama sırası Midas'taydı.

Karanlık bakışları onu esir aldı. "Ama uçak indiğinde ve yalnız kaldığımızda, sana kesinlikle dokunacağım. Senin de bana dokunacağını umuyorum. Her yerime. Çünkü yine o adrenalin patlamasını hissediyorum. Duygularım kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Vücudum ağrıyor. Ve sadece seni istiyorum." Omuzları dikleşti. "Daha önce başladığın şeyi bitirmelisin Midas."

"Alina..." Bunu ona söylüyor olamaz. *Beni uçuşumun kenarına itiyor.*

"İlkim olmanı istiyorum. Bunu sana söylemiştim. Ne kadar büyük, kötü ve tehlikeli olduğunu söyleyerek beni korkutup kaçıramazsın."

Yaptığı şey bu değildi. Öyle miydi?

"Ağzını üzerimde istiyorum."

Kavrama yerini daha da sıkılaştırdı. Onları parçalamak üzereydi.

"Ellerini üzerimde istiyorum. Parmaklarının göğüslerimi okşamasını ve vücuduma dalmasını istiyorum."

Evet, beş saniye içinde kolçakları parçalardı.

"Seni çıplak istiyorum. Ben zevkten başka bir şey hissedemeyene kadar içime girmeni istiyorum. *Sen de* birbirimize verdiğimiz zevkten başka bir şey hissetmeyene kadar."

Aleti kot pantolonunun önüne doğru sertçe itildi. *Onun içinde. Onun içinde istiyorum.*

Onu bir kez sikmek yeterli olmazdı. Onu tekrar tekrar isteyecektir. *İhtiyacım olan şeyle başa çıkamaz. Bu onun ilk seferi. Benimle başa çıkamaz.*

"Sikini ağızımda istiyorum."

Koltuğundan fırladı. Atlamadan hemen önce kendini yakaladı. Adam onun üzerinde yükseliyordu ve Alina ona bakmak için başını geriye eğdi.

Elleri aşağıya uçtu ve koltuğunun üst kısmına dolandı. "Dikkatli ol." Gırtlaktan.

"Neden? Hayatım boyunca dikkatli oldum. Bu bana ne kazandırdı biliyor musun? Yalnız bir yatak. Ağrıyan bir vücut. Buzda antrenman üstüne antrenman ve çok fazla yalnızlık."

"Yani ben senin yalnızlığına çare miyim?" Hepsi bu ?

"Hayır." Saçları omzunun üzerinden kaydı. "Sen benim istediğim her şeysin ve seninle tanışana kadar bunu bilmiyordum."

Siktir. Siktir. Siktir.

"Bana dokunmanı istiyorum, Midas. Beni becermeni istiyorum. Ve indiğimizde, sana dokunacağımdan emin olabilirsin. Tabii beni istemediğini söylemezsen." Bakışları adamın vücudunu taradı. Onu selamlayan sikine doğru kaydı. Alina'nın dili dudaklarında . "Durumun böyle olduğunu sanmıyorum." Bakışları yükseldi. "Ya sen?"

"Bebeğim, edepsiz konuşmana ." Başını onunkinin üzerine indirdi. "Nefesim sürece seni isteyeceğim."

"Yani bu bir evet mi?"

Ağız onunkine çarptı. Dili, canının çektiği tüm tatlılığı alabilmek için dudaklarının ötesine daldı. Bu sadece bir evet değildi. *Cehennem* evetiydi.

Elleri göğsüne bastırdı. Kıyafetlerinin içinden şarkı söylüyordu. Onu koltuğundan çekip çıkarmak ve hemen o anda Mile High Club'la tanıştırmak istiyordu. Onu kendine doğru tutabilir ve sonuna kadar içine sokabilirdi, kız da onun etrafında dönebilir ve ikisi de dünyanın geri kalanını görmezden gelebilirdi.

Başka hiçbir şeyin önemi
yok. Hiçbir şeyin.

Pilot bir anons yaptı. Midas kendini Alina'ya kaptırdığı için kelimeler ilk anda fark edilmedi bile.

Sonra pilot tekrar konuştu ve Midas onun inişe hazırlandıklarını söylediğini duydu.

Kıçını koltuğuna geri koymasđ gerekiyordu.

Çenesini Alina'dan çekmesi gerekiyordu. Şimdilik.

Yavaşça yaptı. Geri çekildi. Koltuğuna geri çekildi. Kemerini bağladı. Ama bakışları onun üzerinde kaldı. Her saniye. Ve dedi ki, "Sen benimsin."

Çünkü ona bir şans vermişti. Son ve iyi bir şey yapmaya çalışmıştı.

Ama uçak iniyordu. Karanlık
çağırıyordu.

Neredeyse onun gerçekte kim olduğunu görme vakti gelmişti.

Şehirdeki en güzel oteldi. En iyi güvenliğe sahip olan. Ne yazık ki bu pek bir şey ifade etmiyordu. Ama Bölge Savcısı alt katta üniformalı polislerin bulunmasını sağlamıştı. Midas'ın toplantıya gelme şartlarından biri. Alina'nın kendisine eşlik etmekten vazgeçmeyeceğini anladığında, onun güvenliğini sağlamak için adımlar atmıştı.

Ama onu benden kim koruyacak?

Odanın kapısını kapattı. Tüm kilitlerin sağlam olduğundan emin oldu. Çantalarını ayaklarının yanına bıraktı. Alina yatağa doğru yürümeye başlamıştı bile. Tekil olarak yatak. Bir büyük, kral yatak. Cesaretini kaybedeceği noktanın bu olup olmadığını merak etti. Belki de adrenalinin etkisi geçmişti ve çökecekti.

Onun için etkisi geçmemişti. Arzu onu hâlâ vahşi bir ihtiyacın bıçak sırtında tutuyordu. Elbiselerini çıkarıp onu yatağa atmak istiyordu.

ve onu yiyip bitirecek.

Doğru, çünkü bir kadının ilk seferiyle *böyle* başa çıkılırdı. Ama ne yazık ki, çok fazla özen kalmamıştı.

Kontrolü çok zayıftı. Bu kasabadan nefret ediyordu. Geçmişiyile yüzleşmekten nefret ediyordu.

İçinin gizlenmesinden korktuğu şeyden nefret ediyordu.

Ya ona olmak istediğimden daha çok benziyorsam?

Alina uçakta rahatsız edici bir gerçeğe çok yaklaştı. Midas'ın babasının öldürdüğünü, Midas'ın ise koruduğunu söylemişti. Midas koruma işine girmişti çünkü babasının tam tersi olmak istiyordu. Ama onun anlamadığı şey, içindeki şiddet için bir çıkışa ihtiyacı olduğuydu.

Odadaki en büyük kişi siz olduğunuzda, diğer insanlar her zaman bir şeyler kanıtlama peşindeydi. Size karşı çıkmak isterlerdi. Size meydan okumak. Sizi alt etmek için. On üç yaşından beri dövüşüyordu.

Bu onun hayatıydı.

Alina ona doğru döndü. Ona dokunmamıştı, henüz değil. Ne uçaktan indiklerinde ne de sessiz havaalanında yürüdüklerinde. Otele giden araba yolculuğu sessizlik içinde tamamlanmıştı. Aralarındaki gerginlik havada çalkalanıyordu.

Belki de onun hakkındaki fikrini değiştirmiştir. Onlar hakkında.

Alina'nın elleri gömleğinin eteklerine gitti. Bluzu başının üzerinden çekti ve yere bıraktı.

Yani fikrini değiştirmemişti.

Ayakkabılarını tekmeledi. Küçük bir zıplama yaptı ve çoraplarını attı. Derin bir nefes alışını izledi, sonra kot pantolonunu çıkardı. İç çamaşırlarıyla kalmıştı.

Çıkar onları, tatlım.

O .

"Bu benim için garip." Aralarında eliyle işaret etti. "Sen bütün kıyafetlerini giymişken, ben çıplakken."

Oh, bunu düzeltebilirdi. Gömleğini yırttı. Ayakkabılarını attı. Yaklaşık üç saniye içinde tamamen .

"Oh." Yumuşak. "Çok hızlıydı." Bakışları onun üzerinde kaydı. Önce omuzlarına. Sonra göğsüne. Karın kaslarına.

Sonra da ona doğru hevesle sallanan alete. "Daha az garip mi?" diye sordu.

Hızlı bir baş sallama. İç çamaşırını çıkardı. Sıkı meme uçları ona doğru itiliyordu. Hâlâ ona dokunmamıştı. Yine de onu içine çekerken, Alina ona doğru yürümeye başladı. Adımları tereddütlüydü ama çenesi yukarıdaydı. Adamın tam önüne gelene kadar durmadı. Sonra ellerini uzattı. Onun göğsüne dokundu. Tüy kadar hafif. Parmakları kalbinin üzerinde gezindi. Meme uçlarını okşadı.

Tatlım, dikkatli ol. Oyun oynayacak havada değildi.

Sonra parmakları aşağı doğru hareket etti. Parmaklarındaki titremeyi hissedebiliyordu ama Alina gergin olduğu belli olmasına rağmen durmadı. İpeksi parmakları adamın sikinin etrafında kıvrıldı.

Nefesi tıslayarak çıktı.

"Bana neyi sevdiğini söyle. Neyi doğru yaptığımı. Neyi yanlış yaptığımı. Bunun senin için iyi hissettirmesini istiyorum."

Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi çünkü şimdiden kendini iyi hissediyordu. Onu okşadı ve pompaladı ve önünde gevşemeye başladığında... "*Alina*."

"Bunu daha önce hiç yapmadım. Umarım ."

Dağınıklık mı? *Karıştırmak. Batırmak mı?* Bunu berbat etmesi neredeyse imkânsızdı. Adam onun etrafında cehennem gibi yanmasını ve o da ağzını sikinin üzerine koyuyordu. O güzel, kaygan ağzını. Onu içine çekiyordu. Onu yalıyordu. Kalçaları ağzına doğru iterken bile elleri kadının omuzlarına kenetlenmişti.

Dudakları daha da aralandı.

Alina, onun önünde eğildi. Aleti ağzındaydı.

İçinden bir hırıltı koptu. Onu kollarının arasına aldı. Onu kolayca tuttu. Dört adım sonra yatağa vardılar. Onu yere düşürdü. Kız biraz sıçradı ve daha doğrulamadan adam onun üzerine çıktı. Bacaklarını ayırdı. Ağzını *onun* üzerine koydu. Onun ıslak ve hazır olmasını istiyordu. Tam o anda.

Kontrol parçalanıyor. Ağız üzerimde. Alina beni alıyor.

Dili klitorisinin üzerinde dönüyordu. Parmakları onu ayırdı. Onu gerdi. Öfkeli bir yoğunlukla yalamaya devam ederken bile içeri ve dışarı itti çünkü onu serbest bırakmanın eşiğinde istiyordu. Kadın gerildi, titredi ve ona karşı sallandı ve adam onun yakın olduğunu biliyordu.

Yeterince yakın değil.

Onu yalayıp yutarken ağızı daha da talepkâr hale geldi. Kadının tadı deliceydi ve bu onun açlığını daha da artırıyordu. Adamın parmakları kızın içindeydi, kız parmaklara asıldı, adını söyledi ve-

Tam şurada. Seni hissediyorum, bebeğim. Şimdi beni hisset.

Aletini kadının göbeğine dayadı ve itti. Başı içeri kaydı ve kadın onun adını haykırdı.

O da boşalmaya başladı. Vücudu kavislendi ve kalçaları açgözlülükle ona çarptı. Hızlı bir direniş anı oldu, vücudu ona karşı geri itildi ve irkilmiş bir çığlık attı, sonra adam içerideydi.

Ta içine kadar. İç kasları onun etrafında kenetlendi. O kadar sıkıydı ki her an aklını kaybedebileceğini biliyordu. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bu kadar sıcak.

Ama kadın onun altında hareketsiz kalmıştı. Artık zevk çığlıkları yoktu. İhtiyaçtan titremek yoktu.

Elleri onun iki yanındaki şilteye çarptı. Midas kendini yukarı kaldırdı. Tek yapmak istediği geri çekilmek ve derinlere itmektir. Geri çekilmek. İtmek. Yatağı sallamak. Kadının içine girerken onu duvara çarpmak.

Ama onun üzerinde
donup kalmıştı. Olmuyor.

"mu?" Midas bakışlarını kızın yüzünde gezdirdi.

Işıklar açıldı. Hepsini onun için açık bırakmıştı, kasıtlı olarak.
Alina karanlıkta kalmayacaktı.

Sıkarak kapattığı gözleri açıldığında kirpikleri dalgalandı. "Gerçekten büyüksün."

"Tatlım, fark ettiğin için teşekkürler."

Kadından bir kahkaha yükseldi ve vücudunun içgüdüsel hareketiyle kalçaları adama doğru kıvrıldı.

Kahretsin bebeğim, sınıra ne kadar yakın olduğumu bilemezsin. Ama onun için tırnaklarının ucuyla tutunuyordu. O önemliydi.

"Bana... bir saniye verir misin?"

Daha iyisini yapardı. Ona orgazm yaşatacak. Eli vücutlarının arasında çalıştı. Tekrar klitorisine gitti ve onu okşamaya başladı. İlk başta yavaşça. Dikkatlice. Sonra daha hızlı, daha sert.

Nefesi hızlandı.

Kalçaları eğildi.

Ter omuzlarını kayganlaştırırken bile sikini mükemmel bir şekilde sabit tuttu. Kalçaları eğildi ve aç yaptı. Eğilip büküldükçe ona biniyordu ve adamın eli onu tekrar tekrar çalıştırmaya devam ediyordu.

Geri çekilmedi. İtmedi.

Ta ki Alina'nın iç kaslarının onun etrafında titrediğini hissedene kadar. Orgazm onu vurduğunda, Alina uzun bir inilti koparırken başını geriye eğdi.

İşi bitmişti. Etrafına dolanırken son kontrolü de yok olmuştu. Sıcak çekirdeğinin kasılmaları onun için çok fazlaydı. Geri çekildi ve itti. Geri çekildi. İtti.

Daha fazlasını istedim. Daha derine.

Onunla birlikte yuvarlandı. Üstüne çıktığında ve elleri göğsünün üzerinde yayıldığında durdu. Onu yukarı ve aşağı kaldırırken elleri beline kenetlendi. Göğüsleri sallanıyordu. Çok seksiydi. Yukarı ve aşağı. Daha hızlı ve daha sert ve kadın onun etrafında titriyordu. Kalçaları onunkilere çarpıyordu çünkü artık tereddüt yoktu. Onda sadece istek vardı. Ondan gelen öfke. Kalçaları ona karşı daha hızlı ve daha hızlı pistonlandı.

Daha

derine.

"Midas!"

Hayatının en güçlü doruk noktasında kadının içine boşaldı.

Duştan gelen ılık su Alina'nın üzerine döküldü. Titremesini durduramıyor gibiydi. Vücudunun her bir parçası kendini fazlasıyla hassas ve farkında hissediyordu.

Ve Midas'ı hâlâ içinde hissedebildiğine yemin etti.

"Benim için yer var mı?" Midas'ın derin, çakıllı sesi arkasından geldi.

Arkasını döndü ve duşun cam kapısından onu gördü. Teknik olarak, boyutları göz önüne alındığında, hayır, duş çok küçük olduğu için muhtemelen ikisi için de yeterli yer yoktu, ama başını sallayarak eğdi. Duşun spreyinin altında biraz daha geri çekildi.

Çıplaktı, kasları esniyordu, onunla birlikte tırmandı.

"Canını mı?" Su üzerine döküldü. Kaslarını parlattı ve baştan çıkardı. Sabuna uzandı. Hızlıca yıkandı ve

İyice. Aletini bile temizledi. "Alina?"

Gösteriyi izliyordu. Adamın sikini ağzına almıştı. Ve o penis onun seksinin derinliklerine girmişti. *Hala onu hissediyorum.*

"Seni incittim mi?" diye tekrarladı huysuzca.

"Sadece kısa bir süreliğine. Önlenebilecek gibi değil."

Homurdandı. Ve sonra sabunlu parmakları kalçalarının arasında kaymaya başladı. Kadın geri çekildi ama gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Sakin ol. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

O iyiydi. Hayır, "iyi" doğru kelime değildi. Alina ne olduğunu bilmiyordu. Üç kez orgazm olmuştu. En azından üç tane olduğunu sanıyordu. Hepsi birbirine karışmıştı. Ve şimdiden onu tekrar istememeliydi.

Ama o yaptı.

Belki de onu istemekten hiç vazgeçmemişti.

Bacaklarını ayırdı. Sabunlu parmakları kıvrımları boyunca kaydı. Keskin bakışları yüzünü hiç terk etmezken dikkatlice okşuyordu. Bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırды. Alina parmak uçlarına kalktı ve elleri dışarı fırladı. yanındaki fayanslı duvara dayandı. Diğerі duş kapısına çarptı. Buhar etrafına yayıldı.

"Seni yiyip bitirebilirim," dedi ona. Sesi sert ve sahipleniciydi ve kadının içinde ihtiyaç çalkalanmasına neden oldu.

Bu kadar çabuk ona tekrar ihtiyaç duymak normal miydi? Cinsel organı parmaklarına doğru bastırdı çünkü çok daha fazlasını istiyordu. Klitorisini okşadı. Kadın sarsıldı. Eli duş kapısından aşağı kaydı. Başı eğildi

O da öne doğru eğildi ve ağzını boynuna dayadı. Onu tam o noktadan öpmesine bayılıyordu. Tam nabzının attığı yerden.

"Çok iyi hissediyorsun, tatlım. Yine benim için gelecek misin?"

Kızın gözleri açıldı. Başını kaldırmıştı ve yüzüne kazınmış keskin ihtiyaç çizgileriyle ona bakıyordu. "Yap beni" diye cüret ettiğinde kendi sesini zar zor tanıyordu.

Gözbebekleri parladı. Bir anda onu döndürerek cam duş kapısına bakmasını sağladı. Dar bir yerdi ama arkasından manevra yaptı. Elleriyle göğüslerini kavradı. Meme uçlarını okşadı. Hafifçe çimdikledi.

Ağız bir iniltiyle ardına kadar açıldı.

Sağ eli vücudundan aşağı indi. Bacaklarının arasına girdi. Bu sefer yumuşak bir okşama yoktu. Parmakları onun içine girdi. Başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi. Bir kez. İki kez. Kadın kıvranıyordu çünkü daha fazlasını, *daha fazlasını* istiyordu ve işte o zaman adamın iki eli de geri çekildi ama hemen kalçalarının etrafında kilitlendi.

Onu kendine doğru kaldırdı.

Parmakları cam kapının üzerinde kaydı. Buhar kaplamıştı ve elleri camda izler bırakmıştı.

Sikini kadının kıkına dayadı, sonra onu daha yukarı kaldırdı ve geniş başı kadının seksini yokladı. İçine doğru itti. *Derine soktu.*

Ve sağ eli tekrar hareket etti. Vücudunun ön tarafına gitti. Sol eliyle onu kendine doğru bastırırken, vücuduyla sert duş kapısı arasına kolayca sıkıştırdı. Kızın öyle olması gerekirdi.

onun kolay gücünden korkuyordu. Korkmuyordu. Adam onun klitorisini çimdikliyor, okşuyor ve ovuyordu. Ona arkadan vuruyordu. Ağız boynundaydı. Yalıyordu. Hafifçe ısıırıyordu.

Onun üzerinde tam ve eksiksiz bir kontrolü vardı ve orgazm onu vurduğunda, onu boşalttığında, onun için haykırmaktan başka bir şey yapamazdı. Zevk o kadar yoğundu ki tüm dünya onun etrafında dönüyor gibiydi.

Adam onun içine boşaldı. Güçlü, sıcak fıskiyeleri hissetti ve bu onun zevkini daha da artırdı. Daha güçlü. Adamın eli kalçası boyunca esneyerek onu kendine doğru hapsetti. Arkasından sarsıldı. Ve kadın onun ağır sikinin ineceğini düşündü. Adamın içinden kayarak çıkacağını.

Ama yapmadı.

Ya da aleti yumuşadıysa bile hemen tekrar kalınlaştı. Çünkü biraz kımıldadığında, Alina gerildiğini hissettiğini fark etti. Doldurulmuş.

Sahipli.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Buharla kaplı cam önünde duruyordu. Artık sisli yüzeyin ötesini göremiyordu.

"Başkası için seni yok etmek."

Kendini hissediyordu. Bütün kasları gevşemişti. O gevşek değildi.

Onun boynunu öptü. "Bana yaptığın şey kesinlikle bu."

Tekrar itmeye başladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Onu bir daha becermeyecekti.

Midas ne yazık ki son on dakikadır Alina'nın yanı başında huzur içinde uyumasını izlerken kendi kendine aynı şeyi söylüyordu. Bir peri masalı prensesine benziyordu.

Kendini sapık gibi hissediyordu. Azgın bir sapık.

Gece boyunca onunla defalarca sevişmişti. Yapmaması gereken bir şeydi. Kızın canı yanmış olmalıydı. Durması gerekirdi.

Ama hiç kimseyi bu kadar çok istememişti. Ve şafak yaklaştıkça ona olan ihtiyacı daha da artıyordu.

Sonra uykuya daldı. Onun kollarında. Sanki ona tamamen güvenmiş gibiydi. Lanet şey, o da uyumuştı. Onu göğsüne çekmiş, bir kolunu sırtına dolamış ve ona tutunmuştu.

Adam uyandığında, kadın onun yanındaydı. Çarşaf beline dolanmıştı. Mükemmel bir meme ucu ona bakıyordu ve aç aleti tüm dikkatiyle dikilmişti.

Onu bir daha becermeyecekti.

Çok hassas olurdu. Daha fazla ilgiyi hak ediyordu.

Kiera'nın evindeki olaydan sonra hissettiği öfke ve korku şimdilik yatışmıştı. Silah seslerinin patlamasını hâlâ zihninde duyabiliyordu. Bowie o silahı ilk savurmaya başladığında Midas, Alina'ya zamanında ulaşabileceğinden emin olamamıştı. Hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

Cinayet için tuzağa düşürüldüğünde bile.

Kirpikleri kırpışarak açıldı. Gözlerinde sersemlemiş bir şaşkınlık yoktu. Çoğu insan uyandığında kafası karışır ya da emin olamazdı. Ama Alina doğrudan ona baktı ve gülümsedi. "Günaydın."

Tatlım, bana o şekilde gülümseme. Yüksek voltajlı gülümsemesi. Her zaman onu delip geçen bir gülümseme.

"Ne yapıyorsun?" Eli adamın göğsünde gezindi. "Seni becermemeye çalışıyorum."

Eli dondu.

Belki de bu kadar dürüst olmamalıydı.

"Neden?"

Ondan beklediği tepki bu değildi. Çarşaf kalçalarını örtüyordu. Cinsel organını. Eli aşağı indi ve çarşafın üzerinden onu hafifçe okşadı. "Çünkü seni daha fazla incitmek istemiyorum."

"Bana zarar vermedin."

"Yalancı," diye seslendi. Parmakları biraz gerildi. Ona dokunmaktan hoşlanıyordu. Onu boşaltmaya bayılıyordu. Bunu sonsuza kadar yapabiliirdi.

Cezaevine gitmelisin.

Dokunuşu biraz daha sertleşti.

Kendini yakaladı. Durdu. Eli geri çekildi. Midas yatağın kenarına doğru yuvarlandı. Doğrulup oturdu ve ayakları yere değerken uzun bacakları aşağı indi.

"İyi. Beni biraz incittin. Bunun beklenen bir şey olduğuna eminim." Yatak yayları gıcırdadı. Elleri onun ellerinin etrafında kıvrıldı.

Yataktan kalkamadan omuzları çöktü. "Ama aldığım zevk, çektiğim acıya fazlasıyla değdi." Omzunun kıvrımına bir öpücük kondurdu.

şehvet fışkırdı. Beyaz ateş. Heyecan verici.

"Boynumu öpmene bayılıyorum," diye ekledi. Onu usulca öperken nefesi üzerinde tüyler ürpertti. "Sen de benim sana aynısını yapmamdan hoşlanıyor musun?"

Eğlenmek doğru kelime değildi.

Dili onun üzerinde kaydı. Dişleri dikkatli bir ısırıkla onu çizdi. Gözleri kapalıydı.

Karanlık onu kendine çekti. Onu bekleyen gölgelerin içine doğru kaymaya teşvik etti. Ama Alina onun boynunu bir kez daha öptü. Ağzı çok yumuşak ve dikkatliydi.

Onunla birlikte olmamalıyım.

Ama .

Döndü ve onu belinden yakaladı. Bir anda onu kendine doğru çekti. Bacakları hâlâ yatağın kenarından sarkıyordu. Ayakları yere basıyordu. Onu kendine doğru çektiğinde, kalçalarının üzerine oturacak şekilde konumlandırdı. Kadının bacakları adamın kalçalarının üzerinde genişçe açılmıştı. Onu görebiliyordu. Her mükemmel santimini.

Aleti ona doğru uzandı. İçine girmede.

Eli onun sikinin etrafında kıvrıldı. Yavaşça tabandan tabana doğru okşadı. ucunu kaldırdı, sonra yukarı kaldırdı ve sikinin başını ona doğru itti. Alina yere çöktüğünde onu yavaşça içine aldı. İncecik, kışkırtıcı,

Onu sonsuza dek sevdiği aklından çıkar. Sonra tamamen onun içindeydi. Elleri kızın belini sıkıca sarmıştı. Muhtemelen çok sıkıydı. Biraz gevşemeliydi.

Kadının iç kaslarını onun etrafında sıkıştırdığını ve sıkıldığını hissetti. Dişlerini sıktı ve nefesi bir tıslamayla serbest kaldı.

"Yeni numaralar öğrenmeye çalışıyorum," diye mırıldandı. "Bu konuda ne düşünüyorsun?" Kadının içsel tutuşu gevşedi, ancak tekrar onun etrafında sıkılaştı.

O ne düşünüyordu?

Ayağa kalktı.

"Midas!" Elleri uçarak adamın omuzlarına dolandı.

Üç adım öne çıktı. Onu duvarla vücudu arasına hapsetti. Ve onu becerdi. Hızlı ve sert. Uzun ve tahrik edici. Kız ona karşı kıvrılırken tekrar tekrar. Aleti onu becerdi. Bakışları onun yüzüne kilitlendi. Zevkin gözlerini kör ettiğini görmek istiyordu. Onun dünyasındaki diğer her şeyi yok ettiğinde nasıl görüldüğünü görmek istiyordu.

Orgazm olduğunda onun nasıl görüldüğünü görmek istiyordu. Yüzündeki zevk sadece onun içindi. Ona vurdu. Bekledi, bekledi-

Boşaldığında, zevk gözlerini daha da kararttığında ve yanaklarını kızarttığında, cinsel organı sıkıştığında ve sıkıştığında, gitmesine izin verdi ve onun derinliklerine döküldü.

Ona sıkıca sarıldı. Ağzı omzuna bastırdı. Vücudu titredi. Kadının kokusu üzerindeydi. Dokunuşu onu yakıyordu.

Benimkini.

Alina kendini tamamen ona teslim etmişti. İyi ve zeki olan Alina. Kendini *ona* vermişti. Bir canavarla yatmazdı. Hayatı boyunca doğru partneri beklemişti.

Bir canavarla yatmazdı.

O değil.

Bu bilgiye ihtiyacı vardı. Onu sıkı sıkı tutmalıydı, tıpkı onu tuttuğu gibi. Çünkü şeytanla birlikte kafese girdiğinde, karanlığa karşı bir tür tılsıma ihtiyacı vardı.

"Bu işe yarayacak mı?" Alina camın arkasından baktı. Tek yönlü bir ayna. Cezaevinin koridorlarından geçirilmişti ve korkusunu belli etmemek için çok uğraşmıştı. Yine de Midas'la birlikte dışarı çıkar çıkmaz korkmaya başlamıştı.

Heybetli duvarlar. Dikenli teller. Silahlı muhafızlar. Bunların hepsi onun normal hayatının çok ötesindeydi.

Savcı Terrance Peters onları girişte karşılamıştı. İçeri girmeden önce aramalarına nezaret etmişti. Alina'nın kişisel eşyaları Midas'ınkiler gibi güvence altına alınmıştı. Dolambaçlı bir labirent gibi hissettiren bir yerden geçirilmişlerdi. Önlerinde ve arkalarında korumalar vardı. Henry Monroe'nun avukatı - Xander Palmer adında, kırpılmış saçları, ciddi bir ifadesi ve hafif gergin elleri olan, keskin giyimli bir adam - nihayet bu küçük odaya ulaştıklarında onları karşılamıştı.

Bir gözlem odası.

Camın arkasını görebiliyorlardı. Ama camın hemen ötesindeki insanlar? O insanlar içeriyi göremiyordu.

Midas camın arkasındaki odadaydı. Oraya Xander'la birlikte gitmişti. İki muhafız Henry Monroe'yu alıp toplantıya getirmek için ayrılmıştı.

Terrance, "Bunu görmeni istemesine şaşırdım," dedi.

Onun alçak sesiyle döndü.

"Midas, yani." Bakışları kızın üzerinde gezindi ve kız onun görünüşünün her ayrıntısını incelediğini anladı.

Geceyi Midas'la bir yatağı mahvederek geçirmiş gibi mi görünüyorum? O öyle düşünmüyordu. Alina görünüşüne özel bir özen göstermişti. Saçları geriye doğru toplanmıştı. Hafif bir makyaj yapmıştı. Çok solgun görünmemesi için biraz allık sürmüştü. Küçük bir ruj sürmüştü. Siyah pantolon ve beyaz bir üst giymişti. Balıkçı yaka. Midas'ın boynunda bıraktığı silik izi gizliyordu.

El ve ayak bileklerindeki bandajları çıkarmıştı. Cildini hâlâ kırmızı izler kaplıyordu ama bandajlara gerek yoktu. *İyileşiyorum.* İyileşiyordu. Her an daha da güçleniyordu. Dolabı ve lanet olası karanlığı geride bırakıyordu.

Kiera'yı görmek acımasız bir uyanış olmuştu. Alina korkusunun onu tuzağa düşürmesine izin vermek istemiyordu. Yaşamak istiyordu.

Dün gece Midas'la birlikte kendimi çok canlı hissettim. Aslında hiçbir zaman bu kadar canlı, bu kadar mutlu hissetmemişti. İlk ulusal şampiyonluğunu kazandığında bile.

"O senin koruman, değil mi? Kaçırıldıktan sonra seni nasıl kurtardığını haberlerde gördüm."

Başını tekrar tek yönlü aynaya doğru çevirdi. O odada küçük bir masa bekliyordu. Üç sandalyeli bir masa. Bir tanesi Midas içindi; sırtı dimdik . Biri Xander içindi; parmakları masanın üst kısmına vururken koltuğunun kenarına tünemişti. Üçüncü koltuk boştu. Şimdilik.

"O benim korumam," diye kabul etti. *Ama çok daha fazlası.*

"Bu yüzden mi seni Kuzey Dakota'ya getirdi? Seni yakınında tutmak mı istedi?"

Onun Memphis ve Lane'le kalmasını istemişti. "Gelmek benim seçimimdi. Midas kaçırılmamın babasıyla bağlantılı olduğuna inanıyor. Benim hayatım söz konusu olduğu için babasının söyleyeceklerini duymak istedim."

Terrance'tan alçak bir ısıklık yükseldi. "Söyleyecekleri hiç hoşuna gitmeyecek." Bir elini ağzına götürdü. "Hiç kimsenin hoşuna gitmez. Adam gerçek şeytana şimdiye kadar karşılaştığım en yakın kişi."

Vücudunda tüyler diken diken oldu.

"Eğer çok fazla gelirse, bir gardiyanın size müdürün ofisine kadar eşlik etmesini sağlayabilirim." Müdüre doğru işaret etti. Müdür Walker onları kapıda karşılayan küçük karşılama grubundaydı. Uzun boylu, fit, bronz tenli Walker, gözlem odasına giden yolun büyük bölümünde sessiz kalmıştı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Walker şimdi. "Henry bir açıyla çalışıyor. *Her zaman* bir tane çalışıyor."

"Midas onunla başa çıkabilir," dedi Alina. Sesi kendinden emin geliyordu. Ona inancı vardı.

"Henry'yle kimse başa çıkamaz." Terrance elindeki düğümü çekiştirdi. Kravat.

Başka bir şey söyleyemedi çünkü kapı az önce o küçük sorgu odasında açıldı. Önce bir gardiyan girdi. Gıcırdayan adımlarla. Yanındaki anahtarlar şingirdiyordu. Hafif bir göbek ve gergin gözler.

Sonra mahkûm geldi. Uzun boylu, Midas kadar uzun. Güçlü kasları hapisane üniformasını geriyordu. Bilekleri ve bacakları zincirlenmişti ve ağır adımlarla ilerliyordu.

Adam dönüp aynaya baktığında nefesi kesildi. "Oğluna çok benziyor, değil mi?"

Evet, öyleydi. Baba oğuldan çok kardeş gibi görünüyorlardı. Aynı çene. Aynı burun. Aynı elmacık kemikleri. Ama Henry koyu sarı saçlarını zar zor görebileceğiniz şekilde kestirmişti. Yüzü Midas'inkinden daha sert, daha soğuk görünüyordu.

Henry gülümsedi.

Tüyleri daha da diken diken oldu. Dudaklarının kıvrımı Midas'inkiyle aynıydı ama gözler yanlıştı. Kehribar rengi birbirine uyuyordu ama Henry Monroe'nun gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Sanki bir boşluğa bakıyor gibiydi.

Sonra gözlerini kırptırdı ve bakışlarında duygu uçuştı. Kasıtlı bir numara mıydı? Çünkü birden mutlu göründü. Çok memnun.

Midesi bulandı. "Midas orada olmamalıydı." Koşup onu dışarı çıkarmak istedi. "O adamın etrafında olmamalı." Alina Midas için çok ama çok korkuyordu.

Ama Henry aynaya odaklanmayı bıraktı. *Sanırım bana gülümsüyordu.* Ve Midas'a doğru döndü. Derin, gürleyen bir sesle, "Oğlum," dedi. *Midas'ın sesi.* "Seni özledim."

Başka bir gardiyan mahkûmun arkasından içeri girdi.

Midas arka dişlerini sıktı. Gerginlikten vücudu kaskatı kesilmişti ve masanın üzerinden atlayıp babasının yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Seni özledim. Tam bir saçmalık. "Bence özgürlüğü özledin," diye karşılık verdi Midas kesin bir ifadeyle. "Dışarıda olmayı özledin. Güzel yemekleri özledin. Avlanmayı... özledin."

Muhafızlar Henry'yi masaya sabitlediler. Sonra geri .

"Ama beni özlediğini sanmıyorum," diye bitirdi Midas. Aynaya doğru bakmadı. Alina camın arkasındaydı ve her anını izliyordu. Onun babasını görmesinden nefret ediyordu ve babasının onu görmemesi konusunda kararlıydı.

Henry Monroe asla Alina'ya yaklaşamayacaktı. Midas bundan emin olacaktı.

"Beni yaraladın." Dramatik bir iç çekiş. "Sen benim tek oğlumsun. Benim etim ve kanımsın. Seni nasıl özlemem? *Yıllar* oldu."

"Bana cinayet tuzağı kurdun."

"Öyle mi yaptım?" Kaşları çatıldı. "Bunu hatırlamıyorum. Sadece inanılmaz beceriksiz savcının davayı batırdığını düşünüyorum. Terrance ünlü olmak istiyordu ve televizyona çıkabilmek için acele etti. Neden kendi ailemin bir hücrede olmasını isteyeyim ki? Bu en kötü düşmanım için isteyeceğim bir kader değil."

Midas sık sık babasının en büyük düşmanı olduğunu hissetmişti. "Bowie Dodge öldü."

"Bu ismi bilmem mi gerekiyor?" Midas'ınki kadar geniş omuzlarını silkti. "Bir arkadaşın mıydı?"

"Hayır." Babası çok iyi bir oyuncuydu. Hep öyleydi. "O *senin* bir arkadaşındı."

Henry başını salladı. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Adını bilmiyorum."

"1.80 boyunda, yaklaşık 80 kilo. Yirmi yedi yaşında. Koyu renk saçlı. Kendini koruma olarak kiralamış."

Babasının gözleri kısıldı. "Sen koruma değil misin? Sanırım büyük bir aktörü ve belki de bir pop şarkıcısını koruduğuna dair bir iki haber duymuştum." Göğsü kabarmıştı. "Oğlum, zengin ve ünlülerle dolaşıyor. Ne kadar gurur bilmelisin."

Midas öne doğru eğildi. "İstediğim en son şey *senin* benimle *gurur* duyuyor." Bu onun kabusu olurdu.

Henry acı çekmiş görünüyordu.

"Ve ikimiz de biliyoruz ki," diye devam etti Midas, çünkü Henry'nin bu saçma hareketine inanmıyordu, "benimle ancak şu durumda *gurur* duyarsın

birdenbire senin izinden gitmeye başladım. Benim de senin kadar yırtıcı bir hayvan olmamı istiyorsun ama bu olmayacak."

Henry bağlarına baktı. Gerginlik Midas'ı ateşten pençesine almışken, Henry tamamen rahatlamış görünüyordu. "Haftada iki kez psikiyatriste gidiyorum." Bakışları Midas'ı iğnelemek için yükseldi. "Mahkeme emri. Ama ne var biliyor musun? Başlangıçta seanslardan ne kadar nefret etsem de, ondan birkaç şey öğrendim."

Onu mu? Henry'yi bir kadın psikiyatriste mi götürüyorlardı? Elbette, onunla *yalnız* bırakılmadı.

Hayır, eğer psikiyatristle yalnız , şimdiye kadar ölmüş olurdu.

Henry başını sallayarak, "İnkâr," dedi. "Pek çoğumuz hayatımızı inkâr ederek yaşıyoruz. Kim olduğumuzu inkâr ederek. Ne istediğimizi. Neye ihtiyacımız olduğunu. Gerçek benliğinizi inkâr etmeyi bırakana kadar ilerleyemezsiniz."

"Gerçek benliğini asla inkâr etmedin." Midas bu saçmalığa inanmıyordu. Psikiyatristi kandırabilirdi ama onu kandıramazdı. "Sen bir katilsin. İşkence ve acıdan zevk alan sadist bir pisliksin."

"Peki sen nesin?" Henry sordu.

Siktir et bunu. "Sıkıldım." Midas ayağa kalktı. "Eğer işbirliği yapmayacaksan, benden bu kadar."

Henry ona baktı. "Hepsi Bowie arkadaşını tanımadığım için mi?"

"Arkadaşım değil. O piç dün beni öldürmeye çalıştı."

Henry'nin gözleri büyüdü. "Yine de burada duruyorsun. Bu, söz konusu piçin ölecek kişi olduğu anlamına mı geliyor? Umarım senin elinden?"

Midas ellerini masaya vurdu.

Babasının avukatı irkildi.

Henry'nin başı ona doğru döndü. "Xander." Bir parça tiksintiyle söyledi. "Neden buradasın? Oğlumla görüşmek istedim, seninle değil."

Xander'ın alnında ter lekeleri vardı. Cebinden monogramlı bir mendil çıkardı ve nemi sıvazladı. "Buradayım çünkü temsil edilmeye ihtiyacınız var. Sizin çıkarlarınızı korumak zorundayım." Mendil tek yönlü aynaya doğru dalgalandı. "Savcı , söylediğin her kelimeyi dinliyor."

"Gözlem odasında kimin olduğunun gayet iyi farkındayım." Bir duraklama. Yüz hatları gerginleşti. "Neden sen de gidip kışını oraya sokmuyorsun? Çünkü sana ihtiyacım yok."

"Ama-ama ben seninle ilgilenmeye çalışıyorum-"

"Defol git." Henry tek yönlü aynaya baktı. "Şu anda avukat tutma hakkımdan feragat ediyorum. Sadece oğlumla sohbet etmek istiyorum, bir kalemşorun üzerime nefes alıp kokuşmuş terini her yere akıtmasını değil."

Xander koltuğunda geriye doğru savruldu. Sandalyenin ayakları zeminde gıcırdadı. "I-" Ayağa kalktı ve bir evrak çantasını göğsüne bastırdı. "Gidebilir miyim?"

Henry gözlerini devirerek, "'Defol git' genelde bu anlama gelir," dedi.

Xander kaçtı.

Midas ellerini masanın yüzeyine koyarak masanın yükselmeye devam etti.

Kapı Xander'ın arkasından kapanır kapanmaz Henry Midas'a küçük bir gülümseme gönderdi. "Avukatlar, haksız mıyım? Onlara güvenemezsin." Kaşlarını çattı. "Bütün gün orada dikilecek misin? Yoksa oturup iki medeni adam gibi konuşacak mısın?"

"Sende medeni olan hiçbir şey yok."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim." Henry dudaklarını büzdü. "Biraz yorgun görünüyorsun evlat. Hâlâ iyi uyuyamıyor musun?"

Midas ayakta kaldı.

"Hâlâ o görüyor musun? Çocukken hep böyle kabuslar görürdün. Çığlık atarak uyanırdın. Her zaman bağırırdın ve bir kadına saldırıldığını söylerdin."

Midas'ın elleri yumruk oldu. "Bana bir şey olmadığını söyledin. Tekrar tekrar. *Hiçbir şey olmadığını.* Ama en azından bir kez bir çığlık duymuş olmalıyım, değil mi? O kâbusları görmeye başlamama neden olan bir şey."

"Oh, kahretsin, evlat, sadece bir çığlık *duymadın*. Yedi yaşındayken beni bir kadını öldürürken gördün." Gülümsemesi çiçek açtı. "Ama seni bunun sadece bir rüya olduğuna ikna ettim." Islık çaldı. "Yıllar boyunca bir sürü kötü rüya gördüğün kesin."

"Aman Tanrım." Alina'nın eli ağzına gitti. O anda hasta olabileceğinden korktu.

Terrance, "Burada olmak zorunda değilsin," dedi. Onun sağ tarafında kaldı.

Müdür onun soluna gelmişti. "Seni dışarı çıkarabilirim," diye teklif etti.

Hayır, Midas'ı bırakamazdı. Onun öfkesini görebiliyordu ama yüzündeki öfkenin altında çok fazla acı hissetmesi gerektiğini biliyordu. Midas karşısındaki canavarla birlikte büyümüştü. Bu karşılaşma için geri gelmek istememesine şaşmamalıydı.

Ama benim için geri geldi. Bu gerçeği biliyordu. Bowie'nin son sözleri yüzünden Midas, Alina'nın kaçırılmasında babasının parmağı olduğunu düşündü. Geçmişinin acısıyla yüzleşmek için geri dönmüştü, onun için.

Onu terk etmeyecekti.

Kapı arkalarından gıcırdayarak açıldı. "Ne kaçırdım?" Xander sordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Babasının ona ulaşmasına izin vermeyecekti. Henry'nin sözleri hastalıklı bir gerçek ya da kirli bir yalan olabilirdi. Her iki durumda da Midas dikkatini toplamak zorundaydı. "Bowie Dodge ölmeden önce senden bahsetti."

"Hâlâ söylemedin, onu *sen mi*

öldürdün?" "Ne fark eder ki?"

Babası iç çekti. "Öldürmedin. Hâlâ kimseyi öldürmedin, değil mi? Öldürmüş olsaydın, bunu gözlerinde görürdüm. Tam bir hayal kırıklığı." Öne doğru eğildi. Prangaları şingirdadı. "Bir gün yapacaksın. İlkinden sonra geri dönüş yoktur."

"Midas'a ilk kurbanın yerini söylemesi gerekiyordu." Terrance sol ayağını sağ ayağına doğru kaydırды. "Sor ona, Midas. Lanet olsun, şimdi sor. Onun oyununu oynamayı bırak."

Ama Alina Midas'ın sormayacağını biliyordu, henüz değil. *Bunu benim için yapıyor.*

Bowie hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Ama Alina Henry'nin onlara yararlı bir şey söyleyeceğini sanmıyordu. Adam sadece onlarla oynuyordu. Avıyla oynayan bir yılan gibi.

Midas'ın Henry'ye bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordu.

Hadi . Midas. Hadi gidelim. Lütfen.

"Bowie bana dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Babanın selamı var.'" Midas yavaşça sandalyesine geri oturdu.

"Oh, sizi temin ederim ki 'merhaba' demedim." Yuvarlanan bir kahkaha. "Şöyle bir şey derdim... 'Kıçını kaldırıp cezaevine git. Konuşmamız gerek. Ya da, 'Seni sapık orospu çocuğu, beni çürümeye terk ettin.'" Bir kahkaha daha. "Bir 'merhaba' değil. Yani, neyim ben? Aşık olmuş çapkın bir genç kız mı?"

Bunun komik olması mı gerekiyordu? "Son zamanlarda Colorado'da üç kadın kaçırıldı." En az üç. Ancak diğerlerine dair somut kanıtlar elde edene kadar Midas teyit edilen üç kurbana odaklanacaktı.

"Ooh." Henry'nin gözleri ilgiyle açıldı. "Bana daha fazlasını anlat. Kaçırıldılar ve öldürüldüler mi? Zavallı, zavallı aileleri." "Biri öldü. Biri iade edildi. Biri kurtarıldı."

Henry'nin başı öne eğildi. "Kurtarma işini kim yaptı? Herhangi bir koruma mıydı? bilebileceğim bir şey var mı?"

"Saçmalamayı kes yoksa kapıdan çıkıp giderim."

Ama Henry sadece omuz silkti. "Seninle bu Bowie hakkında konuşmayı asla kabul etmedim. Onu tanımıyorum. Belki de beni tanıdığını *sanıyordu*. Hatta belki de emirlerime uyduğunu sanıyordu. Ama öyle değildi. Çünkü hakkımda ne düşünürsen düşün, sana zarar gelmesini istemem."

"Boğazımda ve çenemde aksini söyleyen altı yara izi var."

"Ne yarası?" Alina sordu. Başını Terrance'a doğru çevirdi. "Ben yara izi görmedim."

"Sakal onları örtüyor. Midas hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra sakal bırakmaya başladı." Terrance bakışlarını camın arkasındaki sahneden ayırmadı. "Henry tutuklanma zamanı geldiğinde kollarını açarak teslim olmadı. Midas ve FBI Ajanı Oliver Foxx onu indirmeye çalıştılar ama Henry hazırды. Midas'ın boğazını kesmeye çalıştı. Henry oğluna tuzak kurmuş olsa da Midas'ın yaptığını ihanet olarak görüyordu. Midas karşılık verdi. Bu iki büyük piç savaşıır gibi dövüştüler. Midas her şey bitene kadar kaç kez doğrandığını bile fark etmedi."

Dehşete kapılmış bakışları sorgu odasına geri döndü.

"Henry babalık duygularını pek sevmez. Ya da herhangi bir duyguya," diye ekledi Terrance.

Xander boğazını temizledi. "Müvekkilimin bu eylemlerinden dolayı pişmanlık duyduğunu ifade ettiğine inanıyorum. O sırada büyük bir stres altındaydı ve oğluna ne yaptığının farkında bile değildi."

Henry'nin her zaman ne yaptığının farkında olduğundan emindi.

Henry'nin bakışları cama kaydı. Ona. Ona yine o belli belirsiz gülümsemesini gönderdi.

Beni görmüyor. Görmüyor.

Belki kendine yeterince söylerse, inanabilirdi.

"Özür dilerim." Henry uzun bir iç çekti. "Psikiyatristim bana yaptıklarımın sorumluluğunu almam gerektiğini söyledi. İnsanların onlara zarar verdiğimi ve acılarından pişmanlık duyduğumu bilmelerini sağlamalıymışım. Bir insan olarak gelişmemin tek yolu bu."

"Kimsenin acısına üzölmüyorsun." Saatine baktı. "Bu saçmalığı kesebilir miyiz? Ya bana işe yarar bir şey söyle ya da ben gidiyorum."

"Bowie Dodge'unu tanımıyorum. Belli ki beni tanıdığını sanıyor. Yanılıyor. Belki de birileri *onunla* oyun oynuyordu."

Midas saati örtmek için paltosunun kolunu çekti. Dikkatini tekrar babasına çevirdi. Adam bir hapishane hücresinde çürüyüp gitmiş gibi görünmüyordu. Tam tersine. Sanki yirmi dört, yedi vardiyasını bir spor salonunda geçiriyormuş gibi görünüyordu. "İlk kurbanın yerini açıklayacağınızı söylemişsiniz." Konuyu kasıtlı olarak Bowie'den uzaklaştırdı. Midas, Herny'nin hata yapmasını sağlamanın en iyi yolunun onu hazırlıksız yakalamak olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Birkaç dakika içinde Bowie'ye geri dönecekti. Babasını zayıf bir anında yakalamaya çalışacaktı. "Ben buradayım. Ben üzerime düşeni yaptım."

"Evet, öyle yaptın. Seni çok özledim." Henry'nin keskin bakışları Midas'ın yüzünde gezindi. "Beni özledin mi?"

"Hayır."

"Küçüklüğünü hatırlıyor musun... nasıl harika maceralar yaşadık? Kaliforniya'da sörf yapmak. Büyük Kanyon'da yürüyüş. Colorado'da kayak."

"Hiçbir kasabada birkaç haftadan fazla kalmadığımızı hatırlıyor muyum? Sürekli hareket halinde olduğumuzu? Çadırlarda ya da ucuz motel odalarında yaşadığımızı?" Başını salladı. "Evet, bunu hatırlıyorum. Sen avlandığın için bu kadar çok hareket halinde olduğumuzu çok sonraları fark ettim. Kadınları öldürüyordun."

"Seninle srf yaparken eğlendim. Hayatım sadece cinayetten ibaret değildi." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Sertleştin Midas. Acı."

"Evet, ne bekliyordun ki-" "Hoşuma gitti."

Hay sikeyim. Babasının kendisiyle ilgili hiçbir şeyi beğenmesini istemiyordu.

"Sen çocukken endişelenirdim. Çok yumuşaktın. Benim gibi iriydin tabii. Ama çok aptalca şeyler yapardın. Phoenix City'deki motelin arkasında bulduğun cılız köpeği hatırlıyor musun? Her sabah ve akşam onu yemek artıklarıyla besliyordun. Şehirden ayrılırken onu yanımıza alıp alamayacağımızı bile sormuştuñ."

Midas hareket etmedi.

Henry ellerini kaldırıp göğsünü ovuştururken prangalar şingirdadı. "O ite ne oldu?"

"Onu sen öldürdün," diye karşılık verdi Midas. "Bir gece dışarı çıkarken onu ezdin ve bunun bir kaza olduğunu söylemeye çalıştın."

"Oh, evet." Başını salladı. Yüzünü buruşturdu. "Bu bir kaza değildi." "Biliyorum."

"Mendil ister misiniz?"

Alina gözlerini kırpıştırdı. Bakışları Terrance'a doğru kaydı.

"Sen..." Ona doğru işaret etti. "Gözyaşları, yanaklarında." Kadın gözyaşlarını sildi.

"İlk kurban," diye sordu Midas. Babasının dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. *Şanslı. Köpeğin adını Şanslı koydum. bulduğumuz için çok şanslı olduğumuzu düşündüm. İyi bir köpekti. Tatlı bir köpekti. Ne zaman geldiğimi görse tai'si sallanırdı.* Midas dişlerinin birbirine geçtiğini hissedebiliyordu.

"Doğru. İlk. Bir ilki asla unutmazsın, değil mi?" Henry'nin bakışları aynaya kaydı.

"Bana bak."

Henry'nin dikkati tekrar Midas'a yöneldi.

"Aynaya bakma. Oyun oynama. Ya anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirirsin ya da giderim." *Alina'ya bakma.*

"Aynanın arkasında özel biri mi var? Olağan şüphelilerimiz olduğunu düşünmüştüm. Savcı. Müdür - adam her zaman hapisanesinde olan her şeyi bilmek ister - ve Xander, onu oraya koşarak gönderdiğimden beri. Belki bir ya da iki federal de işleri tamamlamak için. Belki arkadaşın Oliver Foxx? Oh, bekle." Kaşları çatıldı. "Oliver balayında, değil mi? Bununla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlar gibiyim..."

"Oliver'dan sana kim bahsetti ki?"

Babası incinmiş görünmeye çalıştı. "Beni görmezden gelmeyi seçebilirsiniz ama benim arkadaşlarım var. Aslında çok sayıda hayranım var. İnsanlar bana mektup gönderiyor. Haberler hakkında konuşuyorlar. Pop yıldızları hakkında konuşuyorlar. Pop yıldızlarının *korumaları.*" Yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Onlarla evlenmemi istiyorlar. Onlara çocuk vermemi.

Katillerden etkilenen çok ama çok büyük bir kadın alt kümesi var. Bunu biliyor muydunuz?"

Midas cevap vermedi.

"Sanırım bir canavarla sikişmenin heyecanını seviyorlar. Hiç böyle bir kadınla tanıştın mı? Bir canavarı becermek isteyen bir kadınla?"

Midas ayağa kalktı. "Bu benim için zaman kaybı. Bana hiçbir şey anlatmayacaksın. Savcıyla dalga geçiyordun, şimdi de benimle dalga geçiyorsun." Babasına gülümseme sırası ondaydı. "Müebbet hapis cezalarının tadını çıkar. Şartlı tahliye imkanınız olmadığına göre, umarım hapiste geçirdiğiniz her saniyenin tadını çıkarırsınız." Masadan uzaklaştı.

"Bana güncel olayları anlatıyorlar." Babası listesini devam etti. "Benimle rock yıldızları hakkında sohbet ediyorlar. Olimpiyat yarışmacıları."

Midas durdu. Bakışları kapının yanında duran muhafıza kayd. Adam gergin bir ifadeyle ona baktı. Midas topuğunun üzerinde döndü. *Olimpiyat yarışmacıları.* "Babasına beni işe almasını söylemişsin."

Henry omzunun üzerinden baktı. Şaşkınlık bakışlarını gölgeledi. "Ne demek istiyorsun? Kimin babası?"

"Oliver'ın ülke dışında olduğunu biliyordun. Babasına ulaştın ve beni işe almasını söyledin. Neden?" Soru değil. Bir talep.

Henry'nin kaşları düştü. "Sadece . Bu kadının kim olduğunu açıklarsanız belki o zaman ."

"Çok iyi anlıyorsun. Babasına söyledin-"

"Maksimum güvenli bir cezaevindeyim. İstediğim zaman telefonu elime alamıyorum. Eğer öyle olsaydı, her hafta pizza siparişi veriyor olurum. Çocukken pizzalarına fazladan peynir koymayı ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?"

Hangi çocuk ekstra peyniri sevmez ki? "Az önce bana insanlar tarafından sürekli arandığını . Eminim hayran kulübün oldukça geniştir."

"Takdir edilmek güzel bir şey."

"Sizin için çalışan insanlar var, değil mi? Siz emir veriyorsunuz, onlar da atlıyor."

Henry tekrar ön tarafa döndü. "Mektuplarım müdür tarafından kontrol ediliyor." Aynaya doğru küçük bir el salladı. "Merhaba, Müdür Walker. Sevgili eşiniz nasıl?"

Midas babasına doğru geri döndü. Uzandı-

Muhafızlardan biri Midas'ın elini tuttu. "Ona dokunamazsın."

Ona dokunmak istemedi. Midas babasını parçalamak istiyordu. Tamam, iyi, parçalama şiddetine biraz dokunmak da dahil olacaktı. Ama Midas elini geri çekti. Nefesini içine çekti. "Kodlar. Yazışmalarınıza kodlar yerleştirmişsiniz. Ya da belki de hücre arkadaşlarına emirler veriyordun. Onlara ne yapacaklarını söylüyordun. Ne zaman yapacaklarını. Onlar da sizin için mesajlarınızı iletiyorlardı."

Henry omuzlarını kamburlaştırdı. "Beni her zaman suçlarla itham ediyorsun."

"Çünkü sen hep suç işliyorsun!" Midas o odadan hışımla çıkmak istese de karşıdaki yerine geri döndü

masanın yanına. Yine de oturmadı. Öylece durdu, dik dik baktı.

"Hâkimiyet kurmak mı?" Henry başıyla onayladı. "Hoşuma gitti. Belli ki baskın olan sensin. Çünkü zincirlenmiş olan sen değilsin."

"Hayır, zincirli falan değilim. Senin çabalarına rağmen."

"Hmmm."

"İlk. Kurban." Sesi öfkeyle titriyordu. Midas buna engel olamadı. Babasına bakarken hissettiği öfke çok güçlüydü.

"Sende annene ait hiçbir şey yok. En azından fiziksel görünüşünde." Babası Midas'ı incelerken başını eğdi. "Neredeyse benim yüzümü takıyorsun."

"İşte bu yüzden yıllar önce bana tuzak kurmak senin için çok kolaydı."

"Annenle tanıştığımda çocuktuk. Kötü çocuklara karşı bir ilgisi vardı. Bu yüzden tabii ki bana aşık oldu."

Sanki senden daha kötüsü varmış gibi.

"Beni düzeltmek istedi. Beni değiştirmek. Bana yardım etmek." Henry göz kırptı. "Psikiyatrist de bunu yapmak istiyor."

"kadar bozuk bir şeyi tamir edemezsin."

Prangalar bir kez daha şingırdadı. Henry kalbine dokundu. "Bu acıtıyor. Tam burası."

"Hayır, öyle değil. Acıtmak için hissetmek zorundasın."

Henry'nin kirpikleri titredi. "FBI'daki arkadaşın da sana söyledi, değil mi? Hissetmediğimi. Bir tür psikopat olduğumu

Canavar. Duyguları taklit ediyorum. Aslında sevmiyorum."

"Annemi sevmiyordun, yoksa onu öldürmezdin." Henry'nin çenesinde bir kas esnedi. "Annen bizi terk etti."

"Hayır." Midas bu yalana artık inanmıyordu. "Bunu hep söylüyorsun. Ama ben sana inanmıyorum."

"Ah. Neden olmasın? Çünkü *seni* terk etmeyeceğini *mi* düşünüyorsun? İyi günde kötü günde seninle kalacağını mı düşünüyorsun? *Seni terk etti*. Benim ne olduğumu öğrendi. Annen senin de aynı şey olacağını düşündü."

Tamamen aynı şey.

"Yani kaçtı. Sen daha bebekken çekip gitti. Gecenin karanlığında kayboldu ve onu bir daha hiç görmedim."

Thud. Thud. Güm. Midas'ın kalp atışları kulaklarını patlayan bir davul gibi doldurdu. "Beni de yanında götürebilirdi."

"Kendine söylediğin şey buydu, değil mi?"

"Senin ne olduğunu öğrendi. Dövüştünüz. Onu öldürdün."

Henry ellerini kaldırdı. "Ben iri bir adamım. O küçüktü. Her zaman küçükleri sevmişimdir, bilirsin. Ama dikkatli olmalısın. Küçük şeyler kırılır."

Sen sapık bir piçsin. "Beni bu odada sırf senin saçmalıklarını dinleyeyim diye mi istedin? Çünkü yapacak daha iyi işlerim var. Eğer bana annemin nerede olduğunu söylemeyeceksen, o zaman-"

"İlk kurbanımın o olduğunu nereden çıkardın? Sana söyledim, ne yapmaktan hoşlandığımı öğrendi. Ondan sonra bizi terk etti."

Thud. Thud. Thud. "Bana onun nerede olduğunu asla söylemeyeceksin." Çünkü babası acı ve işkenceyi çok seviyordu. Bu bilgiyi ondan saklayarak Midas'ı incitmekten hoşlanıyordu. Midas tek yönlü aynaya baktı. Yansıması ona bakıyordu.

Ama ben sadece babamı görüyorum. Ne zaman aynaya baksam, sadece onu görüyorum. Aynaya baktı ve karşısında bir canavar gördü. Midas nefes verdi ve masadan uzaklaştı.

"Yine yürüyüp gidiyormuş gibi mi yapacaksın?" Henry sordu. "Sıkıcı olmaya başladı. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri."

Midas cevap vermedi.

"Bana baskı yapmaya mı çalışacaksın? Cevap vermezsen sırrımı açıklayacağımı mı sanıyorsun?"

Anlaşmaya göre Henry, Midas'ın varlığı karşılığında konuşacaktı. Midas, Terrance'a babasının verdiği sözleri asla tutmadığını anlatmaya çalışmıştı.

Midas babasına bir daha bakmadı.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" Henry patladı. "Midas, Midas, bana bak!"

Hayır, bakmayacaktı. Midas babasının nefret ettiği tek şeyi biliyordu. *Görmezden gelinmek*. Bu yüzden Midas elindeki son kozu kullandı ve babasını görmezden . Midas'ın eli kapıya doğru uzandı.

"Ice Springs Yolu." Midas

kapıyı açtı. *"Aspen,*

Colorado."

Arkasına bakmadı.

"O tam orada, görebileceğiniz en güzel kavak ağacının altında."

Sonunda Midas dönüp babasına baktı. Henry sandalyesinde dönmüş ve ona ters ters bakıyordu. Ama Henry Midas'ın dikkatini çekmedi. Asıl dikkatini çeken şey-

Tek yönlü ayna titreşiyor gibi görünüyordu.

Bu ne böyle?

İzlerken tekrar titredi.

Yumruğu tek yönlü cama tekrar saplandı. Tekrar.

"Alina!" Terrance onun elini tuttu. "Neyin var senin?
Ne oluyor?"

Ice Springs Yolu. Aspen, Colorado. Göğsü sıkıştı. Hayır, sıkışmadı. Sanki kalbinin üzerine dev bir ağırlık çökmüş gibiydi. "O odaya girmem gerek." Elini Terrance'tan çekti ve kapıya doğru koştu.

Müdür onun yolunu kesti. "Bence senin rahatlamaya ihtiyacın var.
Bir şey seni üzdü-"

"Beni odaya götür. Şimdi."

Müdür omzunun üzerinden baktı. Onun Terrance'ı süzdüğünü ve onay beklediğini biliyordu. Onay almış olmalıydı, çünkü müdür arkasını döndü ve kapıyı açtı. "Beni izleyin."

"Ice Springs Yolu." Midas omuzlarını geriye attı. Babasına doğru yarım bir dönüş yaptığında sorgu odasının kapısı açık kalmıştı. "Annemi orada mı bulacağım?"

"Hayır. Sana söylemiştim. O benim ilk kurbanım değildi." Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü ve Henry'nin gözlerini aydınlattı. "Elbette o kavak ağacının altındaki kadın da ilk değildi. Aslında kimse onun benim olduğunu bilmiyordu. Onu ilk kez sahipleniyorum."

Gerçekten başka bir kurbanı mı ortaya çıkarıyordu?

"Onu bıraktığımda çok güzel görünüyordu. Kırık bir kar meleği."

Ayak sesleri sorgu odasına doğru hızla ilerliyordu.

Midas açık kapı aralığından arkasına baktı, tam o sırada Müdür havladı, "Sakin gerek, yapman gerek-"

Alina müdürü iterek yolundan çekildi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Nefes alıp veriyordu. Girip çıkıyordu.

"Alina," diye fısıldadı Midas. "Sen... sen burada olmamalısın." *Seni göremez. Sana bakmasını asla istemiyorum. Babamın kötülüklerinden hiçbirinin sana dokunmasını istemiyorum.*

"Seni piç kurusu," diye

hırladı. Midas gözlerini

kırpıştırdı.

Elleri ona çarptı. Midas her şeyden çok şaşırarak kenara çekildi.

Alina öfkesini babasına yöneltti. "Ice Springs Yolu." Nefesi tekrar kesildi. "Annemin gömülü olduğu yer orası. *Ice Springs Yolu*'ndaki mezarlıkta."

Midas'ın kulaklarını donuk bir kükreme doldurdu.

Hayır, hayır, bu olamaz.

"Bir kavak ağacının altına gömüldü," dedi Alina. "Boynu kırılmıştı. Kayak kazasında öldüğünü düşündük. *Onu karın içinde bulduk.*"

"Tasadüf değil," diye mırıldandı Henry. "Annen çok güzel bir kadındı. Bana onu hatırlatıyorsun."

Alina'dan ilkel bir acı ve öfke çığlığı yükseldi. Henry'ye doğru sıçradı ama muhafızlardan biri onu belinden yakalayıp geri çekti.

"Seni piç! Seni *piç!*" Alina ağladı.

Midas giderek artan bir dehşetle manzaraya baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülen Alina. Ve babası, kendini beğenmiş orospu çocuğu babası.

Henry ona göz kırptı. "Ateşli, ha? Anne gibi, kız gibi."

Bu kez öne fırlayan Midas oldu. Yumruğu babasının çenesine saplandı.

Babası gülmeye başladı ve Midas onu tekrar yumrukladı. Yumrukları babasına defalarca çarptı.

Ta ki muhafızlar onu Henry'nin yanından çekip alana kadar. Ve babası hala gülüyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İki hafta sonra.

Limuzinin Bellamy malikânesinden ayrılışını izledi. Alina, Colorado Springs'e döndüğünden beri her gün olduğu gibi arkada olacaktı. Limuzinin ilerlemesini bir süre bekledikten sonra motosikletini yola çekti. Çok yaklaşmadı. Fark edilmek istemiyordu. Tek ihtiyacı olan dikkatli bir mesafeydi. Sürücü onu daha önce fark etmemişti, bu yüzden adamın onu bu sabah fark edeceği şüpheliydi.

Sabah dört bile değildi. Ama Alina'nın programı böyleydi. Herkes gelmeden çok önce pistte olmayı severdi.

Yolda neredeyse hiç trafik yoktu. Gece boyunca hafif bir yağmur yağmıştı ve kaldırım kaygandı. Karanlıkta ilerlerken elleri gidonu kolayca kavradı.

Şoför pistten döndü. Doğruca girişe gitti. Orada fren yaptı ve adam araçtan indi. Milo Shaw, Ryker'ın özel şoförü. Şoför ve koruma. Adam bir zamanlar özel kuvvetlerde görev yapmıştı. Şimdi emekli olmuştu ama hâlâ formdaydı. Alina'ya biraz koruma sağlayacaktı.

Milo olay yerini taradı. Motosikleti ya da sürücüsünü görmemiş bile.

Belki de emeklilik sana çok ağır geliyor, Milo.

Milo, Alina için yan kapıyı açtı. Alina yavaşça araçtan indi. Saçları çoktan bükülmüştü. Eğitim üniformasını giymişti. çantası ve patenleri üzerine asılmıştı.

omuz. Doğruca girişe doğru yürürken etrafa bakmadı bile.

Zayıflamış mıydı? Öyle görünüyordu. Alina kilo vermeyi göze alamazdı.

Motosikleti sakladı. Piste girdi. Dönüşünü süzülüşünü izledi. Düşmedi. Dörtlü aksı günlerdir çalışmamıştı. Dmitri ona havladı ama memnun görünüyordu. Yarım yamalak havlamalar. Dmitri ona talimat verirken çılgınca hareketler yapıyordu.

Beş saat sonra, Alina terden olmuş bir halde işini bitirdi. O gittiğinde, adam da onu takip etti.

Spor salonuna gitti. Bir saat daha çalıştı.

Bekledi. Sokağın karşısından izledi.

Spor salonundan ayrıldı. Limuzin şoförü onu öğle yemeğine götürdü. Tek başına yedi.

Bekledi. İzledi.

Bir fotoğraf çekimi vardı. Şımartıldı ve hazırlandı, gülümsedi ama gözleri çok üzgün görünüyordu.

Bekledi. Gölgelerden izledi. Gizli kaldı.

Çok yakın değil. Çok yaklaşmayı göze alamazdı. Ama uzaktan izlemenin kolay olduğunu öğrenmişti. İzlemenin. Özlem duymak. Sahip olamadığı şeyi istemenin.

Akşam yemeği. Babasıyla akşam yemeği yedi. Havalı bir restoranda.

Barbeküyü tercih ediyor. Parmaklarına sos bulaştırabileceği ve ardından yumuşak gitar müziği eşliğinde dans edebileceği rahat bir yer.

Limuzin onu eve geri götürdü. Misafirhaneye geri döndü.
Bekledi, izledi ve sonunda kızın ışıkları söndü.

Üst kattaki yatak odası hariç tüm ışıklar. Onun odası. Alina hâlâ karanlıkta yalnız kalmaktan korkuyordu.

Orada onunla birlikte olabilmeyi diledi.

Yine de bu mümkün değil. Alina ondan nefret için.

Midas uzun bir iç çekti. Dürbününü indirdi. Tam bir takipçiydi.

Patenleri buzu kesti. Müzik çaldı, klasik bir duygu şaheseri. Aşk bulundu ve kaybedildi. Kasları gerildi. Havaya fırladı. Döndü. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Pateni yere değdi. Biri. Diğerine. Buzun üzerinde geriye doğru kayarken elleri bir çırpıda dışarı çıktı.

"Vay canına! Bu harika!" Alkışlar havada patladı.

Alina yavaşlayarak pistin kenarına yakın bir yerde durdu. Dengesini sağlarken sağ pateni aşağıya doğru bakıyordu. Övgü Dmitri'den gelmemişti. Sessizce izliyordu. Sessizce izlemek onun için övgü *demekti*. Eğer kıza rutini tekrar tekrar yapmasını emretmiyorsa, hatalarını göstermiyorsa, o zaman onu övüyordu. Onun tarzı buydu.

Alkış sesleri yavaş yavaş kesildi ama Ophelia Raine ona sıırtmaya devam etti. "Nasıl bu kadar yükseğe çıkabiliyorsun?" Ophelia yarım duvarın hemen ötesinde dururken spor ayakkabılarının içinde zıplıyordu.

buzun etrafında döndü. "Bacak günleri senin için delilik gibi bir şey mi?" Bir havlu kaptı ve Alina'ya fırlattı.

Alina onu yakaladı ve yaka kemiğinde hissedebildiği teri sildi. "Ya da ne," dedi cevap olarak. Ophelia'ya gülümsemeye bile zorladı kendini. Diğer kadından gerçekten *hoşlanıyordu*.

Ophelia son iki haftadır Alina'nın gölgesiydi. İç burkan, kalp kıran son iki hafta.

Babası Henry Monroe'nun itirafını öğrendiğinde Midas'ı hemen kovmuştu. Gerçi kovulmasına gerek yoktu. Midas ondan çoktan uzaklaşmıştı. Daha çok ortadan kaybolmuştu. Arkadaşlarını çağırmıştı - Memphis, Lane ve Ophelia. Kuzey Dakota'da onun güvenliğini üstlenmişlerdi. Eve dönüş uçağında bile onunla birlikteydiler. Midas orada değildi.

Nerede olduğunu bilmiyorum.

"Hey." Daha yumuşak. Ophelia yarım duvara doğru yaklaştı. "Beni oraya gelip sana sarılmaya zorlama. Buza adımımı atar atmaz kışıma tekme basacağım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Alina çenesini kaldırdı. "Ben iyiyim."

"Cehennemliksin." Alçak sesle. Bakışları Dmitri'nin üzerinde gezindi. Dmitri elindeki panoyu gözden geçirmek ve rutinle ilgili notlar almakla meğguldü. İç geçiren Ophelia'nın dikkati tekrar Alina'ya kaydı. "Canın yanıyor."

Fiziksel olarak değildi. Ya da belki de öyleydi. Kalbi milyonlarca parçaya ayrılmış gibi görünüyordu.

Memphis ve Lane koruma işinde değillerdi. Onlar buz kırıcıydı. Soğuk vaka çözücüleriydiler. Ve başka ne halt olduğunu kim bilebilirdi ki?

Yakacak paraları varmış gibi görünüyordu. Ama Alina babasının misafirhanesine yerleştiğinde, Ophelia ona gelmişti. Midas'ın korumalığını devralacaktı.

Ne tuhaf, Ophelia Raine'i ilk kez, diğer kadın Kiera'nın evinin penceresinden içeri girdiğinde görmüştü. Ophelia o gün inanılmaz bir dikkat dağıtıcı ve hayat kurtarıcı olmuştu.

Ophelia'nın özel dedektiflik işi vardı. Ama özel dedektiflik işlerinin yanı sıra koruma hizmeti de verebileceğini açıklamıştı. Alina ve Ryker'a kartını vermiş ve Alina'nın koruma ekibinde yer almayı teklif etmişti. Ayrıca yüksek profilli referanslarının günlerce uzanan bir listesini de vermişti.

Ryker onu incelemiş ve sonra Alina'nın yeni en iyi arkadaşı olmuştu. Ya da en azından Ryker'ın herkese anlatmaya niyetli görüldüğü hikâye buydu. Başka bir gizli numara. Ama en azından bu sefer Alina durumu biliyordu.

Ophelia onun gerçek arkadaşı değildi. Tıpkı Midas'ın olmadığı gibi.

"ĞĞte yine aynı Ğey," diye mırıldandı Ophelia. "Tanrım, gözlerimden yağlar gelmesine neden olan o hüzünlü bakığı yapıyorsun. Kes şunu."

Durdurmaya çalışıyordu. "Babası annemi öldürdü."

"Biliyorum, tatlım. Çok üzıldüm."

"Ve o... Midas beni terk etti."

Ophelia yüzünü buruşturdu. "Buzun üzerine geliyorum ve sana çok sıkı sarılacağım. Ben kıcıımı yırtarken bana bir saniye izin verir misin?"

Yan tarafa geçti ve buza ulaşmasını sağlayacak kapıya doğru uzanmaya başladı.

"Alina!" Dmitri'den bir havlama. "Kay, şimdi!"

"Tanrım, bu adam çok çekici. Onun ilgisini çekmek için birbiriyle yarışan onca kadınla nasıl başa çıktığını bilmiyorum." Ophelia gözlerini devirdi.

"Antrenmana geri dönmem gerek."

"Saatlerdir alıştırma yapıyorsun. Biraz ara ver." Kapıyı o açtı. "Midas hakkında konuşmamız gerek-"

"*Kimsin sen?*" Dmitri'nin sesi gürledi. Ophelia'yla konuşmuyordu. Onun varlığını istemeye istemeye kabul etmişti. Yıldız patencisinin korumasız kalmasını istemiyordu. Adamın kaçırıldığını öğrendiğinde panik atak geçirdiği söyleniyordu.

"Neden benim pistimdesin?" Dmitri bağırdı. Ophelia'nın yanından hızla geçti. "Bu kapalı bir antrenman! Güvenlik seni kapıda durdurmalıydı!"

Evet, kapıda güvenlik vardı. Pistin girişinde iki adam. İki kişi de arkada. Babası Ophelia'yı sadece işe almamıştı. Her şeyi korumaya almıştı.

Ancak başı yeni gelenlere doğru döndüğünde ve korkudan kalp atışları hızlandığında Alina güvenliğin neden müdahale etmediğini anladı. Dmitri'ye doğru kararlılıkla yürüyen iki kişiyi tanıdı. Dedektif Joyce Meriam ve Dedektif Calvin Booker. Dmitri'ye rozetlerini gösterdiler.

Calvin, resmi iş ses tonu olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla, "Çalışmaya ara verilmesi gerekiyor," dedi. "Alina ile konuşmamız gerekiyor."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

Dmitri dedektiflerin yolundan çekilmedi. Onun yerine omzunun üzerinden Alina'ya baktı. "Onlarla konuşmak ister misin?"

Joyce ona, "Ah, dostum, biz polisiz," diye bilgi verdi. "Onunla konuşmak zorunda-"

"Alina yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmaz!" Dmitri gürledi. "Paten kaymak dışında. Ona kaymasını söylediğimde kayıyor." Gözleri Alina'yı taradı. "Onlarla konuşmak ister misin?" diye tekrar sordu. Sesi yumuşamıştı. Çok az.

"Ah." Ophelia'nın sesi sadece Alina'ya ulaşırken fısıldadı, "ğu anda sana karşı korumacı mı davranıyor? Öfkeli Rus tarzında nazik mi? Bu neredeyse seksi."

"Kadınlarla ilgilenmiyor," dedi Alina, aynı yumuşak sesle.

"Alina!" Dmitri gürledi. "Onları çıkartmamı mı istiyorsunuz?" Joyce,

"Biz *polis dedektifleriyiz*," diye bağırdı.

Rozetini ceketinin cebine geri sokarken bile sesi onunkine uyuyordu. "Bizi uzaklaştırmayacaksın. Kendinizi uzaklaştıracaksınız. Alina ile konuşmamız gerekiyor. Bu onun davasıyla ilgili."

Dmitri pozisyonunu korudu. Alina ve polisler arasında.

Alina neler olduğunu anlamaya çalışırken, "Avukatım olmadan sizinle konuşmam gerektiğini sanmıyordum," diye geçiştirdi. *Neden buradalar?*

"Bradford ile zaten konuştuk. Kapsamlı bir şekilde." Joyce yüzünü buruşturdu. "O ve baban. Burada olduğumuzun farkındalar. Sizi temin ederim ki, sizin için hiçbir risk söz konusu değil. Davanızla ilgili bir gelişme var."

Başını salladı. "Sorun değil Dmitri," dedi Alina koçuna. "Onlarla konuşacağım." Özellikle de kaçırılmasıyla ilgili haberleri varsa.

"Beş dakika." Ondan bir koklama. "Sonra buza geri dönüyorsun." Oyalandı. "Bana ihtiyacın olursa yakınında olacağım."

Sonra pistin sol tarafındaki gölgelere doğru yürüdü.

Joyce onu şaşkın bir ifadeyle izledi. "Çekici bir adam. Gerçek bir ." Ortağıyla yakınlaştı. "Onunla çalışmak bir kabus olmalı."

"Kendisi dünyanın en iyi iki artistik patinaj antrenöründen biri."

"O bir pislik." Joyce nefes verdi. Alina'yı inceledi, sonra yüzünü buruşturdu. "Yorgun görünüyorsun."

Omurgası daha da dikleşti. "Antrenman yoğun olabilir. Son düzlüğe giriyoruz."

"Olimpiyatlar." Calvin buzı tarıyordu. Şimdi dikkati Alina'ya kaymıştı. "Eve altın getirecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım." Tek umabildiği buydu. Gerçi bugünlerde kendini pek iyi hissetmiyordu. Buzun üzerindeki duruşunu korudu. Calvin, Joyce ve Ophelia normal kattaydı.

İçini bir ürperti kapladı çünkü bu ziyaretin geleceğini biliyordu. Annesinin cesedi mezardan çıkarılmıştı. Yeni bir otopsi emri verildi. Yeni bir soruşturma açılmıştı.

"Hâlâ korumacılık mı oynuyorsun?" Joyce Ophelia'ya sordu.

Ophelia sanki bu soru onu mutlu etmiş gibi güldü. "Ben hiçbir şey oynamıyorum. Ben onun korumasıyım. Birçoğundan biriyim. Babası Alina'nın emrinde bir ordu olmasını sağladı. Onun güvenliğini sağlamak istiyor. Ne de olsa adam kaçırma çetesinin gizemli lideri henüz yakalanmadı." Bu sözler kesin bir kınama içeriyordu. Yani... *onu neden hâlâ yakalamadınız?*

"Öyle olduğunu düşünüyoruz." Calvin yüzünü buruşturdu. "Yakalanmadı ama... yakalandı."

Alina öne doğru sarsıldı. "Ne?"

"Soruşturmamız, kaçırma olaylarının arkasındaki kişinin Bowie Dodge olduğu sonucuna varmıştır."

Başını salladı. "Ama-"

"Kiera Thatch kaçırılmadan çok önce babasının güvenlik ekibindeydi. Aileye ve rutinlerine zaten aşinaydı. Kaçırılmasını ayarladı, serbest bırakıldıktan sonra da koruması olarak kaldı, böylece kendisini suçlayabilecek hiçbir şey söylemediğinden emin oldu." Joyce omuzlarını kamburlaştırdı. "Burası çok soğuk. O buzun üzerinde bu kadar uzun süre kalmaya nasıl dayanıyorsun?"

"Buzun üzerinde olmayı seviyorum." Paten kayarken başka hiçbir şey düşünmek zorunda kalmıyordu. Geçmişini değil. Acı değil. Midas'ı değil.

Ben bir yalancıyım. Hep onu düşünüyorum.

Buz yıllarca onun kaçıışı olmuştu. Annesini kaybettikten sonra kendini buza bırakmıştı. Buzun üzerinde ykselebilir ve özgür olabilirdi.

Ama kendini Midas'tan kurtaramıyor gibiydi.

Seni terk etti. Kes şunu.

"Bowie'nin Maureen O'Sullivan tarafından düzenlenen yardım balolarından birinde güvenlik ekibinin bir parçası olduğunu keşfettik." Calvin hikâyeyi kapmıştı. Devam ederken sesi duygusuzdu, "Ona yakınlaştı. Ailesinin ne kadar parası olduğunu fark etti ve kaçırma numarasını tekrar denemeye karar verdi. Ama bu sefer işe yaramamış. Onunla ve adamlarıyla -Shayne ve Fallon- dövüşmüş olmalı ve onu öldürdüler. Onun için fidye aldılar ve ailesi de karşılığında bir ceset aldı."

Ophelia polislerle yaklaştı. "Bir sonraki kurban olarak neden Alina'yı ?"

"Bir Bowie, Ryker Bellamy için çalışıyordu. Babanın emlak şirketlerinden birinde güvenlik görevlisiydi. Ama bir iş arkadaşına çok sert davranmakla suçlandığı için kovuldu." Joyce titredi. "Buzun yanında hava soğuk, değil mi? Bir metre geri çekilirsem daha sıcak olurum, değil mi?"

Ophelia kaşlarını çatarak sarışın dedektife baktı. "Bowie'nin kovulduğu için sinirlendiğini ve Alina'nın peşine düştüğünü mü söylüyorsun?"

"Bizim teorimize göre babasının ödemesini istedi." Calvin'in elleri elbise pantolonunun ceplerine daldı. "Adamın ciddi bir kini var gibi görünüyordu. Telefon kayıtlarından onu Shayne ve Fallon'la ilişkilendirdik. Görünüşe göre arabayı sabote edenler Shayne ve Fallon'mış. Her şey birbiriyle bağlantılı. Bowie'iki ortağını, kimliğini tespit etmelerini engellemek için öldürdüğünü düşünüyoruz,

Kiera'nın evine gelip onu sorgulamaya başladığında Bowie harekete geçmesi gerektiğini anladı."

Kanı hala görebiliyordu. Kokusunu da. Alina'nın burun delikleri alevlendi. "Kiera iyileşecek." Hastaneyi defalarca aramıştı ama Kiera'nın durumu hakkında kendisine bilgi vermeyi reddetmişlerdi. Ama sonra Ophelia birkaç hemşireyle sohbet etmiş ve bir şekilde bilgi almıştı.

Kiera ameliyattan sağ çıkmıştı. Günlerdir yoğun bakım ünitesindeydi ama sonunda normal bir odaya nakledilmişti.

Calvin ona, "İyileşiyor," diye güvence verdi. "Yavaş ama istikrarlı bir süreç."

Alina nefes verdi.

"Bowie Dodge'u vuran adama gelince..." Joyce topuklarının üzerinde sallandı. "Ray Sader'ın Kiera'nın davasıyla ilgili olarak Buz Kırıcılarla temasa geçen kişi olduğunu öğrendik."

Ophelia, "Huh. Söylemiyorsun," diye haykırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Alina ona hızlı bir bakış fırlattı.

Ophelia omuz silkti. "Ne?"

"Memphis Camden bize Ray'in Kiera konusunda yardım isteyen endişeli bir arkadaş olduğunu doğruladı. Ray, Bowie'nin ölümüyle ilgili olarak suçlanmıyor-"

"Bunu bilmek harika," diye araya girdi Ophelia. "Adamın birden fazla kişiyi vurmaya kararlı bir katili durdurduğunu düşünürsek-"

Calvin daha güçlü bir sesle, "Suçlanmıyor," diye tekrarladı. "Ve şu anda Alina'nın kaçırılması davasını kapanmış olarak görüyoruz."

Alina gözlerini kırptırdı.

"Uh, bu kadar mı?" Ophelia sordu.

Joyce'un dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Artık güvendesin, Alina. Artık omzunun üzerinden bakmana gerek yok. Yarışmaya odaklanabilirsin."

"Ama..." Bütün parçalar ona uymuyordu. Sanki dedektifler her şeyi bir kutunun içine tikiştirmaya ve düzgün, küçük bir fiyonkla sarmaya çalışıyorlardı. Ama kutu kapanmıyordu. "Bowie, Henry Monroe'nun işin içinde olduğunu söyledi."

Calvin ve Joyce kısa bir bakış attılar. "Calvin yavaşça, Bunun şaşırtmak için yapıldığına inanıyoruz," dedi. Son bir hamle de diyebilirsiniz. Bowie, Henry'nin Maureen O'Sullivan üzerindeki yöntemini kopyalamıştı. Adam Henry'nin çalışmalarının hayranı gibi görünüyor. Bu yüzden sonunda, Henry'nin oğlunu incitmenin son bir yolu olarak Henry'nin adını ortaya attığından şüpheleniyoruz."

Alina'nın kaşları çatıldı. "Ama babama Midas'ı işe ilk kim söyledi? Oliver Foxx değildi."

"Ah. Oliver." Joyce'un ağzı gerildi. "Birkaç kez karakola geldi. Artık teknik olarak bir Fed üyesi olmadığını unutmuş gibi görünüyor."

"FBI için sözleşmeli olarak çalıştığını duydum." Ophelia dedektifleri yakından izledi. "Ve adam bir profil çıkarma ustası. Eğer size yardım etmek istiyorsa, onunla çalışma fırsatını kaçırmamanız gerekmez mi?"

"O artık bizimle çalışmıyor. Oliver Foxx Kuzey Dakota'ya uçtu. Henry Monroe'nun başka kurbanlarının bulunup bulunamayacağını öğrenmek için oradaki savcıyla birlikte çalışıyor." Joyce'un yüz ifadesini sempati yumuşattı. "Annen için çok üzgünüz, Alina. Otopsi sonuçları yakında gelir."

"Boynu kırılmıştı." Bu sürpriz değildi. "Bunu hep biliyorduk. Ama... biz... bana kayak kazasında öldüğü söylenmişti." Henry Monroe'nun itirafı dünyasını altüst edene kadar.

"Bunu sadece seni incitmek için söylemiş olabilir." Ophelia buza açılan kapıyı açtı. Ayağı kaydı. Lanetlendi. Yine kışının kırılmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Sonra Alina'ya tutundu. Düşmemesi için ona destek oldu ama aynı zamanda...

Alina Ophelia'nın gözlerinin içine baktı. Ophelia'nın açık mavi bakışlarındaki endişeyi fark etmemek mümkün değildi. "Henüz ne olduğundan emin değilsin. Sadece sana ve Midas'a zarar vermeye çalışmadığından emin olamazsın."

Calvin boğazını temizledi. "Henry daha fazla ayrıntı verdi."

Ophelia ona bakmak için döndü. Neredeyse düşüyordu ama Alina onu sabitledi.

Onu.

"O konuşulan ile Oliver. Tanımlandı ne senin Anne oldu giyiyor. Onunla ilk nasıl karşılaştığını. Onu öldürdükten sonra olay yerini nasıl düzenlediğini. Hepsi çok spesifik ifadeler." Bir nefes. "Özür dilerim."

Özür dilerim. Bunu insanlardan çok duymuştu. Alina da üzgündü. Annesini kaybettiği için üzgündü. Bu kadar çok yalan söylendiği için üzgündü.

söyledi. Midas'ın babası böyle bir canavar olduğu için üzgündü. "Ona ne olacak?"

"Şey..." Calvin çenesini kaşdı. "Zaten birden fazla müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Şartlı tahliye onun için asla bir olasılık değildi. Kuzey Dakota'da idam cezası yok. Ama oğluyla birlikte tüm ülkeyi dolaştıklarını biliyoruz. Eğer Oliver Foxx, Henry'yi farklı bir eyalette işlenen bir suçla ilişkilendirebiliyorsa -ki bu eyalette idam cezası var- o zaman siz de-"

"Midas," diye mırıldandı. Henry hakkında bir şey sormamıştı. "Midas'a ne olacak? Henry'ye saldırdı." Onu tekrar tekrar yumrukladı. Midas'ı babasının elinden almak için küçük bir muhafız ordusu gerekmişti. "Hapse mi girecek?" Babası bağlanmıştı, karşı koyamıyordu.

Karşılık vermek istememişti. Sadece gülmeye ve güldürmeye devam etti.

Midas'ı saldırıya itmek istemiş olmasından korkuyordu. Onu kışkırtarak Midas'ın da esir düşmesini sağlamak.

Dedektifler bir kez daha birbirlerine baktılar. Ve Calvin yine boğazını temizledi. "Suçlama yok. Henry oğlunun cezalandırılmasını istemediğini söyledi ve savcı da Midas'ın durumuna kesinlikle sempati duyuyordu..." Sözleri kesildi.

"Henry oğlunun cezalandırılmasını istedi." Alina buna tüm varlığıyla inanıyordu. "Bu yüzden en başta birlikte olmamızı ayarladı."

"Alina." Joyce yüzünü buruşturdu. "Stresli bir durumdan geçtiğini anlıyorum. Seninle empati kurabiliyorum."

Ophelia homurdandı. "Anladığına ve empati kurabildiğine çok sevindim. Kaçırılmayı, dolaba tıklılmayı, terörize edilmeyi anlayabilmen harika, oh, sonra da erkek arkadaşının babasının anneni öldürdüğünü öğrenmenle empati kuruyorsun. Onun durumu çok ilişkilendirilebilir."

Joyce'un gözleri kısıldı.

Ophelia siyah saçlarını geriye attı ve dedektifin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Ne?"

Calvin sessizce, "Onun bir koruma olduğunu sanıyordum," dedi. "Erkek arkadaşı değil."

"Sanki ikisi birden olamazmışsın gibi?" Ophelia nefes nefese kaldı. "Ben onun arkadaşı ve korumasıyım, yani işte."

"Her ne olursa olsun..." Joyce durumun kontrolünü yeniden ele almaya çalışırken gözleri biraz yükseldi. "Henry'nin Midas ve sizin etkileşiminizi 'ayarladığına' dair hiçbir kanıt bulamadık. Daha önce de söylediğim gibi, Bowie Dodge'un bu beyni olduğuna inanıyoruz..."

Konuşmaya devam etti.

Ama Ophelia başını Alina'ya doğru çevirmişti. "Bowie," diye tekrarladı Ophelia. "Bunu yiyor musun?"

Alina ne alacağını bilmiyordu. İçgüdüleri hayır diyordu.

"Soruşturma sona ermiştir." Joyce özetini tamamlamıştı. "Sizi şahsen bilgilendirmek ve olabilecek ilave sorularınızı yanıtlamak istedik."

Alina'nın bir sürü sorusu vardı. "Midas nerede?" Belki de dudaklarından dökülen ilk soru bu olmamalıydı. Ama öyle oldu. Onun ardında olmasından korkuyordu. Onu son gördüğünde

Kuzey Dakota'da beş gardiyan onu dar bir koridorda sürüklüyordu. Onu zar zor zapt edebilmişlerdi.

Henry'nin kanla kaplı sırtışı korkunçtu. *"Onun ne görüyor musun? Gerçek benliğini daha fazla saklayamaz."*

Ve Henry'nin her zaman Midas'ı uçurumun kenarına itmeyi amaçladığını fark etmişti.

"Midas'ın şu anda nerede olduğunu tam olarak bilmiyoruz." Joyce'dan düz bir açıklama. "Hâlâ Kuzey Dakota'da olduğundan ve Oliver Foxx'a yardım ediyor olabileceğinden şüpheleniyoruz."

Yani... yakın değildi. Ayrıca kilitli de değildi. Alina'dan uzak durmayı seçmişti. "Benimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

Calvin'in kara gözlerinde şaşkınlık parladı. "Başka soru yok mu?" Sayılamayacak kadar çok.

"Zaman doldu, Alina!" Dmitri pistin öbür ucundan gürledi.

"Kaymam lazım." Sessiz ol. "Teşekkür ." Ophelia'dan uzaklaştı. Patenleri buzu kesiyor.

Soruşturma sona ermişti. Dedektifler kaçırma çetesinin liderinin öldüğüne inanıyorlardı. Bu Alina'nın tekrar güvende olduğu anlamına geliyordu. Hayatı normale dönebilirdi. Buzun etrafında koşarken hızını artırdı. Daha hızlı ve daha hızlı gitti. Ve soğuğu hissetmiyordu. Hem de hiç.

Aslında, neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu.

YIRMINCI BÖLÜM

"Takip rutinini daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsun?" Ophelia talep etti. Paltosunu yaklaştırdı ve Midas'a ters ters baktı. "Caddenin karşısında saklanarak mı? Gölgelemin içinde kamburlaşmak? Çok ürkütücü."

Ona ters ters baktı. "Burada olmamalısın." Ve bir gölgenin altında kambur durmuyordu. Şu anda değil.

"Oh, ne? Seni gördüğüm için kızdın mı?" Gözleri göğre doğru yuvarlandı. "Beni rahat bırak. Seni ilk günden etiketledim. Bu amatörlük değil. Burada Lane Lawson'la uğraşmıyorsun. *İlk davam değil. Alina'yı takip eden 1.80'lik adamı fark etmeseydim, onun için çok kötü bir koruma olurdu.*"

"Onu takip etmiyorum. Ve eğer burada benimleysen onu koruyamazsın." *O zaman içeri dön. Şimdi.*

"Dava sona erdi." Yola doğru işaret etti. "Eminim dedektiflerin geldiğini ve sonra ayrıldığını görmüşsünüzdür. Bowie Dodge'un adam kaçırmaya çetesinin beyni olduğuna dair muhteşem haberi paylaşıyorlardı."

Midas gözlerini kıstı.

"O öldü. Alina'nın kaçırılma davası kapandı. Dünyasında her şey yeniden yoluna girdi. Sen hariç. Onu hayalet gibi takip eden sapık erkek arkadaşı." Titredi. "Burası buzun yanındakinden bile daha soğuk. Bu sıcaklığa nasıl *dayanıyorsun?*" Başını geriye eğdi. "Ve kar yağmaya başlıyor. Harika." Koyu renk saçlarına küçük taneler düştü. Hırslayarak Midas'a baktı. "Seni sordu."

Duygularını gösterme. . "mi yaptı?"

" hapishane hücresinde çürümediğinden emin olmak istedi. Ne kadar düşünceli değil mi?"

Midas konuşmadı.

"Sana karşı herhangi bir suçlama olmadığını öğrenince rahatlamış görünüyordu, ama sonra... senin aptal kışının son iki haftadır serbest olduğunu, ama senin onunla bir kez bile iletişime geçmediğini fark edince üzüldü. Kalpsiz pislik."

İçini öfke kapladı. "Ona ne söylemem gerekiyor? *Babam anneni öldürdüğü için üzgünüm mü? Ama, hey, bunu geçmişte bırakalım ve biraz daha sevişelim mi? Eminim annenin boynunu kıran adamın oğlunu becermek hoşuna gidecektir.*"

Geri adım attı. "Hayır." Başını kesin bir şekilde salladı. "Bunu söylemiyorsun. Bunu hiç söylemiyorsun. Neyin var senin?"

Sanki bu sözleri Alina'ya gerçekten söyleyecekmiş gibi. "İçeri geri dön."

"Şöyle bir şey söylemeyi denemelisin, oh, bilmiyorum... sadece biraz abartıyorum... 'Alina, seni seviyorum. Geçmişten biz sorumlu değiliz. Birlikte bir gelecek inşa etmeyi deneyelim.' Gözlerini kırptırdı. "Bu iyiydi, değil mi? Ben iyiyim."

Alina, seni seviyorum. "Alina'nın olmasına gerek yok." "Ama senin onun yakınında olmaya ihtiyacın var, değil mi? Bu yüzden takip ediyorsun." "Takip etmiyorum! Ona göz kulak oluyorum!"

"Çünkü onu seviyorsun. Az önce bunu söyledim. Ya da buna benzer bir şey." Omuzlarını kıvırdı ve titredi. "Çok soğuk. Hadi içeri girelim. Alina'ya yalvarabilirsin. Hayalet gibi dolaştığı için özür dile. Ona

Hayatının en güzel kısmı o. O zaman birincil koruma görevini sen devralabilirsin, ben de özel dedektiflik ofisimde bekleyen diğer davalara geri dönebilirim. Çünkü koruma işi genelde benim uzmanlık alanım değildir." Dudakları büküldü. "Gerçi babası bana tonla ödüyor, o yüzden pek şikâyetçi değilim."

"Oliver Foxx aslında seni Ryker'a tavsiye etmişti."

"Tabii ki. Ben harikayım. Oliver bunu biliyor. Memphis de öyle. İkisi de benim için birer referans."

Midas, Ophelia ile Oliver'ın tam olarak nasıl tanıştıklarını hiç öğrenememişti. Oliver, Kiera'nın evinin penceresinden içeri girdiğinde şaşkına dönmüştü. Memphis onun Kiera'ya bakan bir çift göz olduğundan söz etmemişti.

Midas'ın bakışları Ophelia'nın ötesine kaydı ve piste açılan giriş kapılarında oyalandı. "İçeride onunla birlikte olmalısın."

"Neden? Dedektiflere göre tehlike geçmiş." Çenesi gerildi.

"Tabii tüm bunları yanlış adamın üzerine yıktıklarını düşünmüyorsanız. Eğer Bu durumda, kesinlikle bana söylemenizi bekliyorum. Şimdi olduğu gibi."

Girişin yanında hazır olda bekleyen iki güvenlik görevlisini fark etti. İkisi önde. İkisi de arkada. Dmitri de Alina'yla içerideydi. "Başka birinin onun kaçırılmasını organize ettiğine dair kanıtım yok."

"Ama...?"

"Ama Bowie bana bir lider değil, bir dalkavuk gibi geldi. Ve onun babamın hayranı olduğuna .

Bowie son nefesini vermeden hemen önce babamın 'merhaba' demesi hakkında." Elleri yumruk oldu. Kar daha sert yağdı. "İçimden bir ses daha fazlası olduğunu söylüyor."

"O zaman git içgüdülerin için biraz kanıt bul."

Eğer kanıt bulmak için gittiye.

"Ya da onunla konuşmayı deneyebilirsin. Bilirsin, kanıt arayışını kesmeden önce. Alina'yı nasıl hissettiğin konusunda karanlıkta bırakmak yerine ona hala aşırı takıntılı olduğunu söylemeyi dene."

"Bensiz daha iyi." Ona her baktığında babasını görüyordu. Sapık orospu çocuğu.

"Sanırım bu onun kararı." Dişleri gıcırdıyordu.

Bir kez daha girişe baktı. "Hâlâ düşüyor mu?" *Ve kalkıyor. Alina her zaman ayağa kalkar.*

"Düşmek mi?"

Kadının sesindeki şaşkınlık, bakışlarının Ophelia'ya geri dönmesine neden oldu.

Ucuna bir kar tanesi konarken bile burnunu kırıştırdı. "Alina düşmez. Buzun üzerinde bir patron gibi süzülüyor. Hareket halinde bir mükemmellik. Dmitri bile homurdanarak onaylıyor."

Göğsü ısınmış gibiydi. "Dörtlüyü çiviliyor mu?"

"Sen de kimsin?" Ophelia ona bön bön baktı. "Ne zaman buz pateni ustasına dönüştün? Dörtlü mü?" Burnunu bir kez daha kırıştırdı. "Sanırım bu dört kez döndüğü anlamına geliyor, yani hayır, bunu beceremiyor. Onu çivilemeye bile çalışmıyor. Üç kez dönüyor

ve kusursuz bir şekilde iner." Omuz silkti. "Sanırım artık güvenli oynuyor? Onun için dörtlü yok."

Mavi bir Cadillac Escalade otoparka girdi. Midas gerildi çünkü araç park etmek yerine yn değiştirdi... ve ona ve Ophelia'ya doğru geldi.

Escalade yaklaşık bir metre durdu.

"Dikkat çekmenin yolu," diye tersledi onu.

"Bunun için kırmızı , değil mi? Spoiler. Burada durup beş dakika boyunca benimle konuşan sendin. Ve bu onun *avukatının* arabası. Alina için bir tehdit değilAdam onu ve ailesini uzun zamandır tanıyor. Ayrıca, tehlike geçti. Tekrar ediyorum, polislere göre tehlike geçti. Etrafta dolanmayı bırakabilirsin. İçeri gir ve onunla konuş. Erkek ."

Bradford araçtan ıktı. Midas'a doğru yürüdü. "Sen!" Sanki buna ihtiyaı varmış gibi. "Ben."

Bradford işaret parmağıyla Midas'ı gösterirken avukatın paltosu rzgrda dalgalanıyordu. "Alina Bellamy'den uzak duracaksın, beni duyuyor musun? Babası seni kızının yanında istemiyor."

"Ama Alina ne istiyor?" Ophelia mantıklı bir ses tonuyla sordu. "Hepimiz içeri girip ğrenmeliyiz."

"Hâlâ bir işin varken müşterini korumalısın." Bradford ona ters ters baktı. "Midas'la şimdi özel olarak konuşmam gerekiyor."

Ophelia aceleyle uzaklaşmadı. Midas'a yan gözle bir bakış gönderdi. "Sana verdiğim öğüdü dinle. Hiçbir fırsatı kaçırmayın. Birine nasıl hissettiğini söylemezsen... şey, diyelim ki bu bir şey değil

"En kötü düşmanıma bile dileyebileceğim bir pişmanlık." Uzun bir nefes.
"Burada onunla iyi olacak mısın?" Başını Bradford'a doğru salladı.

Midas ona, "Sanırım başımın çaresine bakabilirim,"
diye güvence verdi. Kadın yavaşça geri .

Midas, Bradford tarafından fark edilmesinin suçu olmadığını biliyordu. Dedektiflerin geldiğini gördüğünde, normal saklanma pozisyonundan çıkmıştı. Ve evet, hatta piste doğru ilerliyordu. Belki de gidip Alina'yı görmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yani düzgün bir şekilde saklanmıyordum. Bradford'un şu anda bana dik dik bakması benim suçum.

"Dedektifler Ryker ve bana Alina'nın güvende olduğunu söylediler. Ona yönelik tehlikenin sona erdiğine inanıyorlar." Bradford'un dudakları inceldi. "Ama sanırım tehlikeli birine bakıyorum."

"Alina'ya *asla* zarar vermem."

"Nefes alarak onu incittin. Var olarak onu incittin. Alina daha çocukken annesini ondan alan adamın oğlu olarak ona zarar verdin." Bradford'un ağzının önünde, dondurucu sıcaklığa tanıklık eden bir sis bulutu belirdi. "Alina'yı buz patenlerini ilk kez deneyen bir çocuk olduğundan beri tanıyorum. Onun her zaman gülümseyen, neşeli bir kızıdan nadiren yeni arkadaşlar edinen içine kapanık bir kadına dönüştüğünü gördüm. Kimseyle yakınlaşmaktan korktuğu için saatlerini buzun üzerinde geçirmeyi tercih eden biri. Birini sevmekten ve kaybetmekten korkuyor." Eşarbını boynuna yaklaştırdı. "Sen onun için bir tehditsin."

"Hayır."

"Onun huzuruna. Kalbine. Onun kalbini kırdın, bunu anlıyorsun, değil mi? O hapishanede gerçeği öğrendiğinde? Öz babana saldırmanı izlemek zorunda kaldığında? Sen bizim Alina'mızı kırdın."

Midas'ın verecek bir cevabı yoktu. Onun en kötü halini görmüştü. Çok kızgındı. Çok öfkeliydi çünkü...

Alina'nın annesini aldı. Alina'yı. Onun sevdiği birine zarar verdi.

Ve çünkü...

Piç kurusu babam, sevdiğim kadınla asla birlikte olamayayım diye bunu ayarladı. Ophelia saçmalamıyordu. Alina'yı seviyordu.

Bradford bir kez daha, "Alina'dan uzak dur," diye emretti. "Onunla konuşma. Açıklamaya çalışma. İşleri daha iyi hale getirmeye çalışma. Bunu daha iyi hale getirmenin bir yolu yok."

Midas son cümlelerin doğru olduğunu biliyordu. Bu karmaşayı daha iyi hale getirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Gerekirse yasaklama emri çıkartırım. Sen açıkça şiddet yanlısı . Ve sanırım Alina'yı takip eden birisin. Şu anda onu takip , değil mi? Bu yüzden onun pistinin dışındasın. Sağlıksız. Tehlikeli. Ona yaklaşılamazsın. Babası ve ben onun yanına yaklaşmana izin vermeyeceğiz."

Midas kendisinden çok daha küçük olan adama baktı. "Gerçekten Alina'ya ulaşmamı engelleyebileceğini mi sanıyorsun? Bir kâğıt parçasının beni durduracağını mı sanıyorsun?"

Bradford onu inceledi. Bir süre sonra avukatın bedenindeki kızgın gerginliğin bir kısmı kaybolur gibi oldu. "Hayır, fiziksel olarak bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

seni durdurur." Daha alçak. Acımasız. "Ve bir yargıcın ne dediği de umurunuzda olmayabilir. Ama..." Dudaklarını yaladı. "Bence Alina'yı önemsiyorsun. Seni görmek istemiyor. Seni hayatında istemiyor. Sen sadece bir acı hatırlatıcısısın. Onun için doğru olanı yapmaya ne dersin? Uzak dur. Uzak dur." Arkasını döndü ve piste yöneldi.

Midas'ın vücudundaki her kas sertleşmişti. O pistte olmak istiyordu. Alina'yı istiyordu. O istedi-

Canının için. Benden nefret etmemesi için. Alina'nın gülümsemesi ve mutlu olması için. Tanrım, geçmişin hiç yaşanmamış olmasını istiyorum.

Telefonu ön cebinde titredi. Midas onu çıkardı. Bu arayana görmezden gelemezdi. Telefonu kulağına götürdü. "Oliver." Oliver'ın Kuzey Dakota'da olduğunu biliyordu. Orada bir kez daha Federaller ve savcıyla birlikte çalışarak Henry'nin kurbanları hakkında daha fazla bilgi vermesini sağlamaya çalışıyordu. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey yok ve bu yüzden arıyorum."

Midas homurdandı. "Paylaşmayı bıraktı. Bunların hepsi sadece Ben."

"Senden bir kez bile *bahsetmedi*."

"Çünkü onun oyunu bitti." Belli oluyor.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Başka bir şey oluyor. Sen hoşuna gidecek ama..." Oliver durdu.

"onu." Midas'ın babasıyla ilgili sevdiği hiçbir şey yoktu.

"Seni burada istiyorum."

Sikerim böyle işi. "Alina'yı terk etmiyorum." Kesinlikle hayır.

"Alina'yla birlikte değilsin," diye karşılık verdi Oliver. "Ophelia'nın beni bilgilendirmediğini mi sanıyorsun? Ve bu arada, seni ilk gün gördü. Birinin yatak odasının penceresinin dışında öylece duramazsın."

"Ben-" Durdu. Evden yaklaşık otuz metre uzaktaydı. Pencerenin yanında zor duruyordu. "Yatak odası ikinci katta. Ben Drakula değilim. Yukarıda süzülüp onu izlemiyordum."

"Uh, huh. Her neyse. Bak, Ophelia bana mesaj attı. Dedektifler kaçırılma olayını kapatmışlar. Devam etmeleri için ellerinde hiçbir şey yok. Henry'yi zorlamalıyız."

" iyi şanslar."

Oliver hemen, "Şansa ihtiyacım yok," diye karşılık verdi. "Sen varsın." Olamaz, hayır. "Ona yaklaşmayacağım."

"Sanki bir şey bekliyor gibi. Adamı görebiliyorum ama Beklentiyle titriyor. Kendini beğenmiş ve kendinden emin. Onu şaşırtmalıyız. İşte burada sen devreye gireceksin. Geri dönmeni beklemiyor. Seni yanımda istiyorum-"

"Öncelikle, müdür Henry'nin yanına yaklaşmama izin vermeyecek. Savcı da öyle. Ve ne tür bir FBI büyüü yaptığını bilmiyorum ama, kahretsin, artık *teknik olarak* Büro' bile değilsin-"

Oliver yumuşak bir sesle, "Sözleşmeli olarak çalışıyorum," dedi. "Yönetmen ve ben birbirimizi anlıyoruz."

"Senin için harika. Gerçekten. Ama ben gelmeyeceğim. Başka önceliklerim var."

"Gözlerini Alina'ya dikmek gibi."

Gözleri ona yapışmamıştı. Kadın içerideydi. Ve avukatı az önce onu yasaklama emri çıkartmakla tehdit etmişti. "Bir şeyi etmek için dünyayı yok etmeyi düşünecek kadar çok istediğin oldu mu hiç?"

Keskin bir duraklama. Rahatsız edici bir sessizlik. Sonra, "Ah... Midas? Bu babanın yapabileceği bir açıklamaya benziyor."

"Onu görmeye gelmeyeceğim."

"Ya Alina'nın annesini o öldürmediyse? Ya sadece seninle dalga geçiyorsa?"

Midas derin bir nefes çekti. "Belirli ayrıntıları bildiğini duydum - ne giydiğini, cesedinin nasıl bulunduğunu..."

"Elbette ve bunların hepsi ona *söylenmiş* olabilir. Henüz suçlu olduğunu söyleyemem. Tek bildiğim adamın oyundan atılması gerektiği. Bunu yapmak için sana burada ihtiyacım var. Seni özel bir jete bindirip birkaç saat içinde buraya getirebilirim. ama Midas, ya daha fazlası ?"

Ya Alina'nın annesini o öldürmediyse?

Eğer babası onu öldürmemişse, eğer suçlanacak başka biri varsa... "Gitmeliyim."

"Bu bir evet ya da hayır değil. Bu yanıtlardan birine gerçekten ihtiyacım var dostum." Sempati Oliver'ın sesini yumuşattı. "Bunun senin en kötü kâbusun olduğunu anlıyorum. Ne istediğimi biliyorum ama burada tehlikede olan çok şey var."

Neyin tehlikede olduğunu biliyordu. "Özel jeti hazırla."

"Tabii ki."

Alina yavaş ve yorgun adımlarla soyunma odasına girdi. Antrenmandan sonra kulaklığını takmıştı ve yüksek sesli müzik onu rahatsız ediyordu.

Buz üzerinde klasik müzik.

Sürüş ritimleri sonra. Diğer her şeyi bastırmak için müziğin öfkesine ihtiyacı vardı. Patenleri omzuna asılmıştı. Onu ağırlaştıran bir çanta daha. Kapı arkasından kapandı ve bir an için orada öylece durdu.

Sonunda, yalnız.

Duşlar sağ tarafta bekliyordu, ancak onlara yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

Müzik bangır bangır çalmaya devam etti.

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. Sonunda maskesini düşürebildi, en azından bir süreliğine. Sadece çok acıyordu-

Bir gölge sağa doğru ilerledi. Dolapların arasından hızlı bir hareketle çıktı. Alina irkildi, dehşete kapıldı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Ama gölge onu yakaladı. Alina avazı kadar bağırmak için ağzını açtığı anda bileğini sıkıca kavradı.

"Alina."

Yumuş

ak.

Başını çevirip bileğini yakalayan adama baktı.

"Alina, Lütfen." Midas dedi olarak onun Kehribar
gözler yandı "Bana beş dakika ver."

BÖLÜM YIRMI BİR

"Buraya nasıl girdin?" Alina sordu. Boştaki eliyle kulaklığını çıkardı. Bir yanı ondan uzaklaşmak istiyordu. *İki hafta, Midas. İki hafta tek kelime etmeden geçti.* Ve başka bir da bedenini ona fırlatıp olabildiğince sıkı tutunmak istiyordu.

"Pistteki güvenlik açığı." Yüzünü buruşturdu. "Düzeltilmesi için o pislik avukatına mesaj atacağım. Arkadaki korumaların işlerini düzgün yapmadıkları on dakikalık bir zaman aralığı var. Adamlardan biri o saatte -her gün aynı saatte- sevgilisini aramaya gidiyor, diğeri de otoparkın sol tarafında devriye geziyor. Aslında sadece sigara molası veriyor. Eğer rutinlerini biliyorsanız, hemen içeri sızabilirsiniz. Odaların anahtarları sizde olduğu ve güvenlik kodlarını bildiğiniz sürece, bu soyunma odasına girmek çok kolay."

Kulağa pek de öyle gelmiyordu. "Ve anahtarlarınız var çünkü daha önce buradaydınız."

"Kısa süreliğine yetkili, evet." Dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış belirip kayboldu. Bileğini tutarken başparmağı hızla atan nabzını okşadı. "Yardım için çığlık atmıyorsun."

"Çünkü bana zarar vermezsin. En azından fiziksel olarak."

Adam irkildi ve onu bıraktı.

"Dedektifler güvende olduğumu söylüyorlar. Tüm kaçırma olaylarının arkasında Bowie Dodge'un olduğuna inanıyorlar." Onunla yüzleşirken çantasını ve patenlerini bıraktı.

"Ben de öyle duydum."

"Neye inanıyorsun?"

"Sanırım adam bana bir liderden çok bir takipçi gibi geldi." Bakışları onun üzerinde gezindi. "Tanrım, seni özlemişim."

Nefesi kesildi. "Çok
üzgünüm, Alina."

Alt dudağı titrerken bile çenesi kalktı. "Beni iki hafta boyunca görmezden geldiğin için üzgün müsün?"

"Ben yapmadım-" Elini saçlarının arasından çekti. "Seni koruyordum."

Seçtiği hikâye bu muydu? "Koruman beni görmezden geliyormuşsun gibi hissettiriyor."

"Neredeyse her an seni izledim. Güvende olduğundan emin olmalıydım."

"Doğru ya. Çünkü koruma işini çok ciddiye alıyorsun. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama babamın seni kovduğuna eminim. Beni izlemek artık senin işin *değil*."

"Evet, öyle yaptı. Ryker beni kovdu ve senden uzak durmamı söyledi. Bradford da hayatından uzak durmazsam uzaklaştırma cezası konusunda beni uyardı."

Gözleri irileşti. "Ama-" Durdu, ne söyleyeceğinden emin değildi. Babası ona Midas'ın kovulmasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Onu kovmak, evet. *Ama Midas'a uzak durmasını mı söylemişti?*

"İkisi de senden uzakta olmamı istiyor ama işte " Bakışları onu içine çekmiş gibiydi. "Henry'yi öldürmek istedim."

Kalbi göğsüne çarptı.

"Annene zarar verdiğini itiraf ettiğinde, yıkıldığını görebiliyordum. Acını hissedebiliyordum. Ona saldırdım ve onu öldürmek istedim." Nefesini içine çekti. "Eğer gardiyanlar beni ondan çekip almasaydı, ne yapardım bilmiyorum-"

"Dur." Ona doğru bir adım attı. Midas geri çekildi.

Alina gözlerini kırıştırdı. "Midas, benden *korkuyor* musun?" Elbette .

"Seni zaten incittiğimden daha fazla incitmekten korkuyorum. Tanrım, bebeğim, bana bakmak senin için nasıl bir şey? Onu görüyor musun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Seni görüyorum. *Seni*, Midas." Ona doğru birkaç adım daha attı.

Ama Midas tekrar geri çekildi.

Oh, unut bunu. Aceleyle ileri atıldı. Kulaklıkları bir yere fırlattı ve onun ellerini tuttu. "Sen baban değilsin."

"Ona saldırdığımı gördün. Ben de onun kadar şiddet yanlısıyım-" "Kaç kadın öldürdün?"

"Ne?" Yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "*Hiç. Ben asla-*"

"Peki ya işkence? Bunu çok mu yapıyorsun? İnsanları terörize etmek? Eğlenmek için işkence mi yaparsın?"

"*Hayır.*"

"Babana vurdun. Evet, vurdum. *Ama annemi öldürdüğünü itiraf etmişti.* Ben de ona vurmak istedim. Ona saldırmak için koşuyordum ama bir gardiyan beni geri çekti."

Onun dokunuşu altında taşa dönüşmüştü. "Benden nefret ediyorsun."

"Hayır, Midas." Ona karşı hissettiği son şey nefretti. "Kızgınlım çünkü beni tek kelime etmeden terk ettin. İncindim. Ama senden nefret etmiyorum." Alina ondan nefret edebileceğini hiç sanmıyordu.

Kadının kendisine dokunduğu yere baktı. "Ellerini üzerime nasıl koyarsın?"

"Yapması oldukça kolay." Ellerini hareket ettirmedi. "Seni özledim, Midas."

Düşük bir nefes . Sonra... Dizlerinin

üzerine çöktü.

Sersemlemiş ve kafası karışmış olan Alina geri çekilmeye başladı ama adamın elleri

dışarı çıktı ve beline sarıldı. Midas ona sarılırken başını ona yasladı ve "Çok üzgünüm," dedi.

Elleri havada çırpındı, sonra adamın omuzlarına indi. "Midas?"

"Yaptığı şeyden nefret ediyorum. Yalan söylemesini istiyorum. Onu bulacağım.

-Eğer... eğer yalan söylüyorsa, belki bir şansımız olabilir."

Anlamamıştı. Yalan mı? "Sen neden ?"

"Yaptığı şey için üzgünüm. Keşke onu uzun zaman önce durdurabilseydim. Bitmesi gereken bir kabus. *Asla* acı çekmeni istemiyorum. Babamın yaptıklarını bilerek benimle birlikte olamayacağını biliyorum. Bu yüzden geri . Seni izlemeye devam ettim. Seni korumaya devam ettim. Ama beni görmek istemediğini biliyordum. Bunun seni inciteceğini biliyordum. Sana yakın olmayı özlememe rağmen. Hem de çok. Çünkü..." Onu sarsan titremeyi hissetti. "Seni seviyorum."

Az önce "Midas" mı dedi? Bir fısıltı.

Aceleyle ayağa kalktı. "Eğer onu öldürmediyse, bu sadece bir yalansa, bana bir şans verecek misin? Bize bir şans vermek mi? En kısa zamanda uçuyorum. Oliver beni Henry ile sorguya çekmek istiyor. Henry'nin akıl oyunlarından birini oynama ihtimali olduğunu düşünüyor. Belki de onu o öldürmedi. Belki burada daha fazlası vardır. *Belki de.* Oliver haklıysa, bana bir şans verir misin?"

"Beni sevdiğini söylemiştin." Buna geri döndü çünkü kesin olan buydu. O sözlere eklenmiş bir *belki* yoktu. Midas "Belki de seni seviyorum" dememişti. Diğer her şey -bir sürü "eğer" kısmı ve çok fazla "belki" seçeneği.

Ama aşkını ilan ederken hiç tereddüt etmemişti. Çünkü Ben.

Midas yutkundu. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Ve tek yapmak istediğim seni korumak. Ama görünüşe göre senin benden korunmaya ihtiyacın var."

Hayır, . Hiçbir zaman. "Sen baban değilsin."

Acı yüzüne derin çizgiler halinde kazınmıştı. "Olmak isteyeceğim son kişi bu."

"Ne zamandır Midas Monroe'ya rapor veriyorsunuz?"

Ah, lanet olsun. Ophelia bu adamla er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Nefes vererek arkasını döndüğünde Bradford Wells'in ona dik dik baktığını gördü. "Bradford!" diye bağırdı parlak bir sesle, sanki onunla sohbet etme fırsatı bulduğu için heyecanlanmış gibiydi. "Alina'yı buzda izlemek için mi geldin?" Parmağını ona doğru salladı. "Biliyorsun antrenman seansları

Kapalı. Dmitri yetkisiz personelin burada bulunmasına oldukça sinirlenebilir."

"Kovuldun."

Lanet olsun. "?"

"Dedektifler davayı kapattı. Alina güvende. Artık hizmetinize ihtiyaç yok." Çok sert. Çok sinir bozucu.

Elleri kalçalarına gitti. "Midas'la sohbet ettiğim için böyle oldu, değil mi?"

"Ne zamandır ona rapor verdiğini söylemek ister ?"

"Teknik olarak ona rapor vermiyordum." Memphis ve Oliver Foxx ile temas halindeydi ama Ophelia bu ayrıntıları avukatla paylaşmadı. Bunlar bilinmesi gerekenlerdi. Bu bilgilere neden sahip olması gerektiğini anlamıyordu. "Beni kovuyorsun, ha? Peki ben ne alacağım? Bitirmek için iki hafta mı?"

"Artık işin bitti. Eşyalarınızı toplayın." Genellikle ön girişi koruyan güvenlik görevlilerinden birine işaret etti. "Sizi dışarı çıkaracak."

Lanet olsun. "İşte şapkan ve kapının kışına çarpmasına izin verme," diye mırıldandı.

"Kesinlikle." Sert yüz hatları sertleşti. "Midas Monroe ya da babasıyla bağı olan hiç kimse Alina'nın yakınında istenmiyor. Bu kişiler Bellamy ailesine yeterince acı çektirdi."

"Peki." Sanki bu dövüşü kazanabilirmiş gibi. Ophelia kaybettiği bir durumu gördüğünde anlardı. "Ama önce Alina'ya veda edeceğim." Onun yanından geçip soyunma odasına doğru yürüdü. Bradford öyle biriydi ki

kendini beğenmiş bir hıyar. Ve, tamam, *iyi*, belki Midas için neden endişelendiğini anlayabiliyordu. Ama sadece adam Midas'ı *tanımadığı* için.

Midas kontrolden çıkmış bir katil değildi. Birinin Alina'ya zarar vermesine izin vermeden önce adamın bir kurşun yiyeceğine tamamen inanıyordu.

Soyunma odasının kapısını iterek açtı. "Alina!" Ophelia seslendi. Duştan gelen su sesini duymadı. "Alina, sana söylemem gerek-" Ophelia sözünü kesti. Alina'nın sırtı ona dönüktü. Arkadaşı -evet, Alina'yı sadece bir müşteri değil, bir arkadaş olarak görüyordu- kollarını karnına dolamıyordu. "Alina, her şey mi?"

Alina yavaşça yüzünü ona döndü. Yüzünde gözyaşı izleri vardı.

"Bir tehdit mi var?" Ophelia ona doğru koştu. Ellerini Alina'nın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Neler oluyor?"

"Midas beni sevdiğini söyledi."

Ophelia'nın gözleri büyüdü. Onun tavsiyesini mi dinlemişti?

"Ama ben de onu sevdiğimi söyleyemedim gitti."

"Mahkûma dokunmayacaksın."

Midas homurdandı.

"Her zaman ondan iki adım uzakta duracaksın."

Bir homurtu daha.

"Sorgulamayı Oliver Foxx'un yönetmesine izin vereceksin. Terrance'ın şakağında bir damar şişkinleşti: "Henry'nin seni kışkırtmasına izin vermeyeceksin."

başka bir saldırı. Hiçbir koşulda olmaz, beni anlıyor musun?" Savcı terliyordu.

Oliver ona, "Bu iş bizde," diye güvence verdi. "Kontrol tamamen Midas'ta." Bir elini Midas'ın omzuna vurdu. "Değil mi dostum?"

Hayır, değildi. Tek istediği sonsuza dek onunla kalmakken Alina'yı terk etmişti. Babasının yaptığı şey için onu suçlamıyor gibiydi. Nasıl olabilirdi? Bu kadar iyi? Çok mu sıcak? Bu kadar...

Alina.

"Yanıt vermiyor." Terrance küçük sorgu odasında volta atmaya başladı. "Bunun bir hata olduğunu biliyordum. Kariyerim düpedüz çöpe gidiyor."

Oliver'ın eli Midas'ın omzunu kavradı ve biraz baskı uyguladı. "Kontrol tamamen sende. Adama kariyerinin kötüye gitmediğini, kariyerinin iyi olduğunu söyle."

"İyisin, Terrance. Kontrol kesinlikle bende. Kontrol benim göbek adımdır," diye karşılık verdi Midas. "Ve sevgili yaşlı babamı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Tanrım." Terrance bir nefes verdi. "Tanrım."

Kapı açıldı. Terrance dönüp baktı. Önce bir gardiyan içeri girdi. Sonra mahkûm.

"Ne halt etmeye beni bu saatte hücremden çıkardın?" Henry durdu. Bir kez daha odanın ortasına yerleştirilmiş olan dar masadaki sandalyeye oturmuş olan Midas'a bakarken konuşmayı ve yürümeyi bıraktı. Henry başını salladı. "Burada olmaman gerekiyordu."

Terrance ona, "Avukatınla temasa geçtik," diye haber verdi. "Xander birazdan burada olacak. O gelene kadar bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Xander'ı siktir et. İşe yaramazın teki. İstedğim zaman istediğim şeyi söylerim."

Henry'nin vermesini bekledikleri yanıt buydu. Başka bir muhafız Henry'nin arkasına doluştu.

Henry yine de . Bakışları Midas'a kilitlenmişti.

Midas babasına gülümsedi. "O çürükler güzelce iyileşmiş ama bir dişini kaybettiğini öğrendim."

"Burada olmamalısın."

"Hayır mı? Nerede ?"

Henry bağlı ellerini kaldırırken ayaklarını sürüyerek ilerledi. "Her şeyi berbat edeceksin." Henry'nin parlayan bakışları Oliver'a yöneldi. "Bunu sen mi yapıyorsun, FBI ajanı? Beni nasıl alt edeceğini bildiğini sandığın için mi işleri berbat ediyorsun?"

"Ben senin derinin altında mıyım?" Midas sordu. Ses tonunu yumuşak tuttu. Oliver konuşmanın büyük kısmını Midas'ın yapmasını

istemişti. "Git."

"Neden?" Midas'ın elleri masanın altındaydı. Verdiği poz Rahatlamıştı ama vücudunun her hücresinden gerginlik akıyordu. "Yine yalan söylediğini anlayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Henry gözlerini kırptırdı. "Ne yalanı?"

"Çok fazla şey anlatıyorsun. Hepsini bir tutmak zor."

İleriye doğru bir adım daha.

"Ama büyük olanla başlayalım," diye karar verdi Midas. *Bunun bir yalan olmasına ihtiyacım var. Çünkü o zaman Alina'yla bir şansım olabilir.* "Alina'nın annesini sen öldürmedin."

Henry ona o kadar sert ve ateşli baktı ki Midas vücudundaki derinin yanmamasına şaşırıldı. İçini sevinç kaplamaya başlamıştı. Henry bir oyun oynuyordu. Midas'ı kırmak için bu itirafı ortaya atmıştı. Bu doğru değildi.

Henry kahkahalara boğuldu. Yüksek sesle, gürültülü kahkahalar. Midas tam da bu odada onu yumruklarken attığı kahkahanın aynısıydı.

Terrance elini alnına götürdü. Oliver sandalyesinde öne doğru eğildi.

Ve Midas umudunun öldüğünü hissetti.

Henry ilerlerken ağır adımlar attı. Muhafızlar onu masaya oturttu. Henry, "Seni zavallı piç kurusu," derken sırtışı hâlâ dudaklarını büküyordu. Böyle mi düşündün? Yalan söylediğimi mi? Hayır evlat, sana doğruyu söyledim. Suçun bir tanığı bile vardı. Her şeyi izledi. Neden onunla işimi istediğim gibi bitiremedim sanıyorsun?"

Kalbinde bıçak yarası yok.

"Polise kaçacağını sanıyordum. Ama kaçmadı. Sonradan anladım ki gördüğü şey hoşuna gitmiş. Bazen böyle olur. Bir şey olup da ölümün tadını alana kadar içindeki canavarın farkına varmazsın."

"Hangi tanık?" Oliver sordu.

Henry'nin başı ona doğru eğildi. "Seninle mi konuşuyorum yoksa oğlumla bir konuşmanın ortasında mıyım?"

Yine, bu tepki önceden tahmin edilmişti. Oliver, Henry'nin odadaki diğer herkesin onun zamanını ve ilgisini daha az hak ettiğini düşüneceğini söylemişti.

Ama benimle konuşacak. Henry Midas'ı yok etmeye çalışmayı severdi. "Ne tanığı?"

Henry'nin başı geriye doğru döndü ve gözlerini Midas'a dikti. "Oh, onunla tanışmışsın." Mırıldandı. "O güzel, küçük Alina da öyle. Tabii birbirlerini daha iyi tanıyamadan onu alıp götürdün. O Bowie denen kişinin aslında onun için çalıştığından şüpheleniyorum. Benim için değil. Asla ben değilim."

Midas sandalyesinde sarsıldı. Tahta bacaklar gıcırdadı. Ayağa kalkmaya başlamıştı ama kendini tuttu. "Kaçırma olayını organize eden adamın tanık olduğunu mu söylüyorsun?" Ve hayır, *tanışmamışlardı*. Midas daha önce Alina'yı kulübeden çıkarmıştı-

Henry ona bir kez daha, "Burada olmamalıydın," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Gelmeni ben istemedim. Aslında sana bir şans *verdim*. Her şey bittiğinde bunu hatırlamanı istiyorum. Her zaman olmak istediğin o büyük, cesur kahraman olabilmen için seni bu göreve getirdim. Telafi ediyorum, anlıyor musun? Kendi yöntemimle. Psikiyatristim bunu yapmam gerektiğini söylüyor."

Midas gerçekten önemli olan kelimelere odaklanmaya çalıştı. "Kaçırılma olayının arkasındaki kişinin hâlâ dışarıda olduğunu mu söylüyorsun?"

"Çalışmalarımın hayranı olduğunu söylüyorum. Ara sıra bana yaptığı işlerden de bahsetmeyi seviyor. Her ne kadar gerçekten

benimle kıyaslayamaz. Kimse kıyaslayamaz. Bir aceminin eserinin yanında bir ustanın eserini görmek gibi."

Terrance masaya doğru ilerlerken, "Mektuplarınızı kontrol ettik," dedi.

"Başkalarının mektuplarını okuyacak kadar meraklısın. Kaba." Henry endişeli görünmüyordu. "Annen sana bundan daha iyisini öğretmedi mi?"

Midas daha fazlasını alması gerektiğini biliyordu. Ama...

Alina'ya geri dönmek istiyorum. "Benden neden nefret ediyorsun?" Oliver yine bu soru konusunda onu yönlendirmişti. Henry'nin dengesini bozması gerekiyordu.

Henry sandalyesinde geriye doğru itildi. Prangaları masanın kenarına çarptı. "Neden öyle düşündüğümü sanıyorsun?"

"Çünkü beni birden fazla cinayet için tuzağa düşürdün. Çünkü şu anda hayatımı mahvetmeye çalışıyorsun."

"Hayır, evlat. Ben sana *yardım* etmeye çalışıyorum. Eğer her şeyini kaybedersen, bu senin kendi hatan olur."

"Annemi neden öldürdün? Ondan bir çocuğun vardı." *Senin de benden vardı. Neden normal bir hayatımız olamadı? Neden bir canavar olmak zorundaydın?* "Ondan bir çocuğu olması onu diğerlerinden farklı kılmalıydı. Neden sen-"

"Onu ben öldürmedim. Hep buna takılıp kalıyorsun. Sana defalarca söyledim, o bizi terk etti."

Gerçeği asla öğrenemeyecekti. Bu toplantı bir hataydı. Tıpkı sonuncusu gibi. *Korkunç bir hata.* "Gerçeği bile, değil mi?" Belki de asıl buydu. "Sen

O kadar çok yalanı döndürürsünüz ki neyin gerçek neyin yalan olduğunu hatırlayamazsınız." Yetişmesi gereken bir uçak vardı.

Alina. Ona geri dönmek zorundaydı.

"Neyin gerçek olduğunu çok iyi biliyorum." Henry'nin kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Anneni mükemmel bir şekilde hatırlıyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlıyorum." Yüz hatları yumuşamış gibiydi. "Ve haklısın. O farklıydı. Bu da beni farklı kılıyordu. Onu ilk gördüğüm anda özel biri olduğunu anlamıştım."

Midas da Alina'yı ilk gördüğünde aynı şeyi düşünmemiş miydi? Özel olduğunu mu?

Onun gibi olmak istemiyorum.

"Gülebiliyordum. Yürüyüşlere çıkardık. Benimle yemek pişirdi. Rüyalar görürdüm. Bana rüya gördürdü. Ve sana hamileydi. Hayata. *Hayatla* ilgiliydi. Sen doğdun ve Midas oldun. Altın çocuğumuz." Henry dudaklarını yaladı. "Ama çok uzun zaman olmuştu ve... dürtü yine geldi. . Dışarı çıktım. Seninle ilgilenmesi gerekiyordu, ben de sıvıştım," dedi tekrar, "ama... takip etti. Cesedi gördü."

Henry bunu daha önce hiç söylememişti. Bu gerçek mi? Daha fazla yalan mı?

"Annen çığlık attı ve kaçtı. Ama koştu, yola doğru koştu. *Ona durmasını söylememe rağmen.* Bir kamyon ona çarptı. Ona çarptı. *Bum.*" Zincirlenmiş elleri masaya çarptı ve masanın zıplamasına neden oldu. "Her yerde çok fazla kan vardı. *Bizi terk etti.* Tam o anda. Ona söylediklerimi yapsaydı, seninle o motel odasında kalsaydı... *seni yalnız bıraktı.* Ne tür bir anne oğluna bunu yapar? O gece beni takip etmen için seni yalnız mı bıraktı? Kaçarken ikimizi de mi bıraktı? O

Başına geleni hak etmişti. Kamyon devam etti. Şoför muhtemelen bir geyiğe falan çarptığını düşündü. Karanlık bir yolda duramayacak kadar korkmuş."

Midas kendi kendine nefes aldı.

"Ona doğru yürüdüm." Henry'nin gözleri cam gibi olmuştu. "Çoktan gitmişti. Onu gömdüm. Motele geri döndüm. Avazın çıktığı kadar bağıracağını . O zaman altı aylık falan mıydın? Saatlerdir yalnızdın. Geri gelip seni aldığımda ellerimde onun kanı vardı. Senin için aldığı küçük bir beşiğimiz vardı. Şehirden şehre gitmemizi sağlıyordu ve kurulumu çok kolaydı. Her zaman uyuyabileceğin güvenli bir yerin vardı. Senin güvende olmanı istiyordu." Masaya baktı. Bağlı ellerine. "Ağlamıyordun. Hâlâ uyuyordun. Seni terk etti. Yapması gerektiği gibi o odada seninle kalsaydı, kötü bir şey . Ona değil. Onu *seviyordum*. İnsanlar onlara söylediklerimi yapmalı. Bu çok kolay. Çok *kolay*." Sözlerinde öfke patlıyordu. "Buraya gelmeni ben söylemedim!" Gözleri Midas'a kaydı. Artık cam gibi değildi. Duygularla parlıyordu. "Neden sana söylediklerimi yapmıyorsun? Sana her şeyi verdim. Kötü bir şey olmayacak. *Sadece dikkatini verip söylediklerimi dinleseydin olmazdı!*"

Babası kırılmıştı. Midas bunu görebiliyordu. Henry'nin gözlerinde parlayan acıda. Birbiri ardına dökülen kelimelerden. Bu, canavar babasının hiç olmadığı kadar savunmasız olduğu bir andı.

Çünkü annemi seviyordu. Ya da elinden geldiğince çok seviyordu. Babasının zırhındaki çatlak uzun sürmeyecekti. "Şimdi dikkat ediyorum."

Ve böylece sona erdi. Henry'nin gözlerindeki tüm duygular kayboldu. Maskesi geri döndü. "Hayır," dedi Henry. "Ama onu gömdüğünde öyle ." Ayağa kalktı. "Terrance, odama dönmek istiyorum."

Midas'ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Neden beni o motel odasında bırakmadın? Bir çocuk seni sadece yavaşlatabilirdi. Neden beni uzun zaman önce terk etmedin?" *Terk etseydin çok daha iyi olurdu.*

Terrance muhafızlara Henry'ye dışarı kadar eşlik etmelerini işaret etti. Zincirlerini masadan çözmüşler, kapıya yaklaşıyorlardı ki Henry arkasına baktı. "Kendi oğlumu terk mi edeyim? Beni nasıl baba sanıyorsun?" Öfkeli bir huff. "Şimdi, bu aptal muhafızların beni buradan çıkarması gerekiyor. Avukatım olmadan tek kelime daha etmeyeceğim."

Gardiyanlardan biri kapıyı açtı. Ama Henry eşiği geçmedi. Terrance'a doğru eğlenen bir gülümseme fırlattı. "Gerçekten yalan söylememelisin. Senin doğruluk için savaştığın o namuslu kişilerden biri olman gerekmiyor mu? Adalet için?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Terrance kapıyı işaret etti. "Gardiyanlar, sanırım mahkûm artık işbirliği yapmayacağını söyledi. Avukatı olmadan olmaz."

"Yalan bu," diye mırıldandı Henry. "Xander'ın yakında burada olacağını söyleyerek başladın. O anda benimle oyun oynamaya çalıştığını anladım. Bu arada iyi denemeydi." Şimdi döndü. Midas'la yüzleşmek için geri manevra yaparken prangalar gerildi. "Ama avukatım eyalette bile değilken nasıl olur da burada olabilir?"

Midas kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Onu çok önemli bir iş için gönderdim." Henry başını salladı. "Çok önemli. Alina Bellamy'ye en içten özürlerimi iletmeye gitti. Umarım mesajımı ona iletir." Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve gözlerine hiç ulaşmadı. "Sence bu işi benim için doğru şekilde yapar mı?"

Midas ayağa fırladı. "Sen-"

"*Dışarı!*" Terrance bağırdı. "Şimdi! onu!"

Muhafızlar onu dışarı çıkardı. Kelepçeler gıcırdadı ve inledi ve kapı bir an sonra kapandı.

"Midas?" Oliver'ın endişeli sesi. "İyi misin dostum?"

Hayır. "Nerede. Nerede. Xander nerede?"

"Öğreneceğiz." Oliver da ayağa kalkmıştı. "Memphis ve Ophelia'yı arayacağız. Alina'ya yakın kalmalarını sağlayacağız."

Ona ulaşmak zorundaydı. Gerginlik Midas'ın şakaklarını dövüyordu. Kanında kaynıyordu. "Bir uçağa binmem gerek." Kapıya doğru koştu.

Ama Terrance onun yoluna çıktı. "Bellamy cinayetinin tanığı konusunda Henry'ye inanıyor muyuz? Yoksa bu bir saçmalık mı?"

Henry odaya girdiği andan itibaren onlarla oynamaya başlamıştı. Ona yalan söylediklerini biliyordu. O da yalan söylemiş miydi?

Ve Midas'ın annesi hakkında açıkladığı tüm bilgiler. Gerçek mi yalan mı?

Midas bilmiyordu. Bu oyunlardan bıkmıştı. "Xander Palmer'ı bul," diye emretti, kaşlarını çatmış Oliver'a bakmak için geri dönerken. "Elinizdeki tüm federal bağlantıları kullanın. Eğer bir uçağa binmişse, eğer

Bir araba kiraladım, söyle bana. O piçin nerede olduğunu söyle." Ve en önemlisi... *"Alina'ya yaklaşmasına izin verme."*

Çünkü babası hiç ama hiç kimseden özür dilemedi.

Xander'ı Alina'ya gönderdiyse, bunun nedeni avukatın Alina'ya Henry'nin işlediği suçlar için ne kadar üzgün olduğunu söylemesini istemesi değildi.

Ama Xander'ı onu öldürmesi için göndermiş olabilir. Xander, Henry ile yakın teması olan tek kişi. Henry'nin istediği her emri yerine getirebilecek kişi. Emirler.

Adam kaçırma. Kirli işlerini yaptırmak için haydutlar kiralamak.

Alina'yı incitmek.

"Onu bulacağız," dedi Midas korkusunu bastırıp içinde giderek daha da alevlenen öfkeye odaklanırken. "Ve onu durduracağız."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Sabah dört. Başka bir antrenman günü. Buzda bir gün daha.

Alina şoförün gelip limuzinin kapısını açmasını beklemedi. Araç pistin girişinin önünde fren yapar yapmaz kapıyı itti ve dışarı çıktı. Bütün gece olduğu gibi kar yağıyordu. Şimdi o kadar yoğun değildi. İlk başta yolların geçit vermeyeceğinden korkmuştu.

Ama Milo onları geçirmeyi başarmıştı.

Kapıda bir nöbetçi yoktu. Bu onu duraksattı ve Milo'ya doğru döndü.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi onun yanına gelirken. "Baban dün güvenlik sorununu öğrendikten sonra yeni korumalar tuttu. Yakında burada olurlar. Dmitri zaten pistte, ben de burada, ön tarafta görevde kalacağım."

Güvenlik sorunu, evet. Midas'ın içeri girmesine izin veren iki koruma. Belirttiği gibi Midas Bradford'a mesaj atmış, Bradford da tabii ki hemen babasını durumdan haberdar etmişti.

"Ophelia'yı kovmamıza gerek yoktu." Alina ceketinin içine doğru eğildi. "Onu severdim."

Milo binanın önüne yaklaştı. "Biliyorum ama Midas'a rapor veriyordu." Güvenlik kodunu girdi. Anahtar kartını okuttu. "Baban Midas'ın sana yaklaşmasını istemiyor."

Titremesine rağmen Alina piste girmek için hiçbir hamle yapmadı. "Bu benim hayatım." Midas'ın Henry'yi görmek için uçtuğunu kimseye söylememişti.

"O sadece..." Milo onun ellerini tuttu. Güvenilir Milo. Yıllardır babasının arabasını kullanıyordu. Sakatlanıp ordudan ayrıldıktan hemen sonra onlarla çalışmaya başlamıştı. "Senin güvende olmanı istiyor." Gözleri onun üzerinde gezindi. "Annene çok benziyorsun."

Henry de ona böyle söylemişti. Ellerini Milo'nun pençesinden çekip kurtarıırken bu sözler daha da ürpermesine neden oldu. "Ben o değilim." Milo annesini tanıyordu. Annesinin ölümünden önce birkaç yıl boyunca onların şoförlüğünü yapmıştı. "Tıpkı Midas'ın Henry olmadığı gibi." Onlar farklı insanlardı. Ve babasının emirlerine öylece uymayacaktı.

Mutluluk için kendi şansı olacaktı.

Milo pistin kapısını onun için açık tuttu. Alina içeri girmeye başladı. "Alina!" Bir erkek sesi. Tanımadığı bir ses.

Arkasını döndü ve karanlıktan onlara doğru hızla gelen bir adam gördü. Kayak şapkası ve atkı takmıştı ve uzun, koyu renk paltosu etrafını sarıyordu.

"Alina!" diye bağırdı. "Seninle konuşmalıyım!"

Milo silahını çekerken, "İçeri gir, Alina," diye emretti. *Sürücü ve muhafız*. Her zaman öyleydi. *"Şimdi."*

Eşikten geçerken tökezledi ama tam zamanında arkasına bakıp-

Karanlıktan iki gölge daha fırladı. Bu iki gölge koşan adama çarptığında keskin bir nefes çekti. Adama çarptılar ve kar havada dönüp dururken bile onu yere düşürdüler. Alina geri çekildi.

"Her şey yolunda!" Tanıdığı bir ses. "Onu yakaladık, Alina!" Ophelia haykırdı.

Alina Milo'yu itti. "Silahını indir."

Getirdi. Ama bir el feneri çıkardı. Milo onu yerdeki gruba doğru tuttu.

Ophelia ve Lane Lawson bir adamı karda sıkıştırmışlardı. Adam başını kaldırdı.

Xander Palmer. Avukatın yüzünü gördüğünde ağzı açık kaldı.

"Midas bizi onu aramak zorunda bıraktı! İçeri girmesine imkân yoktu." Lane Xander'ı ayağa kaldırdı. "Sanırım seninle bir iki kelime konuşmak isteyecek bazı dedektifler var, dostum."

"Sadece Alina ile konuşmam gerekiyor! Henry bana bir mesaj gönderdi!" Lane'in tutuşuna karşı koydu.

"Sana şok vermemi ister misin?" Ophelia sordu. "Çünkü yapabilirim. Yapacağım."

"Ben bir avukatım! Yanlış bir şey yapmadım. *Burası halka açık bir yer.* Bırakın beni yoksa ikinizi de mahkemeye veririm ve sen-" Gitmesine izin verdiler. Ama geri çekilmediler.

Milo hâlâ el fenerini onlara doğrultmuştu.

"Özür dilemek istedi, Alina!" Xander ona dik dik baktı. "Henry buraya gelmemi, seninle yüz yüze gelmemi ve yaptıklarından ne kadar pişman olduğunu söylememi istedi."

Lane'den bir tiksinti sesi kaçtı. "Yani sen bir şirket için ayak işlerine bakıyorsun."

Seri katil mi? Ne rüya bir iş. ."

"*Eğer* gelip onunla konuşursanız, daha fazla kurban ismi verecek. Bu onun teklifi. Onun kefareti. Benden sana gelmemi ve ."

"Daha fazla yaklaşma." Alina'nın sesi güçlü ve net bir şekilde . "Henry Monroe'nun hiçbir teklifiyle ilgilenmiyorum. Ayrıca burası kamu malı değil. Özel mülk. Bu tesisin sahibi babam. Bir avukat olarak bunu daha iyi bilmen gerekirdi." Omurgası dimdikti. "Ophelia ve Lane mi? Sanırım dedektifler hakkında bir şeyler söylemiştiniz...?"

Xander geri çekildi. "Bu bir hata. Ben sadece bir mesaj iletiyorum!"

"Mesaj iletildi. Benden uzak durun. durun."

Ophelia ve Lane'e baktı.

"Seni şoklayacağım," dedi Ophelia. "Bana bir sebep söyle."

"Kıçına basacağım," dedi Lane. "Bir nedene ihtiyacım yok."

Ayak sesleri Alina'nın arkasından hızla geliyordu. "Her şey mi?" Dmitri sordu. "Alina?"

"İstenmeyen misafirler gönderiliyor." Kalbi küt küt atıyordu. "Ve her şey yolunda. Kayma vaktim geldi."

Henry'den gelen teklifi kabul etmek mi? Onu şahsen görmeye mi gideceksin? *Asla.*

Patenleri buzu kesiyordu. Daha hızlı ve daha hızlı. Bu sabah olay yerinde tam bir kaos vardı. Polisler gelmişti. Dedektifler Xander'ı sorgulamıştı. Onunla birlikte ortadan kaybolmuşlardı.

Ophelia ve Lane de ortadan kaybolmuştu. Sorgulama için mi gitmişlerdi?

Yeni korumaları gelmişti. İki tanesi pistin önünde. İki tanesi tesisin arka tarafında konuşlanmış.

Ve kaymıştı.

Dmitri denetlemişti. Kendi tarzında, *neredeyse* nazikti.

Pistin etrafındaki ışıklar kapatılmıştı. Tek aydınlık buzun kendisindeydi. Daha hızlı ve daha hızlı kayıyordu. Dörtlü denememeye karar vermişlerdi. Ne kadar çabalarsa çabalasın yere inememişti ve Dmitri bu konuda çok uzun süre çalışırlarsa kendini sakatlayacağından korkuyordu.

Ama o daha hızlı ve daha hızlı kayıyordu.

Annem... öldürüldü. Midas...

beni sevdiğini söylüyor. Kasları gerildi.

Buz her zaman çok soğuk... ve ben sıcak olmak istiyorum.

Havaya sıçradı. Bir kez döndü. İki kez. Üç kez. Dördüncü kez buza çarptı.

Elleri soğuk yüzeyi itti. Ama ayağa kalkmadı. Bir an için Alina buzun üzerinde öylece kaldı. *Öylece kalsaydım ne ?*

"Alina?" Dmitri'nin sesi. Endişeli. Ona hiç benzemiyordu.

Dudakları birbirine yapıştı. Sallanan dizlerinin üzerinde yükseldi. "Yaralı değilim." Bir yalan. *Her canım yanar. Ama bu içimde. Midas beni sevdiğini söyledi, sanırım ben de onu seviyorum ve babasının ne yaptığı umurumda değil.*

Hayır, umursuyordu. Tabii ki önemsiyordu. Sadece bunun Midas'ı sevmesine engel olmasına izin vermiyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter." Dmitri hızlıca el çırpı. "Git duş al. Dinlen."

Daha uzun süre kayması gerekiyordu ama itiraz etmedi. Alina ona doğru süzüldü.

Onun için küçük yarım kapıyı açtı.

"Neden atlamayı denedin?" Gözleri kızın üzerinde gezindi.

"Çünkü ben düşerim. Ve uçmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim." Bu muhtemelen onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ona bile tam olarak mantıklı gelmiyordu.

Ama Dmitri başını salladı.

Patenlerinin bağcıklarını çözdü. Omzunun üzerinden geçirdi ve soyunma odasına yöneldi. Kapıyı iterek açtı.

Sonra bir banka oturdu. Alina patenleri yanına koydu. Titreyen ellerini yukarı kaldırdı ve avuçlarına baktı. Hâlâ buz gibiydi.

Ama Midas ona her dokunduğunda üşümüyordu. Midas değil.

Midas, ne zaman dönüyorsun?

Bir gölge hareket etti. Onu göz ucuyla gördü ve Alina ayağa fırladı. Korkuyla değil, sevinçle. "Midas?" Yine binaya girmişti-

"Hayır." Alçak. "Midas değil."

Dehşet damarlarında dolaşıyordu. Kalbi gümbürdedi. Dönerek uzaklaştı. Eli patenlere çarptı. Küçük bankın üzerinden atladı.

Ama onu yakaladı. Bir eli dışarı fırladı ve boynuna dolandı. Onu kendine doğru çekti. Boğuşmaları sırasında bank devrildi. Kadın çığlık atmak için ağzını açtı.

Eldivenli bir el dudaklarına vurdu.

"Giriş izniniz yok." İki muhafız pistin ana girişini kapattı.

Midas gözlerini kıstı. "İyi bir ruh halinde değilim." Hem de hiç. "Bir kar fırtınası ilk uçuşumu iptal etti. Buraya kabus gibi bir uçak yolculuğu yapabileceğim başka bir havaalanına ulaşana kadar saatlerce araba kullanmak zorunda kaldım. Kar her an bizi mahvetti."

"Giriş izniniz yok." Sabırla tekrarlanan bir cevap.

Sabırlı bir havası varmış gibi mi görünüyordu? "Alina'yı görmeye geldim."

Ama hareket etmediler. "Bay Wells bize özellikle sizin içeri alınmamanızı söyledi. Listede adınız var Bay Midas."

Yani onu tanıdılar mı?

"Geçenlerde sizi haberlerde gördüm," dedi iki muhafızdan küçük olanı. "Alina'yı kurtararak harika bir iş çıkardınız." Kısa, dikenli, kahverengi saçları vardı. "Ama sizi içeri alamayız. Emir emirdir."

Yeni muhafızlar. Ophelia tarafından bu sabah yaşanan itiş kakış hakkında bilgilendirilmişti. *Xander buradaydı*. Ve şu anda merkezinde soruları yanıtlıyordu. Midas gitmesi gerektiğini biliyordu.

ama gözlerini Alina'ya dikmek için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordu. Onun iyi olduğundan emin olmak için. Ona birkaç kez mesaj atmayı denemişti ama cevap vermemişti.

Muhtemelen pratik yaptığı içindir. Alina pratik yaparken telefonunu açmaz.

Memphis şu anda Ophelia ve Lane ile birlikte karakoldaydı. Midas yakında onlara katılacaktı ama önce... *Alina'yı görmem gerek.*

Uzun boylu muhafız, "Fiziksel müdahalede bulunmak zorunda kalmak istemeyiz," diye uyardı. Parlak yeşil gözler. Fazla sert bir çalım. Ve sesi gerçekten *de* fiziksel temas istiyor gibi çıkmıştı.

Midas gülümsedi. "Denediğini görmeyi çok isterim."

"Yapma, Drew," diye ısrar etti küçük adam. "Onunla mücadele etmek istemezsin."

"Bakmaya gidiyorum Alina," dedi Midas. "Ya kapıyı benim için açarsınız ya da siz yerde inerken yirmi saniye içinde ben kendim açarım." Babasıyla yaptığı konuşmadan sonra...

Onu görmem gerek.

"Yerde kalacak olan sensin," diye karşılık verdi Drew olarak etiketlenen kişi.

Daha zeki olan koruma ortağını, "Seni mahvedecek, dostum," diye uyardı. "Bırakalım da onu görsün. On dakika. Ne zararı olur ki?"

"Bizi kovdurmaya mı çalışıyorsun, Chip? Bay Wells'i duydunuz! Beş dakika kadar önce içeri girdi ve özellikle *kimsenin*

İçeri girmek için. Bizi uyarmıştı. Bu saçmalık yüzünden işimi kaybetmeyeceğim!" Drew göğsünü şişirdi. "Kimse içeri girmeyecek."

Yani Bradford oradaydı.

Midas döndü ve inceledi. Avukatın normal aracını göremedi. "Neden burada?" Ve bir şey onu rahatsız etti.

Lanet olası ucube babası ve her iki toplantı sırasında söylediği tüm o saçmalıklar...

Gerçek mi yalan mı? Henry söz konusu olduğunda neyin gerçek olduğundan emin olmak her zaman çok zordu. Ama Midas Henry'nin şöyle dediğini hatırlıyordu.

"Avukatlar, haksız mıyım? Onlara güvenemezsiniz."

Ve... Alina'nın annesine yapılan saldırının bir tanığı vardı. En azından Henry'ye göre vardı. Ama yine de, gerçek mi yalan mı? Eğer Henry doğruyu söylüyorsa...Eğer...

Birisi saldırıyı görmüş ama bildirmemişti.

Ve *birisi* uzun Henry ile temas halindeydi. Ve... *Henry tanıkla tanıştığımızı söyledi. Ben ve Alina.*

Henry bu konuda kesin konuşmuştu. Kesinlikle.

"Bay Wells'in ne yaptığı seni ilgilendirmez! Şimdi sana buradan gitmeni söyledim!" Drew Midas'ı arkadan itti.

Midas tökezlemedi bile. *Kötü hata, yeni muhafız. Kötü.* Döndü. Gülümsedi. "Tekrar yap." Bir cesaret.

Aptal yaptı.

"Her şey yolunda, Alina." Kulağına bir fısıltı. "Sadece bir anlığına canını yakacak. Sadece kısa bir an." Yüzünü ona döndü.

Alina kendini Bradford Wells'e bakarken buldu.

Adam ona gülümsedi.

Ellerinden biri kızın ağzını kapattı. Diğer şimdi onun ağzında duruyordu. Bel. Morartan bir kavrama.

"Sadece parasını alacaktım. Tıpkı diğerlerinin parasını aldığım gibi. Eğer bana uysaydın, uslu dursaydın, gitmene izin verecektim." Bir duraklama. "Muhtemelen."

Sol eli patenlerinden birinin bağcıklarını kavradı. Bankın üzerinden atladığında parmakları bağcıklara dolanmıştı. Eli dışarı fırlamış ve patenlerine çarpmıştı.

Yavaşça bağcığı yukarı çekmeye başladı. Pateni daha da yukarı kaldırdı.

"Bunu hak ettiler. Baban. Hayden Thatch. Leopold O'Sullivan. Onlar gibi başka piçler de var. Çok temiz ve dürüst davrandılar. Ama ben onların sırlarını biliyordum. Suçlarını. Bütün kirli işlerini gördüm. Şirket casusluğu. Karanlık anlaşmalar. Sanki sokakta bulabileceğiniz sıradan suçlulardan daha iyilermiş gibi." Eli kadının belinden kurtuldu ve boğazına dolanmak üzere yükseldi. "Çok şey gördüm. Sırlardan bıktım."

Bağcığı yukarı çekmeye devam etti. Pateni daha yükseğe çıkarıyordu.

"İnsanlar her zaman gerçekte olduklarından farklıymış gibi davranırlar. Kim rol yapmaz biliyor musun?"

O konuşamazken neden ona sorular soruyordu? O aptal eldiven dudaklarına morartıcı bir şiddetle bastırdı.

"Henry Monroe."

Yüzü kızardı.

"Dünyaya bir canavar olduğunu söylüyor. Bundan zevk alıyor." Bir gülümseme. "I

onu annenle birlikte izledim. Onu durdurabilirdim. Ama durdurmadım. İzledim ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi." Parmakları Alina'nın boynunda sıkılaştı. "Annenin boynunu kırdı. Acımasızca. Hızlıca. Annen onun ellerinde bir kuş gibiydi. Onu yere düşürdü. Etrafı karla kaplıydı. O sırada bir ses çıkarmış olmalıyım. Döndü ve beni gördü. Ve ne yaptı biliyor musun?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Boğazındaki baskı hava akışını kesmişti. Boynunu kırmıyordu. Onu boğuyordu.

"Henry bana gülümsedi."

Bağcıkları çekti... Alina patenin üst kısmının parmaklarına değdiğini hissetti.

"Ve onu orada bıraktı. Yürüyüp . Ona doğru koştum. Hâlâ yaşıyordu, düşünebiliyor musun? Ben de elimle ağzını kapattım... tıpkı şu anda sana yaptığım gibi. Ve gözlerindeki hayatın soluşunu izledim-"

Pateni yukarı çekti ve bıçağı adamın kolunun yan tarafına sapladı.

Bradford çığlık attı ve onu .

Bıçağı ona tekrar sapladı. Bu kez bıçağı adamın göğsüne sapladı. Bıçak deriyi ve kası delip geçti ve kan fışkırdı.

ona.

Acı içinde uluyarak geri çekildi ve kan her yere yayılmış gibiydi. Alina ondan uzaklaştı. Pateni elinde tuttu ve kapıya doğru koştu. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Biri *bana yardım etsin!*"

"*Seni kaltak!*" Bradford kükredi.

Kapıyı çekerek açtı. Arkasından gelen adım seslerini duyduğunda bile ileri atıldı. "Yardım edin!" Dmitri neredeydi? Dışarıdaki muhafızlar onu duyacak mıydı?

Pist önünde bekliyordu. Keserek geçebilirdi. Diğer tarafa geçip ön kapılara daha hızlı ulaşabilirdi. Yarım duvarın üzerinden atladı. Biraz kaydı ama dik durdu.

Bradford'un eli dışarı fırladı ve duvara yaslanırken onu yakaladı. "Kaçamayacaksın!"

Pateni ona indirdi. Ön kolunun üst kısmını kesti.

Daha fazla kan. Haykırdı ama diğer eli pateni ondan çekip aldı.

Ve sonra tamamen duvarın üzerinden geliyordu.

Kan buzı kapladı. Onun kanı. Buzu ve onu ıslattı. Alina döndü ve buzun üzerinde koşmaya başladı. Nefesi kesik kesik gidip geliyordu. Kaçmak zorundaydı.

"Alina!"

Başını kaldırdı. *Midas*. Adam buzun üzerindeydi ve pistin karşı tarafından hızla ona doğru geliyordu. Gözleri kocaman açılmıştı.

Korku ve dehşet dolu bakışlar onun dönüp bakmasına neden oldu. Alina omzunun üzerinden dehşet dolu bir bakış fırlattı.

Bradford oradaydı. Kendi pateninin bıçağını ona doğru savuruyordu. Alina eğildi. Dengesini kaybetti ve buza çarptı. Vücudu yuvarlandı ve ayağa kalktığında Bradford'a bakıyordu.

Alina geri sıçradı ama adam patenin bıçağını indirmiş ve boynuna nişan almıştı. Elleri havaya kalktı. "Hayır!"

Midas onun yanından hızla geçti. Bradford'a çarptı. İkisi de parçalayıcı bir darbeye buza çarptı. Dövuştüler. Büküldüler. Bedenler sarsıldı.

Havada daha fazla bağıriş vardı.

Dmitri. Muhafızlar mı? Bir an için onlara baktı. "Yardım çağırın! Polisi arayın!" Vahşi bakışları savaşa geri döndü.

Sadece bitmiş miydi?

Midas yavaşça ayağa kalktı ve avukata baktı. Bradford'un altından yayılan kan, buza çarptıkça dışarı damlıyordu. Kandan yapılmış büyük bir örümcek ağı gibiydi.

Bradford ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Yaklaştı ama Midas onu belinden yakaladı. "Bebeğim, hayır..."

Ama o zaten görmüştü. Boynunun doğal olmayan açısı...

Bakışları Midas'a geri döndü.

Çenesi sertleşti. "Kimse sana zarar veremez."

Bir kez daha, az önce öldürmeye çalışan adama baktı.
Onu.

Bradford nefes almak için mücadele etti. Zayıf nefesler. Yere düştüğünde, bıçak onu tekrar kesmişti. Göğsünün daha da derininden. Kalbini mi kesmişti? O kadar derine mi gitmişti? Kemiği geçmiş miydi? Böyle bir darbe vurmak için çok fazla güç gerekir. Ve boynunu kırmak...

Boynu kırılmış. Ve kalbine bir bıçak.

"Baba gibi, oğul gibi," diye fısıldadı Midas.

"Hayır." Başını iki yana salladı. Diğerleri etrafına üşüşürken Alina ona daha sıkı sarıldı. "*Hayır.*" Sonra Midas'ın omuzlarını kavradı ve onu kendisine doğru çekti. Ağzını onunkine bastırdı. "Sen benim sevdiğim adamsın."

"Alina..."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum." Gözyaşlarını ve kanı görmezden geldi ve... "Ve her zaman seveceğim." Sonra yere yığıldı. Dehşet onu buzun üzerinde kırarken hıçkırıklar vücudunu sarstı.

Ama Alina düşmedi.

Midas onu kollarına aldı ve kanla kaplı buzun üzerine taşıdı.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başka bir gün, başka bir sorgulama.

Midas, bakışları Dedektif Joyce Meriam ve Dedektif Calvin Booker arasında gidip gelirken parmaklarını yaralı masanın üzerinde gezdirdi. Polisler masanın bir tarafında otururken Midas, Oliver Foxx ve Oliver'ın tuttuğu avukat Toula Stratus diğer tarafta oturuyordu.

Midas Toula'nın varlığı için oldukça minnettardı. Bugünlerde iyi bir avukat bulmak çok zor olabilirdi ama Oliver ona kefil olmuştu. *Yasal olarak* kefil. Sadece Oliver gibi davranan biri değil.

Tıpkı Xander Palmer'ın Ryker Bellamy'ye Oliver gibi davranarak e-posta gönderdiğinde olduğu gibi. Ya da Xander, Oliver'ın kayıtlarını doğrulayan sahte bir telefon görüşmesi yaptığında.

Evet, iyi bir avukat bulmak zordu.

"Müvekkilim daha kaç soruya cevap vermek zorunda?" Toula talep etti. Tuzlu biberli saçları şakaklarını dalgalandırıyordu. "Adamı bir kahraman olarak selamlıyor olmalıydınız. Ama işte buradayız." Toula elmas kaplı saatine baktı. "Dördüncü saatteyiz ve sabrımın sonuna geldim."

Midas'ınki de öyleydi. O odadan çıkmak istedi. Alina'ya ihtiyacı vardı.

O beni seviyor.

Onun en kötü halini görmüştü. Ve...

Yine de beni sevdiğini söyledi. Beni öptü... ve beni seviyor.

Bu üç gün önceydi. Polisler o tarihten beri onu defalarca sorgulamışlardı. Toula dördüncü saatten söz ederken, *o gün* polislerle geçirdikleri dört saatten bahsediyordu.

Oliver, Midas'a dedektiflerin onunla işi bitene kadar Alina'dan uzak durmasını tavsiye etmişti.

Onun da *bu* saçmalığa sabrı tükenmek üzereydi.

"Bradford'un boynunu kırmak niyetinde miydin?" Calvin sordu. Midas ağzını açtı.

Toula bir elini onun koluna koydu. "Zaten sordum ve cevapladım. Birçok kez. Müvekkilim Bradford Wells'i yakaladı çünkü adam Alina Bellamy'yi öldürmeye niyetliydi. Bradford'un boynu boğuşma sırasında kırıldı. Buz kaygandır. Haince. Orada çok az kontrol vardı."

Calvin öne doğru eğildi. "Peki ya Bradford'un göğsüne saplanan paten bıçağı? Bunu yapmak için çok fazla güç gerekti, değil mi? Bu kadar derine inmek için?"

"Daha önce de söylediğim gibi," diye hırladı Midas, "ona vurduğumda paten ondaydı. Alina'nın boynuna doğru sallıyordu. O şeye Alina'nın boğazını kesip açmak istiyordu." *Olmadı.* "Çarpıştığımızda sanırım patenin üstüne düştü."

Toula boğazını temizledi. Ona daha sıkı sarıldı. Belli belirsiz bir... *Ben-bunu-buldum.* "Belli ki bıçağın darbesi Bradford'u anında öldürmemiş. Çok ama çok tehlikeli buzun üzerinde müvekkilimle dövüşmeye devam etti. Boyun kırılması o zaman meydana geldi. Müvekkilim saldırganı savuşturmaya çalışırken. Acımasız bir adam için acımasız bir son."

Şimdi söz sırası Oliver'daydı. "Bradford, Henry Monroe'nun Alina'nın annesine saldırısına tanık olduğunu itiraf etti ve

onu boğan kişinin *kendisi* olduğunu söyledi. Ayrıca kaçırma olaylarının arkasında olduğunu da itiraf etti. Alina'ya işlediği suçlar hakkında övündü."

Çünkü Alina'yı öldürmeye niyetliydi. Midas çenesini kilitledi.

"Departmanınızın soruşturma konusunda Federallerle birlikte çalıştığını biliyorum," diye sözlerine devam etti Oliver. "Bradford'un evi çoktan arandı. Potansiyel olarak *daha fazla* kurban olduğunu gösteren kanıtlar elde edildi. Sadece bu da değil, Federaller Bradford ile Henry Monroe *arasında* bağlantı kurmayı başardılar. Bradford yıllar boyunca Henry ile çalışması için birkaç farklı avukat ayarlamış. Bu avukatlar Henry ve Bradford arasında gidip gelen mesajlar gönderiyorlardı."

"Xander Palmer sizinle işbirliği yapıyor mu?" Midas bilmek istiyordu.

Xander hakkında komik bir şey. Bradford'un suçlarıyla bağlantısı *olmayan* birkaç avukattan biri olduğu ortaya çıktı. Xander kendi gündemi üzerinde çalışıyordu. Midas'ın hakkında daha fazla şey bilmek istediği bir gündem.

Joyce başını salladı. "Xander Bradford'la hiçbir ilişkisi olmadığına yemin ediyor. Henry çok ısrar ettiği için şehre gelmişti. Xander, Henry'nin emirlerine uyarsa müvekkilinin daha fazla kurbanın yerini açıklamasını sağlayabileceğini düşündü." Dudakları aşağı doğru çekildi. "Xander, Henry'nin teyzesinin kayboluşuna karışmış olabileceğine inanıyor gibi görünüyor. Sanırım daha fazla kurbanın yerini bulmakta çok kişisel bir çıkarı var."

Bu da Xander'ın neden Henry'nin olduğunu açıklıyordu. Birinin ağı yakıp kül etmesi gerekiyordu.

"Xander, Oliver gibi davranıp Ryker'ın beni işe almasını sağladığında Henry'nin emirlerini uyguluyordu." Midas başını salladı. "Aptallar

şeytanla anlaşma yapamayacağını biliyordu." *Babam onu kullandı. Benimle oynadı. Her zamanki cehennemini yarattı.*

Sessizlik.

"Ahem." Joyce boğazını temizledi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, "Bradford'un boynunu kasten kırmadın ve paten bıçağını göğsünün derinliklerine saplamadın değil mi?"

Midas ona baktı. *Alina'yı öldürmeye çalışıyordu.*

"Bradford'un senin şehir dışında olduğunu bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandı Calvin. "Eğer Alina'yı o soyunma odasında öldürmüş olsaydı, Bradford'un onun cinayetini senin üzerine yıkmaya çalışacağına inanıyor musun?"

Yüzde yüz öyle. Bu yüzden babam şehirde olmadığım için çok kızgındı. Ben suçluydum. "Alina ölmedi. Bradford öldü." Parmakları yine masaya vuruyordu. "Canavarların gözümüzün önünde saklanabilmeleri ve bizim onları görmememiz ne kadar tuhaf, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "İnsanı iliklerine kadar ürpertiyor, değil mi?"

Oliver arabayı Midas'ın geçici evinin önünde frenlerken, "Sen bir canavar değilsin, Midas," dedi. Burası -çok kısa bir süre için- Alina'nın güvenli eviydi.

"Bıraktığın için teşekkürler dostum." Midas emniyet kemerini çözdü. "Avukat için de. Ve kırımın bir kafese atılmaması için yardıma çağırdığın tüm Federaller için." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Sevdiğin kadını korumak için öldürdün. Bu seni bir canavar yapmaz."

Midas Oliver'a bakabilmek için aracın arkasına yaslandı. "Hayır mı? O zaman bu beni ne yapar?"

Oliver'ın bakışları sağ tarafa kaydı. "Neden ona sormuyorsun?"

Midas geri çekildi. Etrafında döndü.

Alina verandada duruyordu. Elleri . Onun Uzun saçları akşam esintisinde hafifçe dalgalanıyordu. İnanılmaz, kara gözleriyle onu izledi.

Oliver, "Sakın işi berbat etme dostum," diye uyardı. "Ve kapıyı kapatır mısın? Gitmem gereken yerler var. Yakalamam gereken sadist katiller var."

Midas kapıyı çarptı. Oliver uzaklaşırken arkasına bile bakmadı. Önünde onu bekleyen şeye bakmakla meşguldü.

Midas yalpalayan adımlarla ona doğru yaklaşırken Alina, "Umarım sakıncası yoktur," dedi, "ama olmak istediğim yer burası. Lane ve Memphis beni içeri aldı."

İkisine de harika bir teşekkür sepeti gönderecekti. Bir basamak tırmandı. Durdu. Onu içine çekti. Alina ona baktı ve hayır, Alina ona bir tür canavarmış gibi bakmadı.

Ama dedektiflere söylediğim gibi, bazı canavarlar saklanır.

"Biri sana zarar vermeye çalışsa, Midas, biri seni öldürmeye çalışsa, seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım." Sözleri netti. Kuvvetliydi. "Eğer bu seni korumak için başka birinin hayatına son vermek anlamına geliyorsa, bunu yaparım."

Bir basamak daha tırmandı. Elleri uzandı. Kızın etrafında kıvrıldı. Onu daha yakına çekti. Ona sarıldı.

"Polislere beni kurtardığını söyledim. Yaptığın şey tam olarak buydu. Sen benim kahramanımsın. Sana başından beri söylediğim gibi, sen benim kişisel koruyucu meleğimsin."

Gözleri sıkıca kapandı. "Seni hak etmiyorum."

"Bence hak . Bence yeterince acı ve dehşet yaşadın ve bence ikimiz de tüm bunları bırakmayı hak ediyoruz." Parmakları adamın çenesinde gezindi. Sakalıyla gizlemek için çok uğraştığı yara izlerinden birinin üzerinde oyalanıyor gibiydi. "Sanırım hayal kurmaya başlamanın zamanı geldi, Midas."

Gözleri açıldı. "Gördüğüm her rüyada sen varsın." Onun rüyasıydı. Önemli olan tek şey.

Gülümsemesi çiçek açtı. Nefesini kesen ve ejderhaları öldürmek istemesine neden olan yüksek voltajlı gülümseme.

Sadece ejderhaları öldürmüşlerdi. Kötü adamlar ölmüş ya da hapse girmişti. O güvendedeydi.

"Seni seviyorum Midas," dedi Alina ona. Güzel, mükemmel kelimeler.

"Senin için dünyayı yerinden oynatırım," dedi ona. Acımasız, hırıltılı sözler.

Ama onun ne demek istediğini biliyordu. Onu sevdiğini biliyordu. Bunu görebiliyordu.

Alina gözlerimin içine baktığında beni görüyor. Oliver haklıydı. O bir canavar görmüyordu. Öyle olsa bile.

Koruyucusunu gördü. Onu koruyacaktı. Bu gün. Her zaman. Savaşırды. Öldürürdü. Yok ederdi. Alina güvende olduğu sürece.

Onu kollarının arasına aldı. Onun kahkahasının sıcak sesi kalbindeki acıyı hafifletti. İkisi de çok şey kaybetmişti. Yeni bir hayat kurmanın zamanı gelmişti. Güzel anılar. yaparlardı. Tekrar ve tekrar

Tekrar. Hemen Şimdi baŐlayacaklardı. Onu eve geri taşıdı. Kapıyı kilitleyecek kadar durakladı çünkü...

Çok dikkatli olamazsın. Koruyacak bu kadar değerli bir Şeyin varken olmaz.

Onu yatak odasına götürdü. Onu yatağa indirdi. Yavaşça soydu. Boynunu pt. Onun değerli, güzel boynunu. Dudakları köprücük kemiğinin üzerinde gezindi. Sonra aşağı, aşağı indi.

Parmakları meme uçlarını okşadı. Sonra ağzı onları aldı. nce birini. Sonra diğerini. Kontrol bir sorun değildi. Aceleci ya da çılgın değildi. Bu sefer onun için farklıydı.

Midas onun her bir santimine tapmak istiyordu.

Onu neredeyse

kaybediyordum.

Bir daha asla.

Asla.

Kız inleyip altında kıvrana kadar meme uçlarını yaladı. Parmakları çaresizce arzuladığı tatlılığı bulmak için bacaklarının arasına daldı. Karnının üzerinde bir yol öptü. Sonra bacaklarını araladı.

Ziyafet ekti.

İlk başta hafif yalamalar. pckler. Kız ona karşı gerilirken klitorisıyla oynadı. Parmakları içeri ve dışarı daldı ve onu yaladı. Alabildiği her damlayı. Tekrar ve tekrar.

"Midas!" Ağzına doğru sallanırken hızlı bir çığlık attı ve boşaldı.

Pes etmedi. Daha derine indi. Dilini kızın içine soktu, böylece aldığı zevkin her zerresinin tadını çıkarabilecekti. İçine. Dışına. Diliyle klitorisini okşadı. Tekrar içine girdi. Tekrarladı. Daha fazlasını istedi. Her şeye ihtiyacı vardı.

Tırnakları adamın sıyırdı ve giydiği gömleği bile ısırdı. "Bana ne yapıyorsun?" Alina . "Bana işkence etmeyi bırak!"

Başını kaldırdı. "Asla." Ona *as/a* zarar vermeyecekti.

Nefesi kesildi. Eli adamın yanağını okşamak için kalkarken bakışları yumuşadı. "Elbiselerini çıkar," diye emretti, boğuk bir sesle. "Ve benimle seviş."

Kıyafetlerini çıkarmış. Aletini onun vücudunun girişine koydu. Elleri onun ellerinin üzerinde kıvrıldı ve içine girdi. Eve kadar.

Acele etmedi. Kız ona karşı çılgınca kasıldığında bile. Bu an özeldi. Tadına varılması gereken. Bir dahaki sefere, çılgına dönecekti.

Bu sefer... bu sefer... ona kendini kaybettirecek kadar zevk vermeliydi...

İçimde.

İkinci bir orgazm onu vurdu. İç kaslarının aletinin etrafında kenetlendiğini hissetti. Nefes nefese kaldı çünkü kadın kendini inanılmaz hissediyordu. Ve itmeye devam etti.

Ellerinden biri aşağı inerek vücutlarının arasına girdi. Başparmağı klitorisinin üzerinde gezindi. İleri geri. Daha hızlı. Daha hızlı.

Üçüncü bir orgazm. Tüm vücudu titredi.

"İçime gel!" Alina talep etti. Cazip. "Şimdi, Midas, şimdi!"

Sanki onu hiçbir şeyden mahrum

edemezmiş gibi. Onun içine aktı.

Kayboldu.

Onun içinde.

Ağız boynuna bastırdı. Hızla atan nabzının tam üzerine. "Seni seviyorum."

SONSÖZ - BİRİNCİ BÖLÜM - MIDAS VE ALINA

Nefes alamıyordu. Midas'ın lanet bir kese kâğıdına ya da onun gibi bir şeye ihtiyacı vardı. Ter vücudunu kaplamıştı. Korku içini kemiriyordu. Ve Alina'nın havaya sıçrayışını izledi.

Bir tur.

Bu tür bir baskı için yaratılmamıştı.

İki dönüş.

Kusacaktı. Tanrım, haber kameralarından biri muhtemelen onu kaydedecekti.

Üç dönüş.

Neden normal pozisyonuna gelmiyordu? Oh, kahretsin.
Oh, hayır. Oh, kahretsin.

Dört dönüş.

Ve yere indi. Kesinlikle mükemmeldi. Herkes ayağa kalabalık patladı. O aşağı yukarı zıplıyordu ve babası köşede gözlerinden akan yaşları siliyordu.

Alina paten kaymaya devam etti. Müzik bittiğinde durdu, buzun ortasında mükemmel bir şekilde duruyordu. İnsanlar ona çiçekler ve pelüş hayvanlar atıyordu ve o *gülümsüyordu*. Büyük bir sevinçle gülümsüyordu.

Haftanın herhangi bir günü onun için dünyayı mahvederim.

Ama henüz nefes alamıyordu. Jüri puanlarını göstermek zorundaydı. Ama ona bir şey vermezlerse tam bir aptal olurlar.

Skorları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve Midas heyecandan gırtlaktan bir kükreme sesi çıkardı. Alina aniden önündeydi ve

ona olabildiğince sıkı sarıldı. Bir yandan gülüyor bir yandan ağlıyordu ve Dmitri de Alina ve Midas'a sarılırken ağlıyordu.

. Altın.

Alina'sı daha yeni *altın madalya* kazanmıştı.

Ve kameralar çekilirken ona baktı. O bir canavar görmedi. O gördü-

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Alina.

Onu öptüğünde kalabalık daha da çok alkışladı.

SONSÖZ - İKİNCİ BÖLÜM - HENRY

"Daha iyi bir manzara istiyorum," diye açıkladı Henry Monroe. "Daha büyük bir pencere. Sabah güneşini içeri alan bir pencere."

Oliver Foxx kaşlarını kaldırdı. "Talepkar olan sen değil misin?"

"Sana daha fazla kurbanın cesedini nerede bulacağını söyleyeceğim. Sadece şartlarımı kabul etmen gerekiyor." Henry meraklı gözlerle odayı taradı. "Bugün sadece sen mi varsın? Savcı nerede? Ve tabii ki oğlum. Midas nerede?"

"Sanırım oğlunuz kutlama yapıyor. Alina'nın büyük galibiyetini, düğünü ve diğer şeyleri kutluyor." Oliver gülümsedi. Biraz yem atmayı ve Henry'yi oltaya getirip getiremeyeceğini görmeyi planlıyordu. "Bu arada muhteşem bir olay. Alina'nın babası bile Midas'a . Ama yine de, kızını korumak için adam öldüreceği açık olan bir adamdan nasıl nefret edebilirsin ki?"

Henry sertleşti. "Ryker Bellamy beyaz şövalye falan değil-"

"Bradford Wells sana onun kötü olduğunu söylediği için mi? Hayır. Bradford Bradford Bellamy hakkında yanılıyordu. Karanlık anlaşmaların Bellamy'nin ortağı tarafından yıllar önce yapıldığı ortaya çıktı. Adamın kendisi tarafından değil."

"Ve sen bu yalanlara inanıyor musun?" Bir homurtu. "Tipik."

"Bellamy'nin polisle tam bir işbirliği yaptığına inanıyorum. Ortağının ne yaptığını öğrendiğini itiraf etti. Ve uzun zaman önce yaralanan insanlara olan borcunu ödediğini kanıtladı. Mükemmel bir adam değil, hem de hiç değil, ama aynı zamanda birden fazla cinayetten hapiste yatan bir manyak da değil." Oliver Henry'yi işaret etti. "O sen oluyorsun."

Gülüşmeler. "İkimiz de benim manyak olmadığımı biliyoruz."

"O zaman nesen sen?" Oliver sanki sadece belli belirsiz bir merak içindeymiş gibi sordu.

"Endişeli bir baba. Her zaman olduğum gibi. Oğlumun tüm potansiyeliyle yaşamasını istedim." Gülümsemesi büyüdü. "Ve de oldu."

"Bradford'u öldürmeye zorlandığı için mi?"

"Kırık boyun. Kalbe bir bıçak." Henry iç çekti. "Gurur duyuyorum."

Sözleri Midas'ı dehşete düşürecekti. Bu yüzden Oliver arkadaşının bunları asla duymamasını sağlayacaktı. "Senin için herhangi bir anlaşma olmayacak."

Bu haber Henry'nin yüzündeki gülümsemeyi . "Ne?"

"Yıllar boyunca Bradford ile çok şey paylaştın. Aslında o sana hayrandı." *Daha çok sana takıntılıydı.* "Bradford ona anlattığın her şeyin ayrıntılı notlarını tuttu. Bunları yakın zamanda bir kasada bulduk. Ona yıllar boyunca nereye seyahat ettiğini tam olarak anlatmışsın. Bir hataydı. Midas, Bradford'un listesindeki yerleri doğrulayabildi. FBI kayıp kişileri bu bölgelerle eşleştiriyor. Kurbanların kim olduğunu bulmak-"

"Ama onları bulamayacaksın." Suratsız ama memnun. "Benim yardımım olmadan olmaz."

Öldürme zamanı. "Midas'ın annesini bulduk." Acı

parladı. Henry'nin maskesinde bir çatlak.

"Bu keşif için ihtiyacımız olan anahtarları ortaya çıkardınız. Midas'ın altı aylık olduğunu söyledin. Bir motelde bırakıldığını. Midas'ın hayatının ilk altı ayını Branson'da geçirdiğini zaten biliyorduk,

Missouri." Oliver yanında getirdiği bazı dosyaları karıştırdı. "Branson hakkındaki gerçeği nasıl keşfettiğimizi bilmek ister misin?"

Henry konuşmadı.

"Midas'ın annesi onu ilk aylarda doktor ziyaretlerine gütürdü. Yerel bir çocuk doktorunun ofisinde onunla ilgili bir dosya vardı... Dosyayı bulduk. FBI'daki teknisyenler hemen hemen her şeyi ortaya çıkarabilir. Midas, Buz Kırıcılar'la işbirliği yaptığından beri onları duydunuz mu? Ben de onların ekibinin bir parçasıyım," dedi omuz silkerek. "Faili meçhul davalar üzerinde çalışıyoruz. Unutulmuş kurbanları buluyoruz. Ailelere adalet sağlıyoruz. Bunun gibi kış tekmeleyici şeyler." Çenesi sertleşti. "Midas için annesini bulduk. Düzgün bir şekilde toprağa veriliyor."

Henry başka tarafa baktı.

"Diğerlerini de bulacağız. Bradford'un bildiği kurbanları. Günlüğüne bir sürü not almış. Hepsi senin ve suçların hakkında. Sapkın bir fangirl günlüğü gibi. Seni toprağın derinliklerine gömecek bir günlük."

Henry hâlâ onun bakışlarına karşılık vermiyordu.

"Mesele şu," diye devam etti Oliver ve gerginliğini hiç belli etmedi. "Yalanlarının hiçbirini duymak istemiyorum. Beni oyalamayacaksın ve kesinlikle oğlunla daha fazla akıl oyunu oynamayacaksın." Oliver dosyasını kapattı. Ayağa kalktı. "İşin bitti." Sonra kapıya doğru yürüdü.

şimdi, eğer sahneyi düzgün oynasaydı, *beş, dört, üç-*

"Belki de Alina'yı kurtarmasını istedim."

Oliver, "Muhafız, kapıyı aç," diye talimat verdi.

"Belki de Xander'a Midas'ın koruma olarak getirilmesi gerektiğini söyledim, çünkü işleri onun üzerine yıkmak istemedim... ama kurtarabileceğini düşündüğüm için."

Gardiyan kapıyı açtı.

"Belki de onun benim gibi olmadığını biliyordum." Henry'nin sesi bir kademe yükseldi. Bu kadar kalın bir sesle bunu yapmak zordu. "Belki de onun başka bir şey olabileceğini biliyordum. Eğer ona getirdiğim karanlıktan kurtulursa."

Oliver arkasını dönmedi. "Midas'ı önemseydiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ona bilmesi gereken her şeyi en başından söyledim. Avukata güvenmemesini söyledim. Midas buraya ikinci kez geldiğinde ona geri dönmesini söyledim. Alina'nın ona ihtiyacı olduğunu biliyordum."

"Ona tuzak kuruyordun."

"Kadını hayatta tutmaya çalışıyordum."

Oliver'ın dosyayı tutuşu sıkılaştı. "Midas'ın bir kahraman olmasını mı istedin?"

"Her neyse o iyidir." Oliver sonunda arkasına baktı.

Henry sandalyesinde kısmen dönmüştü. Gözleri Oliver'ınkilerle buluştu. Henry çenesini kaldırdı. "Jennifer Chestnut. Seattle'da. Juniper Bulvarı'nda gömülü. Carly Shore. Wyoming. Onu Gillette'in dışında küçük bir çiftlikte bıraktım. Eza Jackson. Idaho. Pocatello'da..."

İsimler gelmeye devam etti.

Oliver masaya geri döndü ve bunları başladı.

"Sence seninle kafa mı buluyordu?" Memphis Camden listeye bakarken sordu.

"Sanırım araştırıp ." Oliver durakladı. "Ama yardıma ihtiyacım var." Hem de çok.

"Doğru ya. Sanki Federaller bu işin üzerine gitmeyecek..."

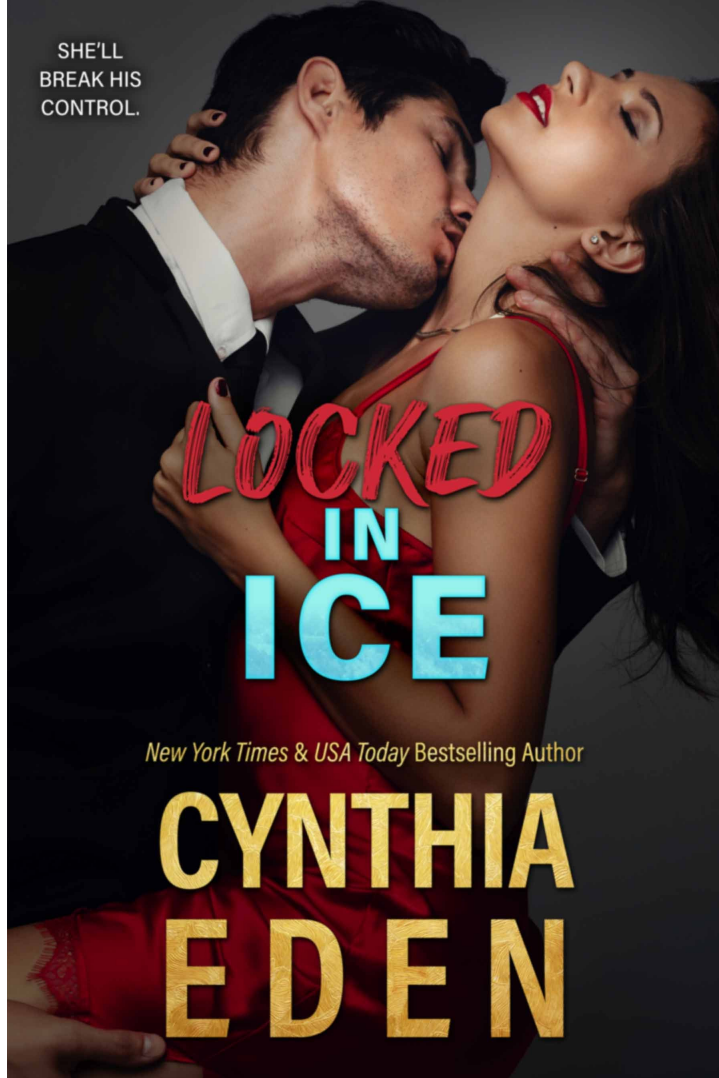
"Olacaklar," diye izin verdi. "Ama faili meçhul davalarda uzmanlaşmış de istiyorum."

Memphis'in sırtışı kaplan keskinliğindeydi. "Sanırım sana yardım edebilirim."

Oliver arkadaşı olarak gördüğü adama elini uzattı. "Yapabileceğini biliyordum."

SON

Buz Kırıcılar asla durmaz. Başka bir soğuk vaka romantizmi ister misiniz? Ophelia ve Lane'in hikâyesine mutlaka göz atın. [BUZDA KİLİTLİ](#), sürprizler, heyecan ve tehlikelerle dolu.

BUZDA KILITLI

Dünya ona canavar diyordu, o da oldu.

Suçlu. Masum mu? Kesinlikle tehlikeli. Medya Lane'in peşinde.

Lawson nereye giderse gitsin. Bir , Federaller onun bir seri katil olduğuna inandığı için hapse atılmıştı. O cehennemde geçirdiği her gün, hayatta kalmak için savaşmak zorunda kalmıştı. Şimdi dışarıda, serbest, görünüşte temiz, ancak şüphe hala adımlarından kaçıyor ve o Bir kabus bildiği hayatı sona erdirmeden önce olduğu adam asla olamayacaktı.

Yırtıcı olma sırası onda.

Bu yüzden avlanıyor. Adrenalin ve öfke onu körüklüyor ve işledikleri suçların yanlarına kâr kaldığını düşünen katilleri avlıyor. Daha önce başkalarının günahlarının bedelini ödemişti ve suçlunun cezasını çekmesi konusunda kararlı. Faili meçhul cinayetleri araştıran Buz Kırıcalar'a katıldı.

çözücüler - onu cehennemden kurtarmaya yardım eden bir ekip - ve adaletin terazisi dengelenene kadar durmayacak.

Ve bu yeni hayatında, beklenmedik yeni bir ortağı vardır.

Özel dedektif Ophelia Raine her yönden Lane'in tam tersi. Buz gibi soğukken ateşli. Dünyayı parçalamaya hazırlarken gülümsüyor. Onu dengelemesi, Buz Kırıca olarak eğitmesine yardım etmesi gerekiyordu... ve en

Önemli olan, Ophelia'nın onu kontrol altında tutması gerektiğini biliyor.

Kendini kaybetmesine izin verme. Onun aldığını duyduğu bir emir.

Ancak sorun şu ki, muhteşem ve inatçı Ophelia'nın etrafında ne kadar çok olursa, Lane'in kontrolü o kadar çok kırılmaya başlar. Çünkü bir şeyi -birini- almalı çok uzun zaman olmuştur.

Kendisi. Ve Ophelia'yı çok ama çok istemektedir. Karanlık ve umutsuz bir arzu onu tüketmeye başlar.

Ophelia'nın içinde sakladığı kendi karanlığı vardır.

Lane onun etrafında ne kadar çok olursa, Ophelia'nın parlak ve güzel görüntüsünün sadece bir cephe olduğunu o kadar çok fark eder. Sır saklıyor. Sırlar

ondan ve tüm Buz Kırıcılar'dan sakladığı bir şey vardır. Ve Ophelia'nın kanlı ve şiddet dolu geçmişi peşini bırakmadığında...

Onu güvende tutacak bir canavara ihtiyacı olacak.

Yazarın Notu: Faili meçhulleri çözenlerin hazırlıklı olması gerekiyor- Ophelia' geçmişi umduğu gibi ölüp gömülmedi. Bunun yerine, canlı ve iyi durumda... ve onun peşinden geliyor. Yardımına çok ihtiyacı olacak Kendisine doğru gelen kötülükten kurtulmak kimsenin kahramanı olmadığını iddia eden bir adama, beklenmedik bir koruyucuya ihtiyacı vardır. Ancak kahramanlar abartılıyor ve bazen işi yapabilecek tek kişiler "canavarlar" oluyor. Gerçek ve yalanlar arasında büyük bulanıklıklara hazır olun, buz-

Eriyip giden ateşli sahneler ve uğruna ölmeye değer olacak bir aşk...

[Locked In Ice](#) hakkında daha fazla bilgi edinin.

YAZARDAN BİR NOT

ICE COLD KISS'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım Buz Kırıcıların dünyasına adım atmaktan keyif almışsınızdır. Bu hikayeleri yazmak benim için büyük bir zevkti. Soğuk vakaları ve gizemi seviyorum

çözme. Bir de işin içine sıcak bir romantizm ve sonsuza dek mutlu bir yaşam eğlencesi girince? Benim için nihai kazanç!

Eğer zamanınız varsa, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı oluyor ve yazarlar da bu yorumları kesinlikle takdir ediyor!

Yayınlarımdan ve [satışlarımdan](#) haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber [bülteni listeme](#) katılın.

Sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) bulabilirsiniz.

ICE COLD KISS'i okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. En iyi dileklerle,

Cynthiacynthiaeden.co

[m](#) Eden

YAZAR HAKKINDA

Cynthia Eden, *New York Times*, *USA Today* ve *Digital Book World*'de yayımlanmıştır, ve *IndieReader* en çok satanlar listesinde. Cynthia çağdaş romantizm, romantik gerilim ve paranormal romantizm türlerinde seksi hikâyeler yazıyor. O zamandan beri 2005'te tam zamanlı olarak yazmaya başlayan Cynthia, yüzden fazla roman ve novella yazdı.

Daha Fazla Bilgi

- cynthiaeden.com
- [Instagram](#)
- [Facebook](#)

DIĞER ÇALIŞMALARI

Wilde Ways: Gone Rogue

- [Bir Prenses Nasıl Korunur](#) (Wilde Ways: Gone Rogue, Kitap 1)
- [Bir Kalp Kırığı Nasıl İyileşir](#) (Wilde Ways: Gone Rogue, Kitap 2)
- [Bir Suç Patronu Nasıl Dolandırılır](#) (Wilde Ways: Gone Rogue, Kitap 3)

Buz Kırıcı Soğukkanlı Romantik

- [Buzda Donmuş](#) (Seksi Bir Romantik Gerilim)
- [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Buz Kırıcı, Kitap 2)
- [Buz Gibi Aziz](#) (Buz Kırıcı, Kitap 3)
- [Buzun Dokunduğu](#) (Buz Kırıcı, Kitap 4)
- [Buza Hapsolmuş](#) (Buz Kırıcı, Kitap 5)
- [Buzdan Dövülmüş](#) (Buz Kırıcı, 6. Kitap)

Phoenix Fury

- [Yakacak Kadar Sıcak](#) (Phoenix Fury, Kitap 1)
- [Yavaş Yanık](#) (Phoenix Fury, Kitap 2)
- [Yakıp Yıkın](#) (Phoenix Fury, Kitap 3)

Kiralık Bela

- [Savaşta Kaçış Yok](#) (Trouble For Hire, Kitap 1)
- [Odin'Oynama](#) le (Kiralık Bela, Kitap 2)
- [Jinx, Sen O'sun](#) (Kiralık Bela, 3. Kitap)
- [Ramsey'i Hatırla](#) (Kiralık Bela, Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağıma Gir](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 1)
- [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Bir Ölüm ve Ay Işığı Gizemi, Kitap 2)

Wilde Ways

- [PiperKorumak](#) 'ı (Wilde Ways, Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Wilde Ways, Kitap 2)

- [Ben'den Önce](#) (Wilde Ways, Kitap 3)
- [Kırdığın Kalp](#) (Wilde Ways, Kitap 4)
- [Onun İçin Savaşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 5)
- [Bir Şansın Hayaleti](#) (Wilde Ways, Kitap 6)
- [Çizgiyi Aşmak](#) (Wilde Ways, Kitap 7)
- [Cole'a Güvenmek .](#) (Wilde Ways, 8Kitap)
- [Peşimden](#) Gel (Wilde Ways, Kitap 9)
- [Yaparım De](#) (Wilde Ways, Kitap 10)
- [Roman Düşecek](#) (Wilde Ways, 11. Kitap)
- [Kaçan Kişi](#) (Wilde Ways, Kitap 12)
- [Beni İstiyormuş](#) Gibi Yap (Wilde Ways, Kitap 13)
- [Cross My Heart](#) (Wilde Ways, Kitap 14)
- [Komşu Koruması](#) (Wilde Ways, Kitap 15)
- [Ex Marks Mükemmel Nokta](#) (Wilde Ways, Kitap 16)
- [Beni Seven Hırsız](#) (Wilde Ways, 17. Kitap)
- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)
- [Wilde Ways Beşinci Cilt](#) (13-15. Kitaplar)

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 1)
- [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Karanlık Günahlar, Kitap 2)

Lazarus Yükseliyor

- [Asla Bırakma](#) (Birinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Beni Yakınında Tut](#) (İkinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)

- [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Bana Yakın Uzan](#) (Beşinci Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap, Lazarus Yükseliyor)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (Kötü Şeyler, Kitap 1)
- [Sinsice Dolaşmak](#) (Kötü Şeyler, Kitap 2)
- [Ölümsüz Ya Da Canlı](#) (Kötü Şeyler, Kitap 3)
- [Kırık Melek](#) (Kötü Şeyler, Kitap 4)
- [Taşın Kalbi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 5)
- [Kaderin Baştan Çıkardığı](#) (Kötü Şeyler, 6. Kitap)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)
- Kötü [ve Vahşi](#) (Kötü Şeyler, Kitap 7)
- [Aziz ya da Günahkar](#) (Kötü Şeyler, 8. Kitap)

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Kitap 1)
- [Çiftleşme Isırığı Isırık](#) (Kitap 2)
- [Isır Beni](#) (Isır Kitapları 1 ve 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Tozu Isırmak](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 1)
- [Ölümsüz Olmak Daha İyi](#) (Kan ve Ay Işığı, Kitap 2)
- [Acı](#) Kan (Kan ve Ay Işığı, 3. Kitap)
- [Kan ve Ay Işığı](#) (Serinin Tamamı)

Maden Serisi

- [Almak İçin](#) Benim (Benim, Kitap 1)
- [Benim Olacak](#) (Mine, Kitap 2)
- [Mine To Hold](#) (Mine, Kitap 3)
- [Mine To Crave](#) (Mine, Kitap 4)
- [Sahip Olmak](#) Benim (Benim, Kitap 5)
- [Benim Korumam Altında](#) (Mine, Kitap 6)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Mine Serisi Deluxe Kutu Seti](#) (1'den 6'ya Kadar Kitaplar)

Karanlık Saplantı Serisi

- [Beni İzle](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 1)
- [Beni İste](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 2)
- [Bana İhtiyacın](#) Var (Karanlık Saplantı, Kitap 3)
- [Beware Of Me](#) (Karanlık Saplantı, Kitap 4)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Araf, Kitap 1)
- [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (Araf, Kitap 2)
- Canavarı [Büyülemek](#) (Araf, Kitap 3)
- [Şeytanla Anlaşma](#) (Araf, Kitap 4)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)

Bağlı Seri

- [Kanla Bağlanmış Bound](#) (Kitap 1)
- [Karanlıkta](#) Bağlı (Bağlı Kitap 2)
- [Günahla Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 3)
- [Gece Tarafından Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 4)

- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)
- [Ölümle Bağlanmış](#) (Bağlanmış Kitap 5)

Kutulu Setler

- [Wilde Ways Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Wilde Ways İkinci Cilt](#) (4-6. Kitaplar)
- [Wilde Ways Üçüncü Cilt](#) (7-9. Kitaplar)
- [Wilde Ways Dördüncü Cilt](#) (10 ila 12. Kitaplar)
- [Wilde Ways Beşinci Cilt](#) (13-15. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Birinci Cilt](#) (1 ila 3. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor İkinci Cilt](#) (4 ila 6. Kitaplar)
- [Lazarus Yükseliyor Deluxe Kutu Seti](#) (1-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Birinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 1'den 3'e Kadar Kitaplar)
- [Kötü Şeyler İkinci Cilt](#) (Kötü Şeyler, 4-6. Kitaplar)
- [Kötü Şeyler Deluxe Kutu Seti](#) (Kötü Şeyler, 1-6. Kitaplar)
- [Sadece Benim İçin](#) (Karanlık Saplantı, 1-4. Kitaplar)
- [İçerideki Canavarlar](#) (Araf, 1-4. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 1](#) (Mine, 1-3. Kitaplar)
- [Mine Serisi Kutu Seti Cilt 2](#) (Mine, Kitaplar 4-6)
- [Sonsuza Kadar Bağlı](#) (Bağlı, Kitap 1 - 4)

Cynthia Eden başka birçok eser de yazmıştır. [Tam kitap listesine](#) göz atın.